ENGİN GEÇTAN

MESELA SAAT ONDA

roman

metis

ENGİN GEÇTAN
MESELA SAAT ONDA
roman

"Rastlantılar, yol ayrımları, seçimler, seçtiğimizi bilmeksizin yapılan seçimler, korku. Bilinmezin korkusuyla görmezden gelinen olasılıklar ya da fırsatlar. ... Evrenin bize sunduğu armağanlarda keşkelere yer yoktur ki!"

Engin Geçtan yine keskin bir zekâ, mizahi ama sert bir eleştirellik ve her şeye rağmen koruduğu bir iyimserlikle bu kez İstanbul'un muhtelif semtleri, zamanları, kuşakları ve yaşamları arasında geziyor, Beyhude'nin, Hamasettin'in, Hükümet'in, Karamela'nın, Karanfil'in, Macun'un, Muhtelif Rivayet'in, Otuz'un, Ömrügüzel'in, Reçel'in, Takiye'nin, Tango'nun... hikâyeleri üzerinden bize yine kendi hikâyemizi anlatıyor.

Engin Geçtan

MESELA SAAT ONDA

Uzmanlık alanı psikiyatri olan Engin Geçtan 1975-90 yılları arasında meslek dışı okurlar tarafından da ilgiyle karşılanan dört kitap yazdı. Çok sayıda basım yapmış ve yapmakta olan, kendi bilimsel disipliniyle ilgili bu dörtlünün ardından, psikiyatri alanının çerçevesinin dışına geçerek kurgu tarzında kitaplar da yazdı. *Kimbilir* ve *Hayat* adlı kitaplarında kırk yılı aşan bir deneyimin ardından psikiyatriye, ülkemiz insanına ve günümüzde kaosun kenarında yaşanan süreçlere bakışını dile getirdi. 2008'de yayımlanan son romanı *Kuru Su*, geniş bir okur kesimi tarafından beğeniyle karşılandı. Edebiyat dışı kitaplarının yeni basımlarıyla birlikte Geçtan'ın bütün yapıtlarını Metis'te bir külliyat olarak yayımlıyoruz.

Ankara ve İstanbul'daki dört üniversitede öğretim üyeliği yapmış olan Engin Geçtan şu anda çalışmalarını psikoterapist olarak sürdürmektedir.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454696 Faks: 212 2454519
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat
MESELA SAAT ONDA
Engin Geçtan

© Engin Geçtan, 2012
© Metis Yayınları, 2012

Birinci Basım: Mayıs 2012

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Resmi: Stanley Spencer,
"Hilda and I at Pond Street", detay, 1954
Kapak Tasarımı: Emine Bora

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı, İstanbul Tel: 212 5678003
Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-975-342-867-5

ENGİN GEÇTAN

MESELA SAAT ONDA

metis

GÜN AĞARMAK ÜZERE. Genç adam kırmızı çarşafların arasından sessizce sıyrılıp yataktan çıktı. Biraz ötedeki yeşil koltuğun üzerine atılmış duran külotunu ve pantolonunu ayağına geçirip kalçasına yerleştirdi, tişörtünü de üstüne. Çoraplarını giyip ayakkabılarını eline aldıktan sonra usulca kapıya yöneldi. Çıkmadan önce dönüp yatakta yatan hayli geçkin, tombulca ve sarı boyalı saçlı kadına baktı. Koyu kırmızı kadife perdelerin aralarından gelen loş ışık yüzüne vurmuş, derin uykuda gibi. Kahvaltıya kalmamalıydı. Bu, sahiplenme taleplerini de birlikte getirebilirdi. Tecrübe öyle diyordu. Üstelik yetişmesi gereken bir işi vardı. Gıcırdayarak açılan kapının sesini duyduğu an yüzünü buruşturdu, içinden sessizce gelen "Eyvah!" çığlığıyla. Evde başka kimse olmadığı halde yatak odasının kapısını neden kapatmıştı ki bu kadın.

Kendini bir an önce dışarı atma telaşıyla, kapı gıcırdadığında kadının gözlerini araladığını fark edememişti. Salondan hızla geçti. Dairenin dış kapısı kilitliydi ama anahtar üzerindeydi. Neyse ki açılırken kilit fazla ses çıkarmadı. Hole çıktığında önce asansöre yöneldi, ama sabahın sessizliğinde bu iyi bir fikir gibi görünmedi, ayakkabıları elinde karanlık merdivene yöneldi. Beşinci kattan neredeyse üçüncü kata kadar tırabzana tutunarak inmişti ki birden ışıklar yandı, ardından asansörün sesi duyuldu. Paniğe kapılıp inmeye devam etti ve üçüncü kata ulaştığında, asansör kapısının önünde bavuluyla bekleyen orta yaşlı bir kadının kendisine dehşetle baktığını gördü. Başında renkli desenli eşarp, yaz gününe rağ-

men üzerinde ince bir pardösü olan kadın hafif bir çığlık attı. Birbirlerine baktılar, ikisinin de yüzünde korku, şaşkınlık. Genç adam hızla aşağıya yöneldi, basamakları atlarcasına inerek. Birinci katta duraksadı, asansör aşağı iniyordu, devam ederse kadınla tekrar karşılaşabilirdi. Beklemeye başladı, bir süre sonra apartmanın giriş kapısının kapanma sesi duyuldu. Birinci katta ne kadar beklediğini kestiremedi, ama yeterince zaman geçmiş gibiydi. Ayakkabılarını giyip usulca zemin kata indi. İçeriden bakıldığında binanın önünde kimseyi göremedi, kadın gitmiş olmalıydı.

Demir işlemeli giriş kapısını yavaşça açıp adımını dışarı attığında hemen oracıkta beklemekte olan kadınla tekrar karşılaştı. Kadın, artık dış mekânda olmanın güveniyle ona meydan okurcasına bakıyordu. Önce tabana kuvvet kaçmak istedi, ama kadın çığlık atıp erken uyanmış insanları sokağa çekebilirdi. Loş sokağa şöyle bir bakıp kimselerin olmadığından emin olduktan sonra en iyi bildiği şeyi yaptı. Birden kadına yaklaşıp onu kollarıyla sarmalayarak öpmeye çalıştı, direnen kadın tekme atıyor, elini ısırmaya çalışıyordu. Ama sonunda dudakları genç adamın dudaklarına mühürlendi ve sesini çıkaramadı ya da çıkarmadı. Bir süre sonra pelteleşip gözleri kapalı, kendini genç adamın kollarına bıraktı.

Rahmetli Zifirullah Bey onu hiç böyle öpmemişti, hatta hiç öpmedi bile sayılır. Geceliklerini ve pijamalarını çıkarmadan sevişirlerdi, daha doğrusu çiftleşirlerdi, gerekli kısımları birazcık aşağıya sıyırıp. Yıllar böyle geçmişti, ama sinemalarda gösterilen filmlerdeki aşk sahneleri artık farklıydı, sıradan filmlerde bile. Utanmazlaşmış bu dünyaya gözlerini kapayıp, farklılığın farkında olmamaya çalışmak giderek zorlaşmışken, Allah'ın işi bu ya, o gün gelivermişti kendiliğinden. Zifirullah Bey'in evraklarını muhafaza ettiği dolabın tozunu alırken, klasörlerin ardına büyük sarı bir zarfın gizlenmek istercesine yerleştirilmiş olduğunu fark etmişti. Eskimiş evrakların ardındaki bu zarf yepyeni ve diriydi. Merakına direnemeyip zarfı açmıştı. Genç erkek fotoğraflarının olduğu bir dergiydi içindeki, hepsi hayli çıplak. Sonra da sayfaların arasından fettan bakışlı esmer bir gencin fotoğrafı çıkmıştı, üzerinde el yazısı: "Aş-

kımızı hatırlatması için." Altında bir erkeğin ismi. Her ne idiyse.

Bir süre donakalmıştı, zihninde olup biteni bir düzene koymaya çalışarak. Tuhaftır ama yürek burukluğu yaşamamıştı, bunları aslında sezip de kendini sezmediğine inandırdığından olmalı. O gencin fotoğrafına baktı bir süre, bula bula bu salağı mı bulmuştu Zifirullah? Oysa dergideki gençler bayağı hoştu, hele de sürmeli gözlü olanı. Sonra, farkına varmaksızın bacak arasına götürmüş olduğu elini hızla çekti, ona yakışmazdı bu. Yine de zihnine, bir türlü uzaklaştıramadığı o sözcük musallat oluvermişti artık. Şehvet! İçinden bu sözcüğü tekrar ettikçe daha da tahrik oluyordu, gözü dergideki sürmelinin belli belirsiz görünen mahrem yerlerinde.

Şehvet onu bulmuştu sonunda, hayli gecikmiş de olsa. Üstelik evinin önündeki kaldırımda, gün yeni ağarmışken, ele güne karşı bir halde. Şehevi zevkin eriyiğinde kendinden geçmiş halde genç adamın kollarında kıvranırken keskin bir klakson sesiyle irkildi. Hemen yanında, yolda bir taksi duruyordu, çağırdığı araba olmalıydı bu, tombul ve gür bıyıklı sürücüsüyle. Daha güneş yükselmeden terlemiş bir yüz ve şaşkın bakışlar. Bu ani buluşmanın üstesinden gelememişken boynunun arkasına kaymış eşarbının açık bıraktığı saçının sırılsıklam olduğunu fark edip neye uğradığını anlamaz bir halde başını kaldırdı. En üst kat pencerelerinden birinden içeri alınan sarı plastik kovanın sadece kenarını görebildi. Konsomatris geçmişi olduğu söylenen yaşlı kanaryanın penceresiydi bu. Karşısındaki şehvet tanrısının binada ne aradığı anlaşılmıştı. Bavuluna uzanmak için eğildiğinde her yanından su damlayan genç adam hızla bavulun sapını kavradı, taksinin bagajını açıp yerleştirdi. Sonra hâlâ şaşkın bir halde bakınan kadını önce yanaklarından öptü, ardından elini öpüp saygıyla başına götürdü ve ona taksinin kapısını açtı. Araba uzaklaşırken elini dudaklarına götürüp kadına bir öpücük yolladı. Öpücük içten ve sıcaktı, ama kadın bunu göremedi. Sadece, dikiz aynasından olup biteni izleyen şoförün kafası biraz daha karıştı.

Genç adam ancak araba uzaklaştıktan sonra ne kadar ıslanmış olduğunu fark edebildi. Sırılsıklamdı. Etrafına bakındı, hâlâ kim-

seler yoktu. Tişörtünü sıyırıp çıkardı. Kovayı boşalttıktan sonra bir de havlu atsaydın ya, diye söylenerek. Sonra başına yapışmış sarıya çalan kumral saçlarını eliyle ovalayıp kurutmaya çalıştı ve elinde ıslak tişörtü yoldan aşağıya doğru yürümeye başladı. Adı Otuz, yaşı yirmi dokuz. Çevresine testosteron kokusu yayanlardan değil, ama vaktiyle şeytan tüyü, şimdilerde karizma denilen o şeyden var hücrelerinde. O bunun pek farkında değil, hayatı yaşlı kadınları mutlu etmek üzerine kurulmuş. Varolduğunu hissedebilmek için sürekli beslenmesi gereken hayati bir gıda bu, ama böyle bir hayatın zorlu bir yanı da var. Yaşlı kadınlarla ilk beraberliklerinde doruğa ulaştığı anda, bu arzu nesnelerinin hepsi birer nineye dönüşüveriyorlar aniden. Oysa nineler daha ve daha çok talep ediyorlar, hatta bazıları tapusuna bile el koymaya kalkıyor, ama bir süredir artık onları memeden kesme konusunda da uzmanlaştı. Para ya da hediye kabul etmez, bir otele gidildiğinde masrafları kendisi karşılar. İyi kazanıyor, bir otobüs işletmesi var.

On yedi yaşındayken, babasının annesine yaptığı eziyetlere katlanamadığı için evden kaçmış, şoför muavinliğinden bugünlere gelmek için çok çabalamıştı. Tek başına, hep kimsesiz. Yıllar ilerledikçe içindeki boşluğun katlanılmazlığı da artmış. Yakın dostu yok sayılır. Olsa da ne paylaşacak ki? Kendi derinlerine yabancı, plastik bir kılıfın içine hapsolmuşçasına günlerini geçirip dururken. Kozasının dışındaki dünyaya gözlerini kapamış, kulaklarını tıkamış. Yaşıtları gibi televizyonda maç seyretmez, cumhurbaşkanının adını bilmez. Dünyasızlığıyla yüzleşmemek için daha fazla çalışmak, boşluğa düşmemek için yeni büyükanneler bulmak zorunda. İşin aslı o ki bulmak zorunda da sayılmaz, Otuz'un olduğu her yerde onlar da var. Nasıl oluyorsa bu?

Güneş ısıtmaya başlamıştı. Etrafa bir bakındıktan sonra güneşli bir bahçe duvarının üzerine oturdu. Soluk pembe renkli tişörtünü duvarın üzerine serip kendini temmuz güneşinin kedi keyfine bıraktı, gözleri kapalı. Fazla zaman geçmedi, güneşin vücudunu yakmaya başlamasıyla gözlerini açtı ve tenini incelemeye başladı, en sevdiği alanı. Kendini bildi bileli teninin ipeksi pırıltılarına hay-

ran, geçen yılların ipeksi cildini giderek matlaştırdığını fark edemeden. Yaşlanıp cildi kırıştığında, Otuz hâlâ teninin ipeksi olduğuna inanacak belki de. Bedenleriyle karasevda yaşayanlardan o. Aynadaki görüntüyü görmezden gelip, sık sık gençliğinin afili fotoğraflarına bakarak kendilerine yönelik ebedi aşklarını sürdürenlerden olmaya aday.

Gözleri teniyle flört ederken gözetlenmekte olduğunu hissedip başını kaldırdı ve yukarıya doğru baktı. Tam karşısındaki binanın dördüncü katında dekolte gecelikli, sarkık kolları pencere pervazına yaslanmış, seyrelmiş saçı kızıla boyalı bir kadın. Yetmiş yaşlarında olmalı. Otuz'un kendisini fark ettiği anda, kaşlarını çatıp başını başka yöne çevirdi, pencereden ayrılmaksızın. Otuz bu bakışların bir davetin girizgâhı olduğunu biliyordu. Önce içinden gelen dürtüye kapılır gibi oldu. Ama kadın, daha hiçbir şey yaşanmadan, nineleşivermişti. Daha önce bu hiç olmamıştı, kafası karıştı biraz. Oradan derhal gitmeliydi. Kurumaya başlamış tişörtünü üzerine geçirip yerinden kalktı. Penceredeki kadına bakmadan sokaktan aşağı kendini bıraktı.

Yürüdü, yürüdü, nereye gittiğini düşünmeksizin yürümekte olduğunu fark edene kadar. Sonra arabasını nereye bıraktığını hatırlamaya çalıştı. Kapının önünde öptüğü kadını aklından uzaklaştıramıyordu, alışıldık bir şey değildi bu. Kadın nineye dönüşmemişti. Üstelik onu ve dünyasını tanıyabilmek için güçlü bir istek hissediyordu. Nasıl biriydi? Elinde bavuluyla nereye gidiyordu? Dönecek miydi? O kadın tabii ki farklı, diye düşündü ardından. Diğerleri gibi bir talebi olmamış, olanlar kadının iradesi dışında yaşanmıştı. Başlangıçta var gücüyle direnmiş, sonra kollarının arasında bir kelebeğin kanatları gibi titreyerek teslim olmuştu. Zihninde o sahneyi tekrar tekrar canlandırmaktan kendini alamaz haldeydi Otuz. Ama sadece o anları yeniden yaşıyor, düşleri bir kadınla bir erkek arasında yaşanabilecek öte aşamalara uzanmıyordu. Sanki ikisi de masumiyetin safiyetinde buluşmuşlardı, ama Otuz'un iç dünyası böyle şeyleri kavrayamayacak kadar sığdı. Hep alışılmışı tekrarlayıp durmuştu, bazı şeylerin başka boyutları da olabilece-

ğinden habersiz. Sonra birden annesini hatırladı. Evden kaçtıktan altı ay sonra annesi de bir gün evi terk edip ortadan kaybolmuştu. Otuz bunu öğrendiğinde çılgına dönmüştü. Annesinin gidecek yeri yoktu. Yetim olduğu için, hiç evlenmemiş teyzesinin yanında büyümüştü, o da artık hayatta değildi.

Annesinin güzelliğini hiç çekememiş olan baykuş gözlü halası, Otuz'a onun bir başka adama kaçtığını söylediğinde halasının boğazına sarılıp sıkmıştı, kadının nefesi neredeyse tükenene dek. Hiçbir iz bırakmadan kayıplara karışan biri nasıl, nerede aranabilirdi ki? Sokaklar mahalleler dolaştı, tanımadığı insanlara annesini sordu günlerce, aylarca. Sonra dağlanan yüreğinin acısını duymazdan gelmeyi öğrendi. Annesi bir yerlerdeydi, yaşıyordu ve artık o sarhoş canavarın kâbusundan azadeydi. Susadığını hissedip adımlarını yavaşlattı. Susamasının nedeninin sıcak olmadığının farkındaydı. Bir süre ne içmek istediğini bilemedi, aklına gelenlerin hiçbiri değildi susuzluğunu giderecek. İlerideki bakkal dükkânını görünce koşarcasına oraya girdi. Çıktığında elindeki süt şişesini ağzına dikmiş, sütü kendinden geçmişçesine boğazından aşağı akıtıyordu. Sonra yetişmesi gereken bir işi olduğunu hatırlayıp kendine geldi.

ADI KARANFİL, dünyaya geldiğinde ona verilen isim ise Hatime. Babasının taptığı sevgili annesinin adı, yani Karanfil'in babaannesinin. Hatime ilkokul çağına geldiğinde, isminin kendi yaşındaki kızların çoğununkinden farklı olduğunu düşünmeye başlamış, günün moda isimlerine sahip kızlara imrenir olmuştu. Büyüdüğünde tıpkı babaannesine hitap ettikleri gibi Hatim'anım diyeceklerdi ona da. Üstelik babası, kendi annesine olan düşkünlüğünü kızına yansıttığından, aşırı ilgisiyle çocukken onu adeta boğmuş, daha sonraki yıllarda bu ilgi baskıya ve kıskançlığa dönüşmüştü. Dibe çekilip dağılmak üzereyken can simidi olmuştu Zifirullah, babasının tehditlerine rağmen. Evden komşuya gidiyorum diye çıktığı o öğle sonrası gizlice evlendiler, Hatime'nin daha önce adını hiç duymadığı bir ilçe belediyesinin kasvetli odasında, daha önce hiç görmediği şahitlerin eşliğinde. Zifirullah Hatime'yi kaçırdı, dediler olayın ardından, yine de kim kimi kaçırdı bilinmez.

Babasından ulaşan tehdit mesajlarından korunabilme umuduyla kimsenin bilmediği ücra bir adreste yaşadılar aylarca. Hatime'nin sonradan anlayamadığı şey, Zifirullah'ın oğlanlara düşkün olduğu halde neden kendisiyle evlendiği ve bütün bunlara katlandığıydı. Anlaşılan her şeyi birden isteyenlerdendi, diye düşünmüştü sonradan, belki de ne kadınları ne de erkekleri sevmişti. Ne de kendini. Üstelik evlenmelerinin ardından çok kıskanç bir adama dönüşmüş, başını örtmesi için baskı yapmıştı. Hatime babasının

engellemelerine rağmen bitirdiği yüksekokul sayesinde İngilizce öğretmeni olmaya hak kazanmıştı. Zifirullah buna da engel olmak istemiş, ama Hatime'nin direncini kıramamıştı. Okula kadar başı eşarplı gider, okulun bahçesine girmeden önce çıkarıp çantasına koyardı. Bütün bunlar, dolapta bulunan erotik dergi ve içindeki fotoğrafın sessizce yemek masası üzerine bırakıldığı gün sona ermiş, ama başına örttüğü eşarp bugünlere kadar kalmıştı nedense. Saçları erken kırlaştığından olmasa gerek. Bir keresinde sokağa eşarpsız çıkmış, kendini çıplak hissetmişti. Bütün erkekler kendisine iştahla bakıyorcasına. Aslında babasının benzeri bir adam bulmuştu Hatime. Başından bilmeliydi demeyin, bazen öyle olur işte, bilirsiniz.

Hatime babasından asıl öcünü evlendikten bir yıl sonra almıştı, mahkemeye başvurup Karanfil adını alarak. Bu, katlanılması zor, ağır bir darbe olmuştu babası için. Zaten bunu öğrendikten üç gün sonra adam aniden ölmüştü. Karanfil'e ulaşan haberlere göre inme ya da kalp imiş ölüm nedeni. Bir süre tereddüt ettikten sonra cenazeye katılmaya karar vermişti. Tereddüdünün nedeni de yeniden Hatime adıyla hitap edilme ihtimalinin onu çıldırtmasıydı. Yoksa, gitmeye karar vermesinin ardında yas mı vardı kutlama mı, biraz karışık. Karanfil babasının tabutunu uzaktan şöyle bir görebilmişti o gün. Cami avlusunda birkaç adım yürümüştü ki aniden karşısına dikilen annesini gördü, hain bakışlarıyla:

"Babanı sen öldürdün!"

O silik sessiz kadın, anında bayrağı kocasından teslim almıştı anlaşılan. Bu lafı duyduğu anda onca yılın birikmiş kazuratını bir defada boşaltıvermişti Karanfil. Annesinin yüzüne indirdiği darbe öyle okkalıydı ki kadını yere yığılmaktan çevredekiler kurtarabilmişti son anda. Eski Hatime, şimdiki Karanfil, topukları üzerinde bir dönüş yaparak başı dik, yüzünde gergin bir tebessümle avludan hızla uzaklaşmıştı. Öyle hızlı ki avludakiler aniden sırra kadem bastı dediler ardından.

Oraya giderken eşarbını örtmemişti başına, üstelik yıllar sonra ilk kez kuaföre gidip saçlarını yaptırmış, düğünlerde giydiği yük-

sek topuklu ayakkabıları ayağına geçirmişti. Cami avlusu varolmuş olduğu günden bu yana böyle bir sahne yaşamadı, dedi bir ağızdan avludaki olaydan mest olmuş cemaat. Olay Karanfil'in canını sıktı sanılmasın, aslında bu bir zafer sayılırdı, annesi sayesinde bir meydan okuma sahnesi yaratarak babası için yapılacak törenin içine etmişti. Camiden çıkınca ilk yaptığı şey çikolatalı dondurma yemek olmuştu, çocukken ve hâlâ en sevdiği şey. Babasının yasaklarına karşı kaçamak bir ayin. Evet, dondurmasına bile karıştığı olmuştu adamın vakti zamanında.

Dikiz aynasından sık sık kendisini gözetleyen taksi şoförü umurunda değildi, olamazdı. Dudakları sanki hâlâ genç adamın dudaklarında, hücreleri hâlâ hazla kıvranır halde. Ve o genç adamı tekrar görebilmek için engellenemez bir arzu. Bütün bunları gölgeleyen o kısa sahne de gelip geçiyordu arada bir. Hani o elini öpüp başına götürdüğü an. Karanfil bunun taksi şoförü için yaratılmış bir mizansen olduğuna inandırmaya çalışıyordu kendini. Otogarın girişine geldiklerinde şoföre parasını uzatıp indi, başı bir hoş. Arabanın bagajından şoförün kendisine uzattığı bavulun sapını adamın yüzüne bakmadan kavrayıp, tek söz etmeden otogarın kakofonisine daldı. Şoförün arkasından bakakaldığının farkındaydı yine de. Üçüncü bir kişinin kapı önünde yaşananlara şahit olduğunu bilmek ona bir teşhirci hazzı yaşatmaktaydı, meydan okurcasına.

Daha yirmi adım atmamıştı ki esmer bir delikanlı gülümseyerek ona bir karanfil uzattı. Bu kadarı da fazla, diye düşündü, olağanüstü bir sabah bu. Sonra arkasından yaklaşan delikanlının gevrek sesi:

"Teyze iki lira!"

Teyze!.. Çantasını karıştırıp bulduğu iki madeni parayı yanına gelen çocuğa uzattı. Sonra da elindeki karanfili yere fırlatıp hızla uzaklaştı, ne yöne gittiğini düşünmeksizin. Bir süre sonra aniden durdu, gözleri kısılmış, yüzü donuk. Otogardaki otobüslerden birinin ikide bir çalan klaksonuna takıldı dikkati. Ona bir şeyler anlatıyor gibiydi, bir süre o sesi dinledi, ardından aniden konuşmaya

başlayan iç sesini duydu. Telefonunu çıkarıp tuşlarıyla oynadı, ardından kulağına götürdü.

"Ben gelmiyorum!.. Gelemiyor değilim kızım, gelmiyorum."

Ve karşılık beklemeden telefonu kapattı.

O klaksonun sesini dinlerken kızının Zifirullah'ın neredeyse kopyası olduğunu nasıl olmuştu da birden fark edivermişti, anlayamadı. Neden o klakson sesine kafasını takmış olduğunu da. Gelmeyeceğini söylediğinde kızının çıkardığı çığlığımsı itiraz sesini hatırladı, ısırgan ve saldırgan. Kızı yüz küsur kilometre ötedeki yazlık evindeydi. Üç yazdır kocasının da orada olduğu günlerde, Karanfil'i bir armağan sunuyormuşçasına oraya davet etmekteydi. Daha önce görmezden gelip durduğu şey, kızının, kocası oradayken onunla rahatça gezebilmek için çağrıyorolmasıydı. Son iki yaz oradaki günlerini, şımarık torununun kaprisleriyle baş etmeye çalışarak geçirmişti. Kızı ve damadı onu dışarıda bir yere bile götürmemişlerdi; denize bile hepsi hepsi üç ya da dört kere girebilmişti. Gelişi gibi dönüşünün de zamanı önceden belliydi. Damadının şehre, işinin başına dönme zamanı geldiğinde, onunla birlikte geri gönderilirdi, tek bir teşekkür sözcüğü edilmeden.

Birden başındaki eşarbı çekip çıkardı ve çantasına bağladı. O eşarp ve sırtındaki şekilsiz pardösü ezikliğinin simgesiydi. Zaman zaman başkaldırmış olsa da eziklik ve boyun eğme ruhunun kamburuydu sanki. Ezikliğin ve kadere küsmenin aslında çaresizce bir meydan okuma olduğunu ya da dişiliğinden vazgeçmişçesine giyinmenin cinselliğini örtüleme aracı olduğunu nereden bilecekti ki. Üzerindeki pardösüyü de çıkarıp biraz ötedeki kafeye doğru yürüdü. Bir yandan da tuhaf, diye düşünüyordu, eşarpsız ve pardösüsüz kendini çıplak hissetmiyordu. Bir iskemle çekip oturdu, canı ayran çekmişti. Otobüsün klaksonu hâlâ çalıyordu, ama bu onu artık ilgilendirmiyordu. Aklı yeniden sabahın ilk ışıklarında kapı önünde kendisini öpen genç adamda.

Ne kadar zaman geçti bilemedi, sıcak artık iyice bastırmıştı, her yönden gelen egzoz kokusu ve kakofoni eşliğinde. İskemlesinden doğruldu, ince pardösüsünü katlayıp küçülttü ve yanındaki iskem-

leye bıraktı. Etrafa bakındı, çöp bidonu göremedi. Pardösüyü kimseler görmeden orada bırakmaya karar vermişti ki yakınlardan gelen şiddetli bir patlama sesiyle irkildi. İlk ânın şaşkınlığını atlatınca teröristlerin işi olmalı, diye düşündü, kim bilir yine kaç masum cana kıyılmıştı. Etraftakiler patlamayı konuşurken pardösüsünü orada bırakıp uzaklaştı. Sonra çok da uzak olmayan bir mesafeden çıkan yoğun siyah dumanı ve alevleri görüp irkildi.

Bir araya toplanmış bir grup adama yaklaşıp konuştuklarını dinlemeye çalıştı. Otoyol çıkışında bir otobüs tankerle çarpışmış. Otobüsün şoförü otogardan çıkmadan önce de sinirliymiş, ikide bir anlamsızca klaksona basıyormuş, bunu durdurması için yapılan uyarılara aldırmamış. Kaza mahalline yakın bir yerden gelen telefona göre, şoför yan yoldan otoyola çıkarken yavaşlamamış ve otoyolun sağında seyretmekte olan tankere hızla çarpmış.

O sırada birinin cep telefonuna kazanın görüntüsü de geldi, elden ele dolaştırdılar. Biri, "Dev bir alev topu bu," dedi, "Cehennem böyle bir yer olmalı," dedi bir diğeri. "Yazık oldu onca insana," diye başını salladı beyaz gömlekli adam üzüntüyle, "Az önce o otobüsün kalktığı yerdeydim. Çoğu tatile giden yazlıkçılardı." Karanfil dayanamayıp adamlardan birine alçak sesle otobüsün nereye gittiğini sordu, cevabı biliyormuşçasına bir beklentiyle. Karşılık geldiğinde de oracıkta donakaldı, bir süre yutkunup durdu, midesinde tuhaf kasılmalarla. Sonra elinde bavuluyla, adamların bulunduğu yerden uzaklaşıp ileride bulduğu bir gölgede tekrar durdu.

Kendisini sürekli o otobüsün içinde yanarken görüyordu, bir yanı bu görüntüyü durdurmaya çalışıyor, ama bir türlü yapamıyordu. Otobüsten çıkmaya çalışıyordu, alevler her yanı sarmıştı. Tuhaf olan şey, otobüste kendisinden başka kimseyi göremiyor olmasıydı. Birden hıçkırarak ve sarsılarak ağlamaya başladı. Kimsenin görmemesi için yüzünü elleriyle kapatıp arkasındaki beyaz badanalı duvara döndü. Sonra hıçkırıklar seyreldi, kâbus birden sona erdi ve kendini boşlukta hissetti. Ardından, neden yalnızca kendisinin bu kazadan kurtulmuş olduğu sorusu içini kemirmeye başladı, kayırılmış olmanın suçluluğuyla. Biraz kendini toparladıktan son-

ra ani bir dürtüyle yanan otobüsün yazıhanesinin bulunduğu yeri aramaya başladı. İçerisi yüzleri sarkmış erkeklerle doluydu, girdi.

"Vefat eden şoförün bir resmi var mı?"

Herkes birbirine baktı. Çalışma masasının ardında oturan adamın yüzündeki yas ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

"Onun resmini ne yapacaksınız ki?"

Karanfil o anda çok kötü bir başlangıç yapmış olduğunu fark etti, toparlamaya çalıştı. Ama kendini, erkek dolu bir odada tek kadın olmanın teatral repliğini söylerken buldu:

"Bakın size tuhaf gelebilir, ama ben o otobüste olacaktım. Son anda vazgeçtim. Otogara girdiğimde duyduğum o klakson sesleri sırasında bana bir şey oldu... Ne olduğunu size açıklamam zor... O sıra ne olduysa oldu ve ben yola çıkmaktan vazgeçtim. Ben şu an hayatta olmamı o klakson seslerine, yani onu çalan şoföre borçluyum."

Oradakiler ne olup da kadının otobüse binmekten vazgeçtiğini anlamamışlardı. Divane mi bu kadın, diye düşünen de olmuştur herhalde. Fotoğrafın zamanı mıydı şimdi? Masanın gerisindeki adam bunların üzerinde durmadı, kadının hayatta kalmış olmasını da umursayacak halde değildi.

"Rahmetli şirketin sahibiydi. Henüz yirmi dokuz yaşında. Duvarda asılı bir fotoğrafı vardı, biraz önce kaldırdık. Şu anda onu orada görmeye yüreğimiz dayanmıyor, bir zaman sonra tekrar asarız."

Sol yanındaki çekmeyi çekti ve oradan çıkardığı çerçevelenmiş bir fotoğrafı Karanfil'e uzattı. Karanfil resmi gördüğü anda etraftaki her şey dönmeye başladı, yere yığılmak üzereyken oradakiler yetişip bir koltuğa oturttular. Baygınlığı uzun sürmedi, kolonya ve su telaşının ardından kendine gelmeye başladı. Etrafında kendisine doğru eğilmiş erkekleri fark edince bir an paniğe kapıldı. Neredeydi? Ne oluyordu? Neyin nesiydi bu adamlar? Sonra adamların geriye doğru çekildiklerini fark etti. Elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu çerçevenin içindeki fotoğrafa baktı ve birden olanları idrak etti. Durumu toparlamalıydı, mırıldanır gibi yaptı:

"Çok da gençmiş evladım."

Oturduğu koltuktan kalkıp resmi masanın gerisindeki adama iade ederken dişi dürtülerini engelleyemeyip yine de sordu:

"Eşinin, çocuklarının haberi var mı?"

Adam bıkkın bir tavırla ona baktı.

"Kimsesi yoktu hanımefendi."

Hanımefendi mesafeli bir hitaptı, Karanfil artık oradan çıkması gerektiğini anladı.

"Sizleri böyle bir zamanda rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Cümlemizin başı sağolsun."

Cümlenizin yerine cümlemizin demesinin, adamların kafasını karıştırır gibi olduğunu fark etmişti ya da ona öyle gelmişti. Ama laf ağzından öyle çıkıvermişti işte. Kaçarcasına oradan uzaklaştı, ardında anlamaz bakışlar bırakarak.

Zifirullah öldüğünde kendini dul kalmış gibi hissetmemiş, hatta bir hafiflik yaşamıştı hayâsızca. Şimdi ise en fazla iki saat önce birkaç dakikalığına tanıdığı birinin ardında bıraktığı kadını gibiydi. Kaldırımda aniden onu öpen isimsiz birinin. Otogardan çıkıp öylesine yürümeye başladı, yürüdü, yürüdü. Durduğunda şehrin neresinde olduğunu bilemedi, ne kadar zaman geçmiş olduğunu da. Zihninden sayısız düşünce geçmişti yürürken, yorgun ve şaşkındı. Yaşadığı şehirden uzakta, çok yabancı bir yerde olduğu duygusuna kapılacak kadar. Etrafta kendisiyle aynı dili konuşan insanlar vardı, ama sanki başka bir dünyadandılar. İleride bir kaldırım kafe gördü, havalı bir mekân, süslü kadınlar. Yorgundu, dinlenmeliydi. Kafedeki tek boş masaya doğru ilerlediğinde, garsonun hırpani bavulına yönelmiş aşağılayıcı bakışını fark etti, sinirlendi. Son günlerde moda olduğunu duyduğu o pahalı kahve türünden istedi inadına, cevap olumsuzdu, top kaleye girmişti. Biraz şaşıran garsonun gözlerinin içine umursamazca baktı.

"Hiç olmazsa bir espresso içip gideyim, herhalde vardır."

Kahvesini içer içmez masaya yeterince para bırakıp garsonu beklemeden oradan ayrıldı.

Kafede yaşadıkları yol boyunca zihnine üşüşen sayısız düşünceden birine hızla öncelik kazandırmıştı. Varlıklı bir kadındı Ka-

ranfil, hem babası hem kocası cimri olduklarından sürekli yatırım yapmışlardı. Öğretmen emeklisi maaşına ek olarak gerektiği kadarını harcardı o gelirlerden. Böylece serveti daha da büyümüştü, ama o servet onun geçmişteki şanssızlığının simgesi gibiydi. Zamanla yaşamazlığa eşlik eden cimrilik sanki ona da bulaşmıştı. Zengin arkadaşı Sabite, ismine meydan okurcasına dünyayı dolaşmıştı, hiç umursamadan. Arkadaşları ona "Seyyare" diye takılır olmuşlardı. En son Alaska ve Patagonya gibi tuhaf yerlere gitmişti. Şimdi de kışın soğuk aylarını Porto Riko'da geçirmeyi tasarlıyordu. Üç yetişkin evladı ve birkaç torunu olmasına rağmen parasını böyle savurduğu için onu bencillikle yargılardı için için. Otogara girdiği anda klakson sesiyle başlayan isyan dalgası, sonradan yol boyunca katlanarak sürmüştü. Parasını, kendisini horlayan kızına koklatmamayı düşündürecek kadar. Yolun karşısındaki kuaför özenli bir yere benziyordu. Kısa bir tereddütten sonra içeri daldı.

Kuaförde geçirdiği süreyi kendisi değilmişçesine yaşamıştı, hoş bir teslimiyetle. Oradan ayrılmadan önce aynaya son bir defa baktı. Kestane rengi saçlar ela gözlerine çok iyi uymuştu, seçtiği saç şekli de. Kaşları kirpikleri boyanmış, yüzüne hafif makyaj yapılmasına da itiraz etmemişti. Boşnak kökenlerinden gelen hatları daha da beliren yüz artık kesinlikle elli altı yaşında değildi, hatta elli bile değildi. Önceki haliyle neredeyse altmış altı gösterdiği düşünüldüğünde, sabahki gencin elini öpüp başına götürmesi artık mümkün değildi, o sadece çekici bir kadının eline dudaklarını hafifçe değdirebilirdi. Elinin başa götürülmesi Karanfil'e fena koymuştu anlaşılan. Dışarıya çıktığında trafikte bekleyen bir arabadan gelen şarkıyı durup dinledi.

... Acı pınarın kızı
İnzibat sardı bizi
Bakkal Mahmudun kızı
Yaktı yandırdı bizi...

Eskiden böylesi şarkılara burun kıvırırdı, şimdi şarkı onu gülümsetmişti. Bir süre etrafına bakınıyormuş gibi yapıp, aslında ken-

disine bakılıyor mu diye kaldırımda durduktan sonra, bir taksiye atlayıp vaktiyle sadece vitrinlerine baktığı marka mağazalara girip çıkmaya başladı ve fiyatlarına aldırmadan canı neçektiyse aldı, üzerinden çıkardıklarını dükkânlarda bırakarak. "Bir ben var benden içre" misali bütün bunları bir başkası yapıyormuşçasına yapmıştı. Arada bir ben çıldırdım mı acep, diye sorarak. Bir rüya hali gibiydi yaşadıkları. Saçma gibi görünen gerçeğiyle. Eski hali mi, yoksa şimdiki hali miydi kendisi? Ya da artık önemi var mıydı ki?

Bedenini kavrayan askılı beyaz bir elbise, bej ayakkabı ve çanta, gözünde marka bir güneş gözlüğü, başında geniş kenarlı bir şapka kaldırımda yürürken insanların ona bakmasını bekliyordu. Gelen geçenin gözü ise hâlâ taşıdığı müzelik bavula takılıyordu. Daha çok kadınlar bakıyordu, dostane olmayan gözlerle. Bavuluyla ne yapacağını bilememişti. Mağazada boşaltıp içindekileri yenisine yerleştirmek olacak şey değildi. Zaten artık eve dönmeliydi, güneşin altında dolaşmaktan kendini bitkin hissetmeye başlamıştı. Bir an evine dönmekten korktuğunu fark etti, daha doğrusu mahalleden, komşulardan. "Hâlâ başkalarına hesap vermek," diye mırıldandı kendi kendine. En iyisi yola devam.

Bir süre sonra alçak bir duvarın üzerinde oturan delikanlıların göz ucuyla kendisine bakarak söyledikleri tekerlemeyi duydu.

Bir kilo salça
Ne güzel kalça...

İltifat beklenmedik yerden gelmişti, bayağı da olsa. Çocuklara aldırmamaya çalışarak önlerinden geçti. Tekerleme kesilmişti.

"Mal iyi de o bavul ne lan?"

Gelen cevap iyiydi:

"Görmüyon mu o'lum karı dünyayı ben yarattım havasında. Bavulu eski sevgililerinin mektuplarıyla doludur."

"Bi de ben yazayım ona..."

Gerisini duyamadı Karanfil, taksi bulabileceği caddeye giden tenha sokağa sapmıştı, ama duydukları ona süfli bir haz vermişti. Kendisine de bildik gelen bir köpek balkondan durmaksızın ona

doğru havlıyordu, köpeği tanıdı. Orası eski bir arkadaşının eviydi, köpek onundu. O an aniden yanında beliren iki adam Karanfil'i tuttukları gibi siyah bir arabaya attılar, ardından araba hareket etti. O sırada arkadaşının sesi duyuldu, balkondaki havlamaların arasında:

"Bırakın kadını!"

Adamlardan biri eliyle Karanfil'in ağzını kapatmıştı.

"Sesini çıkarmazsan canın acımaz."

Karanfil başını salladı. Olup biteni idrak edecek halde değildi. Adam elini çekti. Diğer adam cebinden çıkardığı siyah bir bezi gözlerine bağladı.

"Şimdi öne doğru kaykılıp kaybolmaya çalış, dışarıdan görmesinler."

Karanfil söylenileni yaptı, sol tarafındaki adamdan yıkanmamış insan kokusu geliyordu, bir süre sonra midesi fena halde kalktı. Arabanın içine kusarsa adamlar mesele çıkarırdı, kendini zorlayarak tutmaya çalıştı. Ne kadar yol alındı bilemedi, gürültülü sokaklardan caddelerden geçtiler, sonunda trafiğin duyulmadığı bir sessizliğe girildi, bir süre sonra da araba durdu. Elli altı yıllık yaşamazlığın karşılığının tek bir güne sıkıştırılarak ödenmekte olması Karanfil'i dağılmanın eşiğine getirmişti. Korkuyu hissedecek halde bile değildi, inatçı ve başkaldıran yanı uzaklarda kalmıştı. Olaylar art arda akıyordu, akıbet meçhul.

Gözlerindeki bandı açtıklarında kendisini önünde masa bulunan bir iskemlede otururken buldu. Karşısında otuzlu yaşlarının sonunda görünen bir adam, ayakta durmuş, sol kaşı kalkık ona bakıyor. Şaşkınlığının üstesinden gelememiş olmasına rağmen, Karanfil adamın kabadayı tavırları sergilemeye çalışan bir oğlan çocuğu olduğunu sezebilmişti. O da gözlerini ondan ayırmadı. Karşılıklı bakıştılar bir süre, adam giderek geriliyordu. Sonunda sessizliği bozan o oldu.

"Neden bur'da olduğunu merak etmiyor musun?"

Karanfil o anda kartların kendisinde olduğunu fark edecek kadar sakinleşmişti. Tek kelimeyle cevap verdi:

"Hayır!"

Adam afalladı.

"Nasıl yani?"

Karanfil bıkkın gözlerle ona baktı.

"Sabahtan beri olanlardan sonra insanda merak duygusu mu kalır?"

"Nasıl merak etmezsin kadın! Sokağın ortasında kaçırıldın."

Karanfil omuzlarını silkti.

"Şimdi de sıra bundaymış. Yaşayıp göreceğim."

Adam feveran etti:

"Durumunun farkında değilsin Karanfil Hanım. Yaşayacağını nereden biliyorsun?"

"Ne zaman öleceğim Allah'ın takdiri. O da herhalde bunu sana danışmayacak."

Ardından sordu:

"Sen benim adımı nerden biliyorsun?"

Adam boş bulundu:

"Çantandaki kimliğinden."

"Çantamı mı kurcaladınız?"

"Evet!.. Merak etme içindeki her şey yerli yerinde. Çantan zaten yanı başında."

Karanfil dönüp baktığında çantasının oturduğu iskemleye yaslanmış halde yerde durduğunu gördü.

"Bavulum nerede?"

"Ne bavulu? Buraya bavul getiren olmadı."

"Yani onu kaldırımda bıraktınız. Burada yatıya kalacaksam o bavul bana lazım. Geceliklerim içinde. Onu derhal aldırtın."

Adam sinirlendi:

"Sen buraya otele gelmedin hanım! Zaten o bavul oradan çoktan gitmiştir. Kim bilir kimin elinde."

Karanfil adama meydan okurcasına baktı.

"Polisin elinde."

Adam şaşırdı:

"Ner'den biliyorsun?"

"Siz beni kaçırırken balkondaki köpeği havlayan kadın 'Bırakın kadını' diye bağırıyordu. O kadın beni tanır, anında polis çağırmıştır. Bavuluma da sahip çıkmıştır."

Karanfil adamın canının sıkıldığını fark etti.

Uzanıp iskemleye yaslanmış duran çantasını kucağına aldı. Sonra aniden geçmişteki hoca'nım tavrına bir dönüş yaptı.

"Senin bir adın var mı?"

"Bana Çakı derler."

Karanfil umursamaz baktı.

"Küçük bir alet çakı, gerçi bazen işe yaradığı olur."

Adam birden bozguna uğradı. Hızla kemerini açtı, fermuarını indirip organını çıkardı ve afallamış bir halde bakan Karanfil'e doğru sallayarak haykırdı, sesi titrek.

"Sen buna mı küçük diyorsun orospu? İyi bak! Hiç böylesini gördün mü sen?"

Tabii ki görmemişti Karanfil, karşısındaki şeye bakarken içinde daha önce hiç hissetmediği garip kıpırtılar oldu. Şaşkındı. Alet kelimesinin farklı bir anlamı olduğunu bilmediğinden adamın tepkisini zaten kavrayamamıştı. Sükûnetini korumaya çalıştı.

"Tamam gördüm, iyiymiş. Ama kapat o şeyi artık, beni hiç ilgilendirmiyor."

Çakı pantolonunu toparlarken sakinleşmişti. Karanfil konuyu başka yöne çekmeye çalıştı.

"Yani siz beni kim olduğumu bilmeden kaçırdınız. Nesiniz siz? Amatör gangster falan mı?"

Bu kez de adam gangsterin anlamını bilmediğinden konuyu başka yere kaydırdı.

"Otuz Damacana'yla ilişkin ne?"

Gözünün önünden birden sırayla dizilmiş damacanalar geçen Karanfil sinirlendi.

"Ne damacanası?"

Çakı'nın yüzüne yılışık bir zafer ifadesi yayıldı.

"Bak merak etmeye başladın, yalandan da olsa."

Soluk alıp devam etti:

"Otobüs yazıhanesinde soruşturduğun adamın adı Otuz Damacana."

Karanfil'den soprano bir çığlık yükseldi:

"Ne..?"

O aşk ilahının adı Damacana olmamalıydı, romantizmden bu kadar uzak. Kaldırımdaki beklenmedik öpüşme, kızına çektiği rest, otobüs şirketinde yaşadıkları, saçının yeni rengi ve şekli, beyaz elbisesi, sokak ortasında kaçırılması. Daha önce kendini hiç bu kadar var hissetmemişti Karanfil. Bu sevimsiz mekânda, karşısında kendine soru sormaya çalışan salak bir adamla birlikteyken de sahne onundu. Şimdi ise her şey dağılıvermiş gibiydi. Birden irkilip karşısındaki adama haykırdı:

"Bu gülünç ismi şu anda sen uydurdun!"

Çakı iyice keyiflendi.

"Bırak bu ayakları Karanfil Hanım. Otuz şu anda hayatta, bunu bildiğinden eminim."

Karanfil heyecanlandı.

"Nasıl yani?"

"Sen zaten biliyorsun ama hatırlatayım. Otobüsü kendisi yol ayrımına kadar kullandıktan sonra direksiyonu asıl şoföre bırakıp inmiş."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Otobüsteki adamımız da hemen onun ardından indi, ama Otuz bunu fark etmiş olmalı, çünkü adamımız nasıl olduğunu anlayamadan o sırra kadem basmış."

"Saçma! Otuz dediğin adam otobüsün kaza yapıp yanacağını nasıl bilebilirdi ki?"

Çakı elini boşver anlamında salladı.

"O önemli değil. Kaza olmasaydı da herkes onu otobüsün gittiği yerde arayacaktı. Sen şimdi bana neden yazıhaneye gittiğini anlat. Sonra da saçını başını kıyafetini değiştirip neden kendini tanınamaz hale getirdiğini açıkla. Seni otogarda görmüş olan birinin şimdiki halinle tanıması imkânsız."

Karanfil soruya soruyla karşılık verdi:

"Neden onun peşindesiniz?"

"Kaçak oynama. Söyle bana Otuz şu anda ner'de?"

Karanfil omuzlarını silkti.

"Bu kadar konuşmadan sonra bilmediğimi anlamış olman gerekirdi..."

Sözünü tamamlamadan birden sesini yükseltti:

"Yakında bir yerden pizza ve kola sipariş edebilir misin? Çok acıktım. Pizzada sadece kaşar ve domates olsun. Tabii ödemeyi ben..."

Karanfil sözünü bitiremeden zemin şiddetle sallanmaya başladı. Uzaktan haykırışlar duyuluyordu. Oturduğu iskemle saniyeler içinde devrildi ve Karanfil kendisini hemen ardındaki duvarın dibinde buldu. Çantasını sımsıkı göğsüne bastırmış, şapkası hâlâ başında. Yan tarafında bir dolap vardı, dolabın yanına kayıp oraya büzüldü. Sarsıntının şiddeti dolabı sallıyor, ama dolap nedense devrilmiyordu. Gürültü, uğultu hâlâ her yerdeydi, ama haykırışlar susmuştu. Karanfil'e sona ermeyecekmiş gibi gelen sarsıntılar bir süre sonra kesildi, yerini mutlak sessizliğe ve karanlığa bırakarak.

Karanfil'in durumu kavraması fazla zaman almadı. Elleriyle etrafını yokladı, duvarın yanı başında oluşan kovuktan çıkış yok gibiydi. Çantasında her zaman küçük bir fener bulundururdu, ama onu yeni aldığı çantaya aktarıp aktarmadığını hatırlayamıyordu. Telaşla çantasının içini karıştırdı, bulamadı. Diri diri gömülmüş olduğu düşüncesi benliğini sarınca, vücudunu durduramadığı bir titreme sardı. Bir insan sesi; duymayı umut ettiği tek şey sadece insan sesiydi. Dünyasızlığının getirdiği ölüm korkusunun katlanılamaz dehşeti bir süre sonra kendini yazgının teslimiyetine bıraktı duygusuzca.

Ne kadar zaman geçti bilemedi, ama kendini biraz sakinleşmiş hisseder gibi olunca çantasını bu kez telaş etmemeye çalışarak karıştırmaya başladı. Umuduna ulaşması biraz zaman aldı, biraz kaygı yaşattı, ama fener oradaydı sonunda. Işığı yakıp bakındığında önce dehşete kapıldı, gerçekten de bir mezarın içindeydi. Tam karşısına gelen moloz parçaları biraz daha gevşek gibi görünüyordu,

ama onları iteklerse mevcut denge bozulup her şey üzerine çökebilirdi. Gözlerini ayıramadan oraya bir süre bakıp durdu, ne yapacağını bilemez halde. Sonra savaşçı yanı kabarıverdi. Bu mezarda bekleyerek bir yere ulaşması imkânsızdı, orada olduğunu kimse bilmiyordu, kendisini kaçıranlar kim bilir neredeydiler? Böyle bir felakette onu mu düşünecekti o insan altı mahluklar? Anlık bir dürtüyle elini uzatıp molozları kuvvetlice itekledi. Şiddetli bir gürültü duyuldu her yanda. Şaşkınlığı biraz azaldığında, Karanfil beklemediği yeni bir durumu fark etti. İttiği yönde değil, yan tarafında uçuşan tozların arasından gün ışığının geldiği bir boşluk oluşmuştu, genişçe sayılır. Karanfil çantasını ve yangında ilk kurtarılacaklar listesine çoktan girmiş olan şapkasını da eliyle sıkıca kavrayıp o boşluktan dışarıya sürünerek çıkmayı denedi. Bir süre sonra sıcak yaz güneşinin altındaydı.

Daha önce içinde olduğu yapı tümüyle çökmüştü. Başını kaldırıp bir süre ozon rengi gökyüzünü seyretti, şükretmeyi çağrıştıran bir şeyler mırıldandı, şuursuzca. Olup biteni tam olarak idrak edecek halde değildi. Başına geniş kenarlı şapkasını geçirip, çantasından kara gözlüklerini çıkarıp taktı. Önemli bir yere gitmek üzere hazırlanıyormuşçasına. Yüksek topuklarla molozların üzerinde yürümek işkenceydi, üstelik bir ara ayağını burkar gibi oldu. Ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayak yürümeyi denedi, olmadı. Ayak tabanı kırık bir taş parçasıyla çizilip kanayınca iskarpinlerini tekrar ayağına geçirdi, sendeleyerek yoluna devam etti. Sonra durup anlamaz gözlerle etrafına baktı, molozların arasından uzanmış bir çift hareketsiz bacak gördü, pantolonlu; bakarken hiçbir şey hissetmeden. O anda herkes hiç kimseydi, her şey gerçekdışıydı.

Her yer alabildiğine kırlıktı, biraz ötesindeki yoldan hiç araç geçmiyordu. Karanfil, sanki yerle bir olmuş bir binanın yıkıntılarından çıkmamışçasına bir tavırla yola doğru yürüdü, dimdik. Beyaz elbisesi ve şapkası tozdan kirlenmiş. Tuhaf ama bu haliyle bayağı güzel bir kadın. Yola çıktığında, orada dakikalarca durdu, sabit bakışının nereye yöneldiği anlaşılmaz halde. Birini bekler gibiydi, bu kimsesizliğin orta yerinde. Ne kadar geçti bilinmez, niha-

yet kendisini düşünürken bulabildi, uykudan uyanmışçasına. Depremi yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Arkasındaki yıkıntının altında kaç kişinin bir anda canlıdan cansıza dönüştüğünü merak etti, yine duygusuz. Depremin, bulunduğu yerin ötelerinde kaç binayı bu hale getirdiğini, kaç can almış olabileceğini algılayabilecek halde değil henüz.

Orada öylece durup bakınmazdı da, birilerinin onu buradan kurtarması gerekti. Sonunda aslında pek de sevmediği Şaibe'yi aramaya karar verdi. Emniyette dostları vardı. Tanrıya şükür telefonu çalışıyordu. Karşısında önce bir ağlama sesi duydu.

"Şaibe iyi misin sen?"

"Hükümet yine o adamın koynunda da ne demek?"

Bir süre dinledi.

"Aaa bilmiyordum!.. Eminim güvenli bir yerdedir, üzülme..."

"Deprem mi? Farkında olmaz olur muyum? Biraz önce yıkılmış bir binanın içinden çıktım."

"Ner'de mi? Mesele de bu zaten. Birileri beni kaçırdı."

"Sokak ortasında oldu. Adamlar beni bir anda arabanın içine attılar."

Karanfil'in birden tepesi attı.

"Ne demek benim gibi bir kadını niye kaçırsınlar?.. Bunları bırak da bir an önce emniyetten birilerine haber ver."

"Ner'de miyim? Hiçbir yer olmayan bir yerde. Kimsenin geçmediği bir yolun ortasında."

"O Allah'ın belaları enkazın altında kaldı. Kırlığın ortasında bir başımayım. Güneşten korunacak ağaç bile yok. Lütfen bana yardım et..."

Lafını bitiremeden telefon aniden kapanmıştı, anlam veremedi. Neyse, Şaibe nasılsa bir şeyler yapar diye düşündü. Sonra aklına Hükümet düştü. Şaibe'nin kız kardeşiydi Hükümet, kırk beş yaşlarında, yıllardır namazında duasında, türbanlı ve tesettür pardösülü, akça pakça, sessiz bir kadın. Şaibe'yle az önce konuşurken öğrendiğine göre yıllardır hep sevgilileri olmuş, son günlerde de körkütük âşık olduğu adamın evinden çıkmaz olmuş. Deprem sı-

rasında orada olması çok muhtemelmiş, telefona cevap vermediği için Şaibe çok kaygılıymış, adamın evinin nerede olduğunu bilmiyormuş. Evinde, mutfak dolaplarının içindekiler olduğu gibi dışarıya fırlamasına, bazı şeylerin devrilip kırılmasına, salonda derin bir çatlak oluşmasına rağmen aklı sürekli Hükümet'te imiş.

Karanfil yıllardır Hükümet'e erkek eli değmediğini düşünür, uygun bir koca bulamadığı için üzülürdü. Meğer adıyla müsemma bir kadınmış Hükümet. Adını amcası koymuş, insanlar çocuklarına Devlet adını veriyorlar, bizimki niye Hükümet olmasın diye. Kahretti için için korkaklığına, bir gün kendisini Hükümet'in gerisinde kalmış bulacağı hiç aklına gelmemişti. Bu düşüncelere dalmışken duyduğu motor sesiyle irkildi. Uzaklarda kendisine doğru gelen bir araba belirmişti. Yaklaşanın bir polis aracı olduğunu fark edince sevinçten bağırmak geldi içinden. Cep telefonu sinyalinden yerimi tespit etmiş olmalılar, diye düşündü. Araba iyice yaklaşınca kollarını iki yana açarak sallamaya başladı. Araba sonunda önünde durdu. Direksiyonda bir polis, içerisi turuncu renkli tulumlar giymiş adamlarla tıkış tıkış. Karanfil buna biraz şaşırmıştı, heyecanlı bir sesle polise yöneldi.

"Kaçırılan kadın benim."

Polis şaşkın bir yüzle karşısındaki şapkalı kadına baktı.

"Anlamadım."

"Beni kaçırmışlardı diyorum size."

Arkasındaki yıkıntıyı gösterdi.

"Şimdi hepsi or'da yatıyor. Beni buradan almaları için polise haber verilmişti."

Polisin yüzü gerildi.

"Bakın hanımefendi büyük bir deprem oldu. Ben kurtarma ekibini yakındaki bir yerleşim merkezine götürüyorum. Kaçırma hadisesinden de haberim yok."

Karanfil paniğe kapıldı.

"Yani beni burada tek başıma bırakacaksınız."

"Şu anda bizi enkaz altındakiler ilgilendiriyor. Ve de acelemiz var. Size yardım edemeyiz."

"Peki burası neresi? Bari onu söyleyin."

Polis sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum."

Ve gaza bastı. Karanfil çaresizce arkasından seslendi:

"Şehir hangi yönde?"

Ama araba uzaklaşmıştı. Karanfil güneş gözlüklerini çıkardı, hıçkırarak ağlamaya başladı. Ne lanet olası bir gündü, bir türlü bitmiyordu. Sonra birden ağlaması kesildi, ya ölülerin kokusunu alınca gece buralara kurtlar inerse! Kendini toparlamaya çalıştı. Depremin sonuçlarını yavaş da olsa idrak etmeye başlamıştı. Herkes kendi derdindeydi. Şaibe, Hükümet için kaygılanıyor, polis arabası insanları kurtarmaya gidiyordu. Evinin yıkılıp yıkılmadığını merak etmemiş olduğunu fark edince şaşırdı. Sonra da, zaten artık orada yaşayamam, diye düşündü, evde hâlâ Zifirullah'ın kokusu vardı. Bu defa da Zifirullah'ın ölümünün ardından niye hâlâ orada oturmuş olduğuna şaştı. Etrafındaki uçsuz bucaksız kırlığa baktı. Orada bekleyip durmanın bir anlamı kalmamıştı. Şehir polis aracının geldiği yönde olmalıydı. Açlıktan bayılana kadar o yönde yürüyecekti. Garbo gözlüklerini tekrar taktı. Eyleme geçecek olmanın işareti. Topuklu adım yola koyuldu.

"GECİKİYORUZ TAKİYE! Bırak o kitabı elinden de çıkalım."
Hamasettin son yıllarda Takiye'nin kendini saçma sapan romanlara kaptırmasından bıkmıştı. Okuduğu romana dalıp ocaktaki yemeği unuttuğu bile oluyordu.

"Tamam Hamas! Üzerime bir şeyler geçirip geliyorum hemen."

Okuduğu kitabın kahramanı Karanfil kırlığın ortasında tek başına kalmışken, onun serüvenini bırakıp babasının dul eşi Tango'nun cenazesine gitmek. Üstelik önemli kişilerin yolcu edildiği şehrin ta öte ucundaki camiye. Başkasının cenazesi olsa, kim ne derse desin, bu sıcak günde evinden dışarı adımını atmaz, kendini kaptırdığı romanı okumaya devam ederdi. Lakin Tango, Takiye'nin dul üvey annesiydi, üstelik Hamasettin de Tango'yu severdi, hatta ona düşkündü bile denilebilir. Babası Tango'nun dördüncü eşiydi, Tango da babasının ikinci. Babası, Takiye'nin annesinden boşandıktan yedi yıl sonra evlenmişler ve babasının ölümüne kadar birlikte dokuz yıl geçirmişlerdi. Babası onu aşk ve hayranlıkla sevmiş, Tango'nun kendisi mutlu bir kadın olduğundan kocasını da mutlu edebilmişti. Tango üç kocasından dul kalmış, Ürdünlü bir diplomat olan ikincisinden ise dostça boşanmıştı, onun hayat tarzı ve değerleriyle uyuşamadığından. Sevilen, gönlü zengin bir kadındı Tango. Asıl adı Saltanat. Gençliğinde çok iyi tango yaptığı için adı Tango Saltanat'a dönüşmüş, sonra geriye sadece Tango kalmıştı. Bazıları adından ötürü onu yabancı zannedip Madam Tango bile demişlerdi. Yeniye açık olduğu halde, eskinin eskidiğini fark edemeyen,

mösyölerin madamların zamanının çoktan geçtiğini kavrayamayan o yaşta insanlar misali, Tango kendisine "Madam" diye hitap edilmesinden pek hoşlanmıştı.

Kendisine bu soruyu çok sorduğu halde, ona karşı neden hep mesafeli olduğu Takiye için hep bir muamma olarak kalmıştı. Neden ona hep "Saltanat Hanım" diye hitap etmiş olduğu da. Çünkü babasının ve kocasının Tango'ya olan düşkünlüklerinden aslında rahatsız da olmamıştı. Nitekim, Tango'nun öldüğünü öğrendiğinden bu yana hüzün ve kayıp duygusu yaşamaktaydı. Bu mesafe koyuşta kendi annesi Ömrügüzel'in de payı olduğunu düşünmüştü Takiye zaman zaman. Ömrügüzel, Takiye'nin babasından genç bir sevgiliye tutulduğu için ayrılmıştı, kocasını fena halde inciterek. Genç sevgili sonradan kendi genç sevgilisine gidivermişti, olur ya, Ömrügüzel'i fena halde inciterek. Yıllar sonra Takiye'nin babası Tango'yla evlenince de küplere binmişti Ömrügüzel, fena halde. Üzerlerine gül koklanmayacağına inanmış kadınların gülünesi halleriyle. Takiye başlangıçta durumu idare etmede hayli zorlanmış, başından beri Tango'dan ve kayınpederinden yana tavır koyan Hamasettin'in desteğiyle konu arıza durumundan çıkmıştı zamanla.

Camiye doğru yola çıkalı hayli zaman olmuştu, ama fazla yol alamamışlardı. Takiye ve Hamasettin, ikisi de suskun ya da düşünceli, kendilerini zıvanadan çıkmış trafiğin yazgısına bırakmışlardı. Takiye dalmış etrafa bakınırken birden heyecanla irkildi.

"Bu o! Bu kadın o! Hemen kenara çek Hamas."

Hamas şaşkın, arabayı kenara çekti ve Takiye kendini dışarı atıp birine doğru seslenerek koşmaya başladı. Askılı beyaz elbiseli, geniş kenarlı beyaz şapkalı, kocaman kara gözlüklü, bir elinde şık bir çanta diğer elinde köhne bir bavul, yüksek topukları üzerinde yol alan bir kadın.

"Karanfil Hanım! Bir dakika beni dinler misiniz?"

Takiye kadının yanına kadar gittiği halde, kadın onu fark etmeden yürümeye devam ediyordu. Sonunda kadının koluna dokundu, ama hiçbir tepki gelmedi.

"Karanfil Hanım sizi kaçıracaklar, lütfen kalabalık bir yere gi-

rip izinizi kaybettirmeye çalışın."

Ama kadın oralı olmadan yoluna devam etti. Takiye o anda kadının kendisini algılamadığını idrak etti. Bıkkın bir yüzle arabaya geri döndü.

"Çıldırdın mı sen? Herkes sana bakıyordu. Kimdi o kadın?"

Takiye soluğu biraz yavaşladıktan sonra karşılık verdi:

"Karanfil Hanım."

"O da kim?"

Takiye bir süre sustu, ne diyeceğini bilemedi, olan olmuştu, uyduruk bir açıklama yapamazdı.

"Kitaptaki kadın."

Hamasettin'in yüzü değişti. Arabayı tekrar çalıştırdıktan sonra sesini yükseltti:

"Sen gerçekten kafayı yedin Takiye! Sokakta yürüyen insanları roman kahramanı zannetmek... Bu kadarı çok fazla. Bir doktora görünmenin zamanı gelmiş anlaşılan."

Takiye ısrarcıydı.

"Anlamıyorsun. Görmedin mi kadın beni fark etmedi bile. Fark etmedi, çünkü ben kitabın daha ötesini de okumuştum. Okunmuştu bir kere, ben o yazgıyı değiştiremezdim. Birazdan birtakım adamlar onu siyah bir arabaya atıp kaçıracaklar."

Tuhaf, diye düşündü Hamasettin bir yandan. Takiye'nin onca çabasına rağmen gerçekten de kadın onu algılamamıştı.

"Ona ne dedin?"

"Birazdan kaçırılacağını, kalabalık bir yere girip izini kaybettirmesini söyledim."

Merakına karşı gelemeyen Hamas dayanamayıp sordu:

"Onu neden kaçıracaklar ki?"

"Bu sabah onu öpen genç adamın nerede olduğunu bildiğini sanıyorlar. Oysa kadının hiçbir bilgisi yok. Olamaz da..."

Hamasettin kararlı bir ses tonuyla Takiye'nin sözünü kesti. Konu çığrından çıkmak üzereydi.

"Şu anda biz sevdiğimiz bir insanın cenazesine gidiyoruz. Bırak bunları. Tanımadığımız insanların hayatı bizi ilgilendirmez."

Takiye bir süre sustu, suratı asık. Ardından çocuksu bir sesle mırıldandı:

"Ben Karanfil'i çok iyi tanıyorum."

Bu sesi duymazdan gelen Hamasettin konuyu değiştirdi.

"Tango'nun ölümünün haber veriliş şekli bana biraz tuhaf geldi."

"Bana da."

"Telefonda seninle konuşanın kim olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Evet, sorduğumda da bir aile dostuyum deyip adını söylemedi. Saltanat Hanım'ın seveni çok olduğundan onca insana haber verebilmek için birilerinin görev dağılımı yaptıklarını düşündüm."

"Ne demek birileri? Kim onlar? Biz Tango'nun en yakınlarından sayılırız. Yardımcısı Mimoza'nın aramasını beklerdim."

"Sana söyledim. Dün öğleden sonra tekrar arayıp Mimoza ile konuşmak istedim. Orada olmadığını, sadece cenazenin dün akşam Uçkursuz'daki kır evinden alınıp şehirdeki eve getirileceğini söylediler. Biliyorsun gece şehirdeki evi aradığımızda da kimse cevap vermedi. Ardından aradığımız kır evinden de karşılık alamadık. Tango'nun cep telefonu doğal olarak zaten sürekli kapalı. Anlayamıyorum. Mimoza bizi mutlaka arardı. Bildiğimiz tek şey Tango'nun kalp krizinden öldüğü."

"Ambulans çağrılmış mı? Herhangi bir müdahale yapılmış mı? Hiçbir şey bilmiyoruz. Keşke dün atlayıp Uçkursuz'a gitseydim, ama o toplantıdan çıkmam mümkün değildi. Sen de ilgisiz davrandın."

"Ne yapmam gerekiyordu ki?"

Hamasettin cevap vermedi. Zaten camiye yaklaşmışlardı. Park yeri bulmaları gerekiyordu.

Cami avlusu mahşer yeri gibiydi. Ünlü oyunculardan siyasilere, mahalle bakkalından valiye kadar pek çok insan vardı. Hamasettin bir süre kalabalığı inceledikten sonra kendi kendine söylendi:

"Bu kalabalıkta bir tuhaflık var."

Takiye sordu:

"Ne gibi?"

"Taziyeleri kabul eden kimse yok, bir düzen yok. Karmakarışık bir kalabalık."

"Saltanat Hanım'ın yakın akrabası yok ki?"

"En azından sen varsın. Yani biz varız. Bunları Mimoza'nın ayarlaması gerekirdi. O da görünürde yok."

"Benim de gözlerim onu aradı. Biz onu göremesek bile o bizi görürdü. Belki de buraya gelemeyecek kadar sarsılmış durumda. Kaç yıldır Saltanat Hanım'ın yanında çalışıyor."

Papatya gibisin beyaz ve ince
Eziliyor ruhum seni görünce
İsmin dudaklarımı yakıyor neden
Nedir bu çektiğim senin elinden...

"Burada bir cenaze varken dışarıda bu kadar yüksek sesle müzik çalınması saygısızlık."

"Eski ve çok güzel bir tango. Belki de Saltanat Hanım için çalıyorlardır."

O anda müezzinin sesi "Papatya" tangosunu bastırdı. Cenaze namazı vakti gelmişti. Hamas Takiye'nin koluna dokundu.

"Sen beni burada bekle. Ben saf tutmaya gidiyorum."

O sırada kalabalıkta bir hareketlenme oldu, imamın sesi kesildi. Herkes donakalmış halde şaşkın gözlerle cami avlusunun kapısına bakıyordu. Siyah elbisesi içinde ve başında küçük bir siyah şapka ile Tango, yanında şoförü Ramallah, ifadesiz bir yüzle kalabalığa bakıyordu. Gümüş rengi saçları, yeşil gözleriyle masalsı bir abide gibi bir süre orada durup öylece kalabalığa baktı. Sonra Ramallah'ı kapıda bırakıp yavaş yavaş kendisine yol açan kalabalığın arasından, kimsenin yüzüne bakmadan tabuta doğru ilerledi, orada durdu. Her zamanki sıcak gülümsemesi yoktu. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu, Tango yüksek sesle ortaya konuşmaya başladı:

"Bu sabah bir rastlantı sonucu bu törenden haberim oldu. Mimoza'nın bir arkadaşı uğrayıp cenazenin hangi camiden kaldırıla-

cağını sormuş. Kır evimden buraya Ramallah'ın usta sürücülüğü sayesinde yetişebildim. Takdir edersiniz ki bu cenaze bensiz olamazdı."

Bir an bekledikten sonra devam etti:

"Sizleri buraya kimin ne amaçla topladığını bilmiyorum. Durumdan haberdar olur olmaz Mimoza, telefon şirketindeki dostları sayesinde telefonlarımızın başka bir numaraya yönlendirilmiş olduğunu öğrendi. Telefonun ait olduğu kişi bir süredir yurtdışında olduğu için geçici olarak konuşmaya kapatılmış bir numara imiş. Sizleri o numara aracılığıyla aramışlar. Teknolojiden anlamadığım için bunun nasıl gerçekleştirildiği konusunda bir açıklama yapamıyorum."

Sonra tabuta döndü.

"Bunun içinde değil, dışında olduğuma göre..."

Bir an durup emniyet müdürüne baktı.

"Bu şeyin içindeki kim?"

"Savcıya haber verildi, birazdan burada olur, hepimiz öğreniriz."

O sırada avluya dolan üniformalı polisler, avlunun arka kısmını kordon altına almaya başladılar. Dördü, cenazeyi o alana taşımak için tabutun etrafına geldiler ve dört ucundan omuzlamaya çalıştılar. Ancak tabut öylesine hafifti ki kendilerini ağır bir şey kaldırmaya hazırlamış olan polislerden birinin dengesi bozuldu. Derme çatma bir şey olduğu birkaç saniye sonra zaten anlaşılacak olan tabut polislerin ellerinden kayıverdi ve yerde parçalandı. İçi boş. Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Vali korumalarından birine sordu:

"Sen buraya erken geldiğin için görmüş olman gerek. Bu boş tabutu buraya kim getirdi?"

"Cenaze arabası efendim."

"Arabayı göremiyorum."

"Ben de efendim. Gitmiş."

"Nasıl gider? Cenaze mezarlığa nasıl götürülecek?"

Vali birden ortada bir cenaze olmadığını hatırlayıp bir şeyler mırıldanır gibi yaptı ve sustu.

Tango ara vermeksizin hâlâ çalmakta olan melodiyi ancak o sırada fark edebildi ve dinlemeye başladı, yüzünde belirsiz bir gülümseme.

... Neden sanki öyle dudak büküyorsun
Yoksa açık söyle hiç mi sevmiyorsun
Sana soruyorum neden susuyorsun
Bana bu sevgiyi çok mu görüyorsun
Bilsem söyler miydim gizli hislerimi
Keşke görmeseydim gülen gözlerini
Biliyorum fakat sen de seviyorsun
Anladım çapkınca naz ediyorsun...

"SENİNLE BİR DOST GİBİ konuşuyorum, aslında birbirimizi tanımıyoruz, ama o yaşlı orospu yüzünden hayatının kayması hakça değil... Hayır, kim olduğumu sorma ve tek kelime etmeden dinle. Kırk Haramiler'i biliyorsun, hani o azılı çete, geçen yıl onun başındaki adam Ali Baba saldırı sonucu korumalarıyla birlikte öldürülmüştü, duymuşsundur. Sen dün geceyi onun dul karısı Masume'nin koynunda geçirmişsin. Teşkilatın başına geçen oğlu, eski bir konsomatris olan annesinin hâlâ ne menem azgın olduğunu bildiğinden, onu gizlice gözetim altında tutmaktaymış. Şimdi senin peşindeler. Derhal kaç ve gizlen! Yoksa o çocuk seni yaşatmaz."

Telefon aniden kapandığında Otuz donup kalmıştı. Başı fena beladaydı, karşısındaki sesi dinlerken korku hücrelerini sarıvermişti. Bu kadınlar yüzünden bir gün başına dert alacağı zaman zaman aklına gelmişti, ama böylesini beklememişti. Arayan kişi düzgün konuşuyordu, o teşkilattan birine benzemiyordu, besbelli ki ciddiye alınması gerekiyordu. Uykusuzdu, ama eve de gidemezdi, gitmemeliydi.

Uzakta park ettiği arabasına ulaştığında otogardaki yazıhanesine gitmeye karar verdi. Gidecek başka yeri de yoktu. Otobüslerinden biri o sabah Uçkursuz'a gidiyordu. Şehirden yüz kilometre kadar ötede sakin bir sahil kasabası. Arabasını burada bırakarak otobüsle bir süre için oraya gidip saklanmak iyi bir fikir olabilirdi. Aklına başka bir seçenek de gelmiyordu. Yazıhaneye ulaştığında hâlâ allak bullaktı, belli etmemeye çalıştı. Otobüsü kendisi kullanmak istediğini söylediğinde oradakiler yadırgamışlardı. Patronun

otobüs kullanması alışılmış bir hal değildi. Otobüs kullanmayalı yıllar olduğunu, özlediğini, bir süre kullandıktan sonra şoföre bırakacağını söyleyip yazıhaneden çıktı ve kalkış saatine çok zaman olmasına rağmen şoför koltuğuna oturdu.

"Patron! Sürekli klaksona bastığın için şikâyet geldi. Kesmen mümkün mü acaba?"

Otuz ancak o zaman sürekli klaksona basmakta olduğunu fark edebildi, hayal meyal. Kendinden geçmiş olmalıydı. Telefondaki ses zihninden bir türlü uzaklaşmıyordu. Otobüsün kalkma zamanı geldi. Hâlâ gelmemiş bir yolcu yüzünden birkaç dakika bekledikten sonra hareket ettiler. Yola çıktıktan kısa süre sonra Otuz, Uçkursuz'a gitmenin çok da isabetli bir karar olmadığını düşünmeye başladı. Yerini öğrenirlerse onu orada kolayca kıstırabilirlerdi. Kalabalıkta kaybolmak belki de daha akıllıca olacaktı. Anayola çıkmaya daha çok vardı, otobüsü kenara çekip direksiyonu şoförüne bıraktı. İner inmez de bir ara sokağa saparak gözden kayboldu.

Kırılgandı Otuz. Uzun süredir kendini tekrarlayıp duran hayatındaki küçük sapmalar bile bocalamasına neden olur, çocuk çaresizliği yaşardı. Şimdi bu daracık sokakta yürürken, iki yanındaki köhne evlerin rahatlatıcı bir sıcaklık yaydıklarını hissetmek onun için yeniydi, gerçekdışı bir düş gibi. Pencere içlerindeki sardunyalar, mahallenin köpeğiyle oynayan çocuklar, çökecekmiş gibi duran ahşap bir balkon bozuntusuna asılmış çamaşırlar, pencerelerden birinden duyulan keyifli oyun havası. Bir ara önüne gelen topa ayağıyla vurup çocuklardan birine pasladı, derken kendini onlarla top koştururken buldu bir süre. Kahvehane gibi bir yerden üç delikanlı çıktı. Ortadakinin bakışları önüne geleni dövecek ya da düzecek gibi. Otuz önce ondan korktu, sonra da onun duruşuna gıpta ettiğini düşündü. Bir ara o mahallede yaşıyor olduğunu düşledi, dostlarıyla, komşularıyla. Kendini hiçbir yere ait hissetmeyen biri için uzak yaşantılar.

Sonra bir patlama sesiyle irkildi. Sesin geldiği yöne dönüp baktığında çok da uzak olmayan bir mesafeden yükselen kesif siyah dumanı gördü. Bir süre düşündü, ama dumanın nereden geldiğini

kestiremedi. Yakındaki fabrikalardan birinden geldiğine karar verdi ve ileride bekleyen bir taksiye doğru yürüdü. Şehir merkezine gitmek istiyordu, kalabalıkla kendini sarmalamak, sokak çalgıcılarını dinlemek, ona delice gelen oradaki akışa kendini bırakmak. Şehrin merkezi sayılan caddelerden birinde, rasgele bir yerde taksiden indi, amaçsızca yürümeye başladı. Otobüse binerken telefonunu kapatmıştı, yine can sıkıcı bir sesle karşılaşırım kaygısıyla açmayacaktı da. Her şeyden, geçmişinden şimdisinden kopuk, zamansız, isimsiz dolaşmak istiyordu. Ama bu pek uzun süremedi.

Öğleye kadar rasgele dolaştı durdu, dünyayı keşfetmeye çalışan bir çocuk gibi, sabahki telefonun etkisi giderek azalırken. Daha önce denemediği pek çok şeyi denedi. Hayatında ilk kez suşi yedi, ardından da çilekli dondurma, bir resim sergisi dolaştı, kendisine CD'ler aldı, hiç dinlememiş olduğu müzik türlerinden, bilmediği şeyleri keşfetmek istiyordu. Bir kaldırım kafesinde oturup uzun süre insanları seyretti. Kafedeki yaşlı bir kadın onu hemen fark etmiş, sinyaller göndermeye başlamıştı, tuhaftır ama aldırmadı, şimdi dünyadaki başka şeylerle ilgiliydi, hem de çok. Hesabı ödeyip kalktığı sırada kafenin kapalı bölümündeki televizyon ekranında alev ve dumanların hâkim olduğu bir görüntü ilişti gözüne. Bu sabahki patlama olmalıydı. İçeri girip izlemeye başladı. Bir otobüs anayola çıkarken bir tankerle çarpışmış, iki taraftan da kurtulan olmamış. O sırada yanından geçen garson da durup ekrana baktı.

"Ne acı değil mi? Otobüs Uçkursuz'a giden tatilcilerle doluymuş. Bu sabah olmuş, ama tekrar tekrar gösteriyorlar."

Otuz durduğu yerde mıhlanmış gibi kaldı önce. Garson uzaklaşınca hızla kendini dışarıya attı. Ayakta durmakta zorlanıyordu, ama o kafeye dönemezdi. Bir ara yazıhaneye telefon edip ayrıntıları öğrenmek istedi, ama kimseyle konuşacak, olanları duyacak hali yoktu. Onların kendisinin de otobüste yandığına inandıkları hiç aklına gelmiyordu, otobüsten indiğini onlar da biliyorlarmış gibi. İnanamıyordu, anlık bir karar ve ölümle hayat arasında bir seçim. Hayatta olduğuna sevinemiyordu, neler yaşamakta olduğunu da kavra-

yamıyordu, karmakarışıktı. Otobüsten inmeseydi, yolcular ve direksiyonu bıraktığı şoför şimdi yolda olacaklardı. Rasgeleliğin evrenin kuralsız kuralı olduğunu bilemezdi ki. Aslanlar neden o bizonu değil de şu bizonu av olarak seçerler? Evren kimsenin bilmediği cevaplar manzumesi, birileri bildiklerine inansa da.

Kendini toparlamaya çalışıp tekrar yürümeye başladı. Yürüdü, yürüdü, ama artık çevresinde olanları algılayamıyordu. Caddede yürürken bir an yandaki sokağa bakacağı tuttu. Bol ağaçlı, loş bir sokak, bu sıcakta cennetten köşe. Ve gözü kaldırımda öylece duran bir şeye takıldı.

O sabah karşılaştığı kadının bavulu.

Bavula doğru yürüdü, iyice yaklaştığında yukarıdan bir kadın sesi duyuldu:

"Dokunmayın ona, sahibi var."

Başını kaldırdığında balkonda otuzlarının sonunda bir kadınla göz göze geldi.

"Sahibi ner'de?"

Kadın şüpheci bir sesle soruya soruyla karşılık verdi:

"Neden soruyorsunuz?"

"Çünkü bu bavulu tanıyorum. Başka bavulla karıştırılması imkânsız bir bavul. Sahibi olan kadınla bu sabah bir binanın kapısında karşılaştık. Bavulu taksiye koyarken ona yardımcı olmuştum."

Kısa bir karşılık geldi:

"O kadın kaçırıldı."

"Ne? Nasıl yani?"

"Kadıncağız elinde bavuluyla yürürken yanında siyah bir araba durdu. Eşkıya suratlı iki adam gözünü ağzını kapayarak onu arabaya atıp hızla uzaklaştılar."

Kadının görüntüsü Otuz'un gözünde canlandı, eşarplı pardösülü haliyle.

"Öyle bir kadını kim neden kaçırsın ki?"

"Orası zaten muammma. Ben hemen polise haber verdim, neredeyse gelirler."

O sırada Otuz'un yanına yaklaşan bir polis, sokağın o bölümü

kordon altına alınacağı için uzağa gitmesini söyledi. Hiçbir şey anlamayan Otuz sokağın karşı kaldırımına geçip ilerideki eski binanın önünde durdu ve yapılanları izlemeye başladı. Bir yandan zihninin bir başka bölümü yanan otobüsün yolcularında, kendi içi de acıyla yanarak. Polisleri görünce köpeği havlamaya başlayan balkondaki kadın ise onu eve sokma derdinde.

"Tutankamon sus! Hadi gel içeri girelim."

Genç kadının içeri girmesiyle köpek de sustu, sustuğu anda da kapı zili çaldı. Köpek tekrar havlamaya başladı, gelen her kim ise ondan peşinen hoşlanmamıştı. Kapı açılınca havlaması iyice arttı.

"Beyhude Hanım'la görüşmek istemiştim."

"Buyrun benim."

"Ben emniyetten Seyfülislam. Bizi aramışsınız, onunla ilgili konuşmak istedim."

"Buyrun girin."

"Girmesem. Sizi ev halinizle rahatsız ettim galiba."

Beyhude önce bir şey anlamadı, adamın köpekten rahatsız olduğunu sandı. Köpeği sert bir sesle uyardı.

"Tutankamon sus! Sus diyorum sana."

Ve köpek sustu, ama polis hâlâ kapıdaydı. Beyhude adamın gözünün göğüs dekoltesine takıldığını fark edince durumu sezer gibi oldu.

"Bir dakika üzerime bir şey alayım."

İçeride etrafa bakındı, üzerini örtecek bir şey bulamadı. Elbise dolabına gidip aramak istemiyordu. Biraz önce üzerinde yemek yediği damalı sofra örtüsü gözüne ilişti, onu masanın üzerinden hızla çekti, sallayarak kırıntılardan temizledi. Sofra örtüsüne sarınmış ve başını da örtmüş kapıya giderken holdeki aynada kendine baktı, çapkın gülümsedi.

"Doğudaki komşumuzda olsam talibim çok olurmuş."

Kapıya döndüğünde üst kattaki adam merdivenden çıkıyordu. Asansör korkusu olduğundan zorlansa da basamakları iner çıkardı. Beyhude'nin o halini görünce, "Bunu da mı görecektik!" diye söylenerek başını çevirip tırmanmasına devam etti.

Kapıdaki polis içeri girer girmez Beyhude onun konuşmasını beklemeden patladı.

"Ben size zavallı bir kadının kaçırıldığını söylüyorum. Siz sokağımı kordon altına alıyorsunuz. Bu ne demek oluyor?"

"Bu, o bavulun içinde patlayıcı olabilir demek."

"Ya Göbektaşı gibi şehrin mutena bir semtinde gün ortasında kaçırılan kadın?"

"Kadının da senaryonun bir parçası olabileceğini düşünüyoruz."

"Bunu düşünen kim?"

"Ben."

"Ya amiriniz?"

"Bu vakada amir benim."

"Şeyhülislam Bey..."

Polis sözünü kesti:

"Estağfurullah Beyhude Hanım, ne haddime. Adım naçizane Seyfülislam."

Beyhude hırçınlaşmaya başlamıştı.

"Bakın amir bey!"

Sonra birden üzerindeki sofra örtüsünü çekip yere attı. Aynı anda köpek tekrar havlamaya hırlamaya başladı. Beyhude sesini iyice yükseltti:

"Öf sıcak! Bu saçmalığa ne diye büründüm ki. Tutankamon sus! Bir kadının hayatı söz konusu iken siz perişan bir bavulla uğraşıyorsunuz. O kadın buraların kadınıydı. Göbektaşlı olduğu her halinden belliydi. Kızım sinemaya gitti. Mafiya Loren ya da adı her neyse, onun eski bir filmini görmeye. O kadından ne anlıyorsa. Şimdi kordon altındaki evine nasıl dönecek?"

Seyfülislam baş etmede zorlanıyordu, üstelik kadın tekrar soyunmuştu.

"Keşke eşiniz de burada olsaydı..."

Beyhude onun sözünü kesti:

"Kocamın bunlarla ne alakası var. O ne işe yarar ki! İki yıl önce bir haftalığına İzlanda'ya gitti, iş içinmiş, ne işiyse. İki yıl sesi

kesildi. Ta ki geçen ay gelen mektuba kadar. Pensilvanya'da yaşıyormuş, orada her şey çok güzelmiş. Evimizi buraya taşıyalım, diyor. Bu mu koca?"

Tutankamon havlamasını kesip inlemeye benzer sesler çıkararak kanepenin altına saklandı. Balkona çıkıp bakan Seyfülislam eliyle koridoru işaret etti.

"Balkondan uzak durun Beyhude Hanım. Fünyeyi patlatmak üzereler. Ne olur ne olmaz."

Önce sadece alçak volümlü bir patlama sesi duyuldu ve hemen ardından zemin şiddetle sallanmaya başladı. Sallantıyla birlikte titremeye başlayan Beyhude, dengesini kaybeder gibi olunca koridordaki konsola tutundu. Sarsıntı hiç sona ermeyecekmiş gibi devam ediyordu. Evde, devrilen, kırılan çeşitli nesnelerin sesleri duyuluyordu. Sokaktan bir yıkılma gürültüsü geldi, çığlıklar eşliğinde. Sonra birden mutlak sessizlik. Bir dakikaya yakın süren uzun sarsıntı sona ermişti. Beyhude'nin titremesi geçmiş gibiydi, uyurgezer bir halde evi dolaşmaya başladı. Mutfak perişan bir haldeydi, dolaplardan boşalan bir kısmı kırık tabak, bardak, çanak çömlek; çok sevdiği Çin işi porselen vazolar ve heykelcikler salonda paramparça olmuş halde yerlerdeydi. Yatak odasının sıvası çatlamıştı. Sonra balkona çıkıp aşağıdaki bavula baktı. Dağılan bavulun çevresinde elbiseler ve çamaşırlar. Köşedeki binanın yıkılmış olduğunu fark etmesi zaman aldı. Sakatat Hanım'ın oturduğu bina. Daha dün manavda karşılaşmışlardı. Kimse onun gibi mercimek çorbası yapamazdı. Her yaptığında mutlaka bir küçük tencere gönderirdi.

Beyhude olanları idrak edemez halde evin içinde oradan oraya dolaşırken birden Seyfülislam'ı fark etti. Kimdi bu adam?

"Hepimize geçmiş olsun Beyhude Hanım."

Seyfülislam'ın sesini duyduğu anda sarsıntı öncesi yaşananlar aniden canlandı.

"Fünyenizin yaptığını görüyor musunuz amir bey?"

Seyfülislam da hâlâ kendini toparlayamıyordu, bir şeyler mırıldandı:

"Fünyeyle alakası yok efendim. Bir deprem oldu. Şiddetli bir deprem."

Beyhude ona öfkeyle baktı, sesi bitkindi.

"Benim buna inanacağımı mı sanıyorsunuz? Hepsi fünyenin patlamasıyla başladı. Değseydi bari. Bavulun içinde kıyafetten başka bir şey yok. Karşı binadaki Sakatat Hanım ölmüş olmalı..."

Beyhude onun yüzüne bakmadan noktayı koydu.

"Evimden gidin. Hemen. Yüzünüzü daha fazla görmek istemiyorum."

Sonra yemek masasının sandalyelerinden birine çöktü. Kapının yavaşça kapandığı duyuldu. Beyhude telefonunu aradı. Bulduğunda Sakatat Hanım'ın numarasını denedi, ulaşılamıyor. Yerdeki kırık porselen parçalarına bakıp daldı, duygusuz. O polise neden yalan söylemişti ki? Hem de ayrıntılı bir hikâye yazarak. Hadi İzlanda bir dereceye kadar, yakın zamanda orayla ilgili bir dokümanter seyretmişti; ama Pensilvanya nereden çıkmıştı? Kim bilir ne çağrıştırmıştı. Kocasının iki yıldır bir başka kadınla bir sahil kasabasında yaşadığını söylese ne olurdu ki? Sonra kapıya vurulduğunu duydu, neden zili çalmıyorlar ki, diye düşünerek. Elektriğin kesildiğinin farkında değildi. Kapıda yukarı kattaki kadın vardı.

"Komşu, iyi misiniz diye bir bakayım dedim."

"İyiyim, teşekkür ederim, sadece kızıma ulaşamıyorum..."

Kadın hayretle sordu:

"Anlamadım. Hangi kızınız?"

"Kusuruma bakmayın, arkadaşım diyecektim."

"Merak etmeyin iyidir herhalde. Telefonlar hâlâ çalışmıyor. Kilitlenmiş dediler. Korkunç bir deprem yaşadık..."

"Deprem mi dediniz?"

Kadın şaşırdı.

"Galiba halen bir şok yaşıyorsunuz. Çok şiddetli bir deprem oldu. Çok bina yıkılmış, ölü sayısı bilinmiyor. Bunları transistörlü radyodan dinledim."

Beyhude ifadesiz bir yüzle komşusuna bakıyordu. Kadın devam etti:

"Üzerimizdeki hanımın kayınpederi de kafa karışıklığı yaşıyor. Sizin tesettüre girdiğinizi söyleyip duruyormuş. Gözlerimle gördüm, diye ısrar ediyormuş. Bir cumhuriyet beyefendisi olduğu için böyle şeylere fena takık."

Kadın Beyhude'nin yüz ifadesinden konuyu dağıttığını fark edip toparlamaya çalıştı.

"Bu halde tek başınıza evde kalmayın n'olur, hadi gelin birlikte bize çıkalım."

Beyhude başını olumsuz anlamda salladı. Konuşmanın bir an önce bitmesini bekliyor, bunu belli de ediyordu.

"Çok düşüncelisiniz, ama evimden ayrılmak istemiyorum."

Komşu zoraki bir gülümsemenin ardından bir şey demeden gitti.

Beyhude biraz önce kalktığı sandalyeye dönüp oturdu. Gelen komşu bu eve taşındığından beri kapısını çalmamıştı. Karşılaştıklarında da bazen mesafeli bir selam verir, bazen de görmezden gelirdi. Yani aslında komşu sayılmazdı. Şimdi de sırf tesettüre girip girmediğini merak ettiği için gelmişti. Malum, konuşacak malzeme gerek. Polis amiri Şeyhülislam'a haksızlık ettiği için üzüldüğünü fark etti, adı başka bir şeydi galiba, burada olmadığına göre boş ver, dedi kendine. Üstelik adamı evinden kovmuştu. Bir deprem yaşanmış olduğunu şimdi açık seçik idrak edebiliyordu. Hikâyeleri olmazdı Beyhude'nin, başına pek bir şey gelmezdi ki ya da o getirmezdi. Arada bir hikâyeler uydurur, bazen bir süre onlara kendi de inanır gibi olurdu. Sinemaya giden bir kızı yoktu, zaten çocuğu olmamıştı, ama uydurduğu hikâyeler hep yalnız olmadığını vurgular nitelikteydi. Ağrına gidiyordu mutlak yalnızlığı. Depremin şaşkınlığı olmasa tesettürle ilgili söylenti bile hoşuna gidebilirdi. Gerçi bugün farklı bir gün yaşanmıştı; kaçırılan kadın, bavul, deprem, ama hiçbiri kendinden kaynaklanmamıştı. Kapısının önünde kaçırılan kadına neredeyse imrenmişti. Kaçırılmış olması, birileri için bir anlam ifade ettiğinin işaretiydi. Ölümcül bir hastalığa yakalandığını bile düşlemişti bir aralar, ölümüne yaklaşan talihsiz kadın kimliğiyle. Depremin şokunu paylaşacağı, şehirde neler olup

bittiğini sorabileceği kimse gelmiyordu aklına, Sakatat'ın telefonu da cevap vermiyordu. Biri daha vardı. Kendisinden yaşça büyük bir tanıdığı, o da hayattan saklanan biri sayılır, ama kapısını Beyhude'ye hep açık tutmuştu.

"Alo Karanfil..."

OTUZ, KÖŞEDEKİ ESKİ BİNANIN ÖNÜNDE bavulun kordona alınmasını izliyordu ya da izlemeye çalışıyordu. Zihninde hâlâ Kırk Haramiler ya da otobüsün yanan yolcuları ve şoförü, gidip gelerek ve aralıklarla ürperti nöbetleri geçirerek. Bavul fünyeyle patlatılacağı sırada olayı daha iyi görmek için karşı kaldırıma geçti. Geçer geçmez fünye patlatıldı ve aniden yer şiddetle sallanmaya başladı. Düşmemek için iki eliyle yanındaki elektrik direğine sarıldı refleks bir hareketle. Patlamayla eşzamanlı olan sarsıntının ne olduğunu o da ilk anda kavrayamadı. Biraz önce önünde durduğu köşedeki eski bina büyük bir gürültüyle yıkılana kadar, arada duyulan çığlıklarla. Ortalık toz dumana boğulmuştu, Otuz artık ne olup bittiğini kavrayamaz halde. Sarsıntı sona erdiğinde de bir süre kendine gelemedi, bir an ölmüş olduğuna bile inandı. Hayat yorgunuydu, bıkkındı. Sonra çöken binaya baktı. Birkaç dakika önce durduğu yer şimdi moloz yığını. Bir günde iki kez ölümden döndüğünü düşününce birden hıçkırarak ağlamaya başladı.

"İyi misin abi?"

Karşısında yirmi yaşlarında bir genç duruyordu, gözlerinden hayatiyet fışkıran. Birden kendini ona sarılmış buldu, çocuk da ona sarıldı yavaşça. Otuz zaman durmuş gibi yaşadı bu sarılmayı. Sonra çocuk kollarını gevşetip ondan ayrıldı, sıcak gülümseyerek.

"Kendine iyi bak abicim."

Otuz bir süre kendine gelemedi, bir ara gözünün önünden annesinin ona sarılıp kokladığı bir anı geldi geçti. Gerçekten böyle bir

anısı var mıydı bilemedi. Çocuk ona sarıldığında daha önce hiç yaşamadığı bir kıpırtı yaşamıştı, tanımlayamadı. Gitmesini istemiyordu, arkasından koşmak istedi, bakındı, ama çocuk sırra kadem basmıştı. Bir düş müydü bu, diye düşündü bir an, gerçek olduğunu bildiği halde. Sonra ipeksi olduğuna inanmış olduğu cildine baktı, baktı, baktı. Birden kendini yaşlanmış hissederek, hem de çok.

TER İÇİNDE KALMIŞ KARANFİL güneşin altında hâlâ yürüyor ya da aslında sürükleniyor ıssızlığın orta yerinde. Bir ağaç, diye söylendi kendi kendine, bir ağaç çıksa da yoluma kendimi gölgesine atıp sızsam. Uyanmasam da olur. O sırada beklenmedik başka bir şey oldu. Arkasından gelen bir motor sesi. Hemen yolun kenarına geçip yaklaşmakta olan arabaya elini sallamaya başladı. Araba ona aldırmadan süratle önünden geçip gitti. Karanfil son anda arabanın arka tamponundaki yazıyı okuyabilmişti: "Ben yaşadıkça sen kahrol."

Karanfil birkaç kere öfkeyle tepindikten sonra arabanın ardından bağırmaya çalıştı.

"Hayvan!"

Ama sesi sivrisinek vızıltısı gibi çıktı. Çok bitkindi. Telefonunu çıkarıp açtı ve baktı. Şaibe'den bir haber yoktu, ama kızı da onu aramamıştı. Derininde bir yerde güçlü bir sızı hissetti, bir evladı vardı ama güneşin altında kimsesiz ölebilirdi. İçinde bir şeyin koparak kaybolup yerini tarifi zor bir boşluğa bıraktığını fark etti. Ardından telefonu çalmaya başladı.

"Ah Beyhude! Aradığına ne kadar sevindim bilemezsin, çok zordayım. Sen nasılsın? Depremde neredeydin? İyi misin?"

Beyhude sadece kendini yalnız ve mutsuz hissettiği zamanlarda Karanfil'i arardı. Şimdi de ona nasıl ve nerede olduğunu sormamıştı. Oysa tanıdık bir ses duymak, bir an için umuda kapılmasına neden olmuştu. Karanfil'in asıl endişesi de telefonun şarjının boşa-

lacak olmasıydı, ama Beyhude hâlâ anlatıyordu. Araya girmeye çalıştı, ama lafı ağzına tıkıldı. Sonunda gür bir sesle bağırdı:

"Yeter! Artık sus! Bu dünyada senden başka insanlar da var."

Ve tuşa basıp konuşmayı sona erdirdi, ardından telefonu konuşmaya kapattı. Kapısının önünden kaçırılan kadının kendisi olduğunu söyleme fırsatını bile bulamamıştı. Bilse ne olur bilmese ne olur, diye düşündü ardından. Bir an başını kaldırıp, birden, çok da uzak olmayan bir mesafedeki otoyola bakmakta olduğuna inanamadı. Üzerinden nadiren araç geçiyordu. Üç araba geçti, ardından birbirlerini izleyen bir ambulans ve iki itfaiye aracı. Sonra yol bomboş. Olsun, diye düşündü, kenarından da olsa şehre ulaşmış sayılırım. Çimenlerin üzerine oturup başını dizlerinin arasına eğdi, kollarıyla başını kucaklayarak sessizce ağlamaya başladı. Herkesin sadece kendiyle başlayıp kendiyle biten odacıklarda yaşadığı bir dünyada kendine nasıl bir yer bulabileceğini düşünerek.

"TAKİYE mutfaktan yanık kokusu geliyor!"
Hamasettin'in çalışma odasından gelen sese Takiye'den karşılık biraz gecikerek geldi:

"Bakarım şimdi... Az önce deprem olduydu da."

"Saçmalama deprem falan olmadı."

Aslında Takiye deprem fasıllarını az önce okuyup bitirmiş, ardından iflah olmaz tutkusuyla ilgili hayallere dalıp gitmişti: yarın tekrar göreceği yakışıklı pilates hocası. Bilgisayarının başındaki Hamasettin erotik bir sitedeki kadınların görüntüsüne kendini bırakmış, mutfakta yanan her ne ise aslında pek de umurunda değil. Takiye ayaklarının ucuna basarak mutfağa gittiğinde dumanların arasından gördüğüne inanamadı. Pilav yanmasına yanmıştı, ama simsiyah olmuş tencere de erimek üzere gibi. Elini yakma pahasına ocağı kapattıktan sonra mutfağın kapısını da kapattı, neyse ki pencere açıktı. Sıra tencereden kurtulmaya gelmişti. Bulabildiği bezlerle tencereyi kaldırıp musluğun altına koydu ve suyu iyice açtı. Niyeti tencereyi sokaktaki çöp bidonuna atmaktı, ama kapıya giderken Hamasettin'e yakalanma riski vardı, üstelik tencere bir türlü soğumuyordu. Pencereden dışarı baktı, karşı pencerelerde görünen kimse yok gibiydi. Herkes evinde ya da dışarıda pazar keyfi yapıyor olmalıydı. Tencereyi tekrar bezlerle kavrayıp pencereden dışarı atıverdi, dışarıya hiç bakmadan. Duman görünmesin diye pencereyi de kapattı. Hamasettin'in sesi duyuldu hemen ardından.

"Dışarıda bir şey oldu."

"Ben de duydum. Pencereden baktım, bir şey göremedim."

Takiye'nin sesinin yaklaşmakta olduğunu fark eden Hamasettin alelacele ekrandaki siteyi kapattı. Biraz sonra Takiye kapıdaydı.

"Bak sana ne diycem."

Hamas başını kaldırıp baktı.

"Saltanat Hanım telefonlarına cevap vermiyor, demiştin. Ben de di'cektim ki Saltanat Hanım'ın Göbektaşı'ndaki evine gidip kapısını çalalım. Başka bir yere gitmiş olamaz. Aynı gün tekrar o yolu tepip çiftliğe de dönmez. Onu da alıp dışarıda yemeğe gidelim."

"Evimizde oturup senin yaptığın yemekleri yemeyi tercih ederim. Zaten akşam Şeyhe de gelecek."

"Şeyhe akşam değil gece gelecek. O zamana kadar dönmüş oluruz. Dönmemiş olursak anahtarı var, açar girer, koskoca çocuk."

Şeyhe, asıl adıyla Şeyhekul, Hamasettin'le Takiye'nin üniversite öğrencisi olan oğullarıydı ve arkadaşlarıyla gittikleri güneydeki sahil kasabasından o gece dönecekti. Takiye'nin geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Bu teklifi yapmamın bir nedeni var. Udjube Meydanı civarında harika bir restoran varmış. Adı Eyyafyallayokull..."

"Ne? O ne biçim isim öyle..."

"Bir yanardağın ismiymiş, anlamını da söylediler ama aklımda tutamadım, külbastısı harikaymış."

Hamasettin güldü.

"Adını aklında tutabilmişsin ama, bence o anlamından daha zor."

"O kadar da zor değil canım. Bak, benimle birlikte tekrar et... Eyyaf'yalla'yokull... Hadi!"

Hamasettin tekrarlamaya çalıştı.

"Eyvah... yallah... Falan filan... Öğrenip de ne yapacağım şimdi. Boş ver..."

Hamasettin lafını bitiremeden evin her yanından şarkı söyleyen bir kadın sesi duyulmaya başladı, bangır bangır.

"Her gün piiilates yaparsak biz bak nasıl fit oluruz.
Kendimize uygun bir yiğit buluruz.
Seni geç buldum artık kaybetmem canımsın piiilates..."

Kendisini suçüstü yakalanmış gibi hisseden Takiye'nin yüzü bembeyaz oldu. Hamasettin gülerek yerinden kalktı.

"Yatak odasındaki radyo yine kendi kendine açıldı. Arada bir oluyor, biliyorsun. Eğlenceli şarkıymış ama bak, sanki senin için söylüyor."

Takiye durumu hemen toparladı.

"Aaaa bu o komedyen kadının söylediği komik şarkı. Hani adı Nahide olan. Hatırladın mı? Televizyonda görmüştük, gözlerini hiç kırpmadan konuşuyordu."

TÜRBÜLANS BİR TÜRLÜ SONA ERMEDİĞİNDEN Mehmedireşad'ın içindeki kıpırtılar giderek artıyordu. Dikkatini dağıtmak için önündeki poşetten bir dergi alıp okuyormuş gibi yapmaya çalıştı bir süre, ama olmadı. Beyaz saçlı, kara gözlü, tombulca bir adamdı Mehmedireşad O'Hal. Dün başkentteki büyükleri ona müjdeyi verdikten sonra, bu sabah da sonbahardaki yerel seçimlerde yaşadığı kentin belediye başkanı adayı olduğu resmen açıklanmıştı. Şu türbülans olmasaydı da kabarmış koltukları düşüvermeseydi keşke. Business sınıfta kendisinin dışında sadece üç kişi vardı. İki yabancı ve çapraz köşede oturan kır saçlı şık bir kadın. Kadın ona sık sık aşikâr bir nefretle bakıyordu. Öteki mahalleden olduğu çok belli, her an sataşabilir bir hali var. Neyse ki Mehmedireşad O'Hal'in koruması ekonomi sınıfının en ön sırasında. Sonra kadını unutup en sevdiği hayaline daldı. Hükümet'i çok özlemişti, sıcak tenini, gonca dudaklarını, dalgalı saçlarını iki yanına döküverdiği o halini. Bir haftadır görüşememişlerdi. Şu anda ablası Şaibe'nin dırdırından uzak, şehrin silik bir semtinde tuttuğu evde onu bekliyor olmalıydı. Lakin gün tebrikleri kabul günüydü, bu ritüellerden kaçınıp ona ulaşma imkânı olamayacaktı. Tabii haberi paylaşması gereken bir de ailesi vardı, karısı Nafile ve kızı Taze. Oğlu İtaat bu yaz yurtdışındaydı, lisan öğrenmek için. Nafile, kocasının başka bir kadınla ilişkisi olabileceğini dünyada aklına getirmeyecek bir kadındı. Olur da bir gün dedikodu çıksa bile herhalde kocasını savunurdu. Lakin Taze cadısından ödü patlıyordu, zaten son zamanlarda fazla

soru sorar olmuştu. Nafile sarayın cariyesi, Taze de başkadınıydı.

"Sizlere üzücü bir anons yapmak durumundayım. Maalesef gözbebeğimiz şehrimiz kısa bir süre önce şiddetli bir depreme maruz kalmıştır. Olay çok taze olduğundan yıkımın ve can kaybının derecesine dair bilgiye sahip değiliz. Pistte bir tahribat olup olmadığı kontrol edilmekte olduğundan inişimizi bir süre ertelemek durumundayız. Hepimize geçmiş olsun."

Pilotun sözleri bittiği anda uçakta ağlama inleme sesleri duyulmaya başladı. Mehmedireşad'ın koruması Sahlep acele yanına geldi.

"Başkanım..."

"Daha başkan olmadım. Git yerine otur."

Türbülans geçmişti, ama şimdi de deprem haberi içini kemirmeye başlamıştı. Tuhaf, diye düşündü, depremi duyunca ilk aklına gelen Hükümet değil, Nafile ile Taze olmuştu. Cesaretini toplayıp koridordaki koltuğundan kalkarak pencere kenarına oturdu. Şehir henüz görünmüyordu.

"Başkan adayı olduğu gün şehrimize lanetini de birlikte getirdi. Al sana işte, bir harabenin başkanı olacaksın."

Bu, çapraz köşede oturan şık hanımefendinin sesiydi tabii. Mehmedireşad başını çevirmeden göz ucuyla baktı. Kadın sanki hiç laf atmamış gibi pencereden dışarı bakıyordu. İçinden galiz bir küfür geçti; kadının son cümlesi onu acıtmıştı: bir harabenin başkanı olmak. Oysa daha dün büyükleri ona, aslında kendisinin pek aklının yatmadığı birtakım önerilerde bulunmuşlardı: Sadabad'ı yeniden yaratmak, Lale Devri'ni yeniden yaşatmak gibi şeyler. Tüm zamanların keyif ehli bu şehrin, yıkılsa bile kısa sürede silkinip her zaman olduğu gibi yine kendi gönlüne göre zevkler peşinde koşacağını bilemiyorlardı. Lale Devri gecelerinde cilveli cariyeler bahçelerde kıkırdayarak koşuşmadıkça, geriye sadece sırtlarına mum dikilmiş kaplumbağalar kalırdı.

"*Nobody moves, we got the control of the plane.*"*

*Kimse yerinden kımıldamasın, uçağın kontrolü artık bizde.

Kötü aksanlı bir İngilizceydi bu, önceden ezberlenip söylendiği çok belli. Zaten sonradan kendi aralarında Arapça konuşmaya başlamışlardı. Mehmedireşad, siyahlar giymiş, ikisi sakallı bu üç esmer gencin nasıl olup da yerden bitmişçesine ortaya çıktıklarını kavrayamamıştı. Türbülans, deprem derken şimdi de korsanlar. Ortam birden çok gerilmişti. Aşağıda deprem, yukarıda korsan, Hükümet beklemede, akıbet meçhul.

KARANFİL BOZA'nın Udjube Meydanı'na kadar nasıl geldiği uzun hikâye. Otoyola çıktıktan kısa bir süre sonra, onu gören orta yaşlı bir kadın arabasını kenara çekip durmuş, ayakta zor duran Karanfil'in arabasına binmesine yardımcı olmuş, sonra da ona su vermişti. Yakın bir kasabada avukatlık yapan kadın şehirde yalnız yaşayan annesine telefonla ulaşamayınca bir başına arabasına atlayıp yola çıkmıştı. Karanfil'i arka koltuğa yatırmış, ona hiç soru sormamıştı. Bir süre konuşmadan yol aldılar. Şehre yaklaştıkça trafik sıkışmaya başlamıştı, zaman zaman uzun süreler durarak. Bazı yan yolların moloz ve enkazla kapalı olduğu görülüyordu. Karanfil bir ara kadının ağlamakta olduğunu fark edip yerinden doğruldu. Pencereden ilk gördüğü şey, yıkılmış bir apartmanın etrafında çaresizce ağlayarak dolaşan bıyıklı bir adam oldu. Gördüklerine daha fazla katlanamayıp gözlerini kapattı.

"Size minnettarım."

Sesi eskisinden biraz daha güçlüydü.

"Lafını bile etmeyin... Doğup büyüdüğüm şehrin ne hale geldiğini görünce gözyaşlarımı tutamadım."

"Ama siz artık burada yaşamıyorsunuz."

"Ailemden kaçmıştım vaktiyle, gidiş o gidiş oldu. Hayatımı cehenneme çevirmişlerdi. Şimdi yine onlara gidiyorum. Kaderim."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum. Ailemden kaçmak için ailemin tıpkısı biriyle evlenmiştim."

"Geçmiş zaman kullandınız."

"Hepsi öbür dünyaya göçtü. Mezarlarına bir kere bile gitmedim."

Bunu bu kadar rahat söylemiş olmasına Karanfil kendi de şaşırmıştı. Direksiyondaki kadın konuyu değiştirdi.

"Sizi nereye bırakmamı istersiniz?"

"Benim için sakın yolunuzu değiştirmeyin. Zaten yol konusunda fazla seçeneğimiz yok gibi. Yolunuzun üzerinde, Udjube Meydanı'na yakın herhangi bir yerde bırakırsanız müteşekkir olurum. Geri kalanını halledebilirim."

"Udjube yolumun üzeri sayılır, ama bakalım bu kargaşa bize ne kadar izin verecek."

"O civardaki otellerden birinde kalmak istiyorum, herhalde hasar görmemişlerdir. Evim yıkılmamış bile olsa gitmek istemiyorum. Orada beni bekleyen kimse yok."

Oteller yerli yerindeydi, ama yer bulmak kolay olmadı. Anlaşılan birçok kişi otele sığınmak zorunda kalmıştı. Sonunda, Udjube Meydanı civarında yakın bir geçmişte açılan El Cezve'de yer bulabildi. Karanfil girer girmez yıldızlarının hakkını veren bir otel olduğunu hissetti ve birden kendini canlanmış hissetti. Otelde bir butik olduğunu fark edince önce oraya girdi, açık olmasına şaşırarak. Butikte çalışan kadın üzgün ve solgundu. Evinin yıkıldığını öğrenmişti. Kocası ve kızları dışarıda farklı yerlerdeymiş ve evde kimse yokmuş, onlara ulaşamadığı için otelden ayrılmayıp çaresizce haber bekliyormuş. Becerikli bir kadındı, dükkânda olmayan ihtiyaçlarını bile bir şekilde halletti, gecelikten bavula kadar. Karanfil, kocası ve kızları için duacı olacağını söyleyip odasına çıktı, duş yaptı, oda servisine zengin bir yemek ısmarladı, bir paket de sigara. Ender sigara içerdi, bu akşam da o zamanlardan biriydi anlaşılan. Yemekten sonra odanın küçük balkonunda sigarasını içerken düşünceye daldı. Ömründe ilk defa duşta şarkı söylemişti, sonra da buna çok şaşırarak. Sadece buna değil, söylediği şarkıya da.

Bu ne sevgi aaah, bu ne ıstırap
Zavallı kalbim ne kadar harap
Nasibim olsun bir yudum şarap...

İnsanın ilk duyduğunda burun kıvırdığı melodileri bilmeksizin gönlüne alıp, beklenmedik bir anda zihinde canlanıvermeleri anlaşılır şey değil, diye düşündü Karanfil. Belki de çoğu yeniden canlanamadan karanlıklarda gömülü kalıyor. Sabahtan bu yana olanları bir sıraya bile koyamıyordu. Bölük pörçük zihnine uğrayıp sonra kayboluyorlardı. Depremi hâlâ idrak edebilmiş değildi. Dışarıdaki felakete duyarsız kaldığının farkındaydı, ama hissedemiyordu işte, sadece depremde olanlara değil, hiçbir şeye karşı. Aniden şiddetle bastıran uykuya karşı koyamayacağını fark edince sigarasını söndürdü. Bir an dışarıya baktı.

"Tıkış tıkış hale getirdiler bu şehri, çok yazık. Belki de intikamını almıştır bugün."

Yatağa kendini attığı anda sızdı.

Kendini yatağın üzerine attığından bu yana ne kadar zaman geçti bilinmez. Karanfil oda kapısının kurcalandığını hissedip uyandı, daha doğrusu tam da uyanamadı. Birkaç yıl önce yine uyurken evinin kilidi kurcalandığından bu tür seslere duyarlıydı. Yataktan hâlâ uyur bir halde kalktı, kapıya gitti ve dışarıda kimin olduğunu bilmeden kapıyı açıverdi. Karşısında genç bir adam vardı, elinde anahtar kartıyla.

"Çok özür dilerim hanımefendi... Otele yeni geldim, koridorlar loş, yanlış kapıyı açmaya çalışmışım. Sizi uyandırdığım için beni affedin."

Karanfil adamı sanki tanımıştı ama tanımamıştı da. Dili dolaşarak konuştu:

"İyi ki o otobüste yoktuk, ikimizin de hayatı kurtuldu."

Genç adam donup kalmıştı, kimdi bu kadın?

"Merak etme Otuz, peşindeki kötü adamların hepsi depremde öldü."

"Yani... Kırk Haramileri tanıyor musunuz?"

"Hayır... Onlar da kim?.. Of ayakta duramıyorum, çok uykum var."

"Tekrar özür dilerim, iyi geceler efendim."

Karanfil kapıyı kapatıp kendini tekrar yatağa attı ve yine anında sızdı.

HAMASETTİN Eyjafjallajokull yazısına baktı, altında okunuşu da vardı. Eyyafyallayokull ya da öyle bir şey, öğrenmeye çalışmaktan vazgeçti. Nasıl olsa Takiye biliyordu. Üç kadınla yemeğe çıkmak Hamas için sıkıcı bir olaydı, hatta zor. Üçüncü kadını Takiye de sevmezdi, son anda peşlerine takılan Hürrem Kontes'i. Herkese yama olmasıyla bilinen biri. Kökeni ve nereden geldiği biraz karışık bir hikâye. Yıllar önce ortaya, son Rus Çarı soyundan Kontes Elena Romanof olarak çıkmıştı. Ancak zamanla, Şumnu kentinde Fatma adıyla doğmuş bir Bulgaristan göçmeni olduğu söylentileri dolaştı ortalıkta. Nitekim dili zaman zaman Balkan lehçesine kayar. Fransa'da büyüdüğünden Rusçayı unuttuğundan söz eder, ama Fransızcası da yetersizdir. Daha sonraki yıllarda bir Türk ismi almaya karar verdiğinde Hürrem adını seçmişti. Böylece bir ölü hanedandan diğerine yatay geçiş yapan bu çakma asil kadına zamanla Hürrem Kontes diye hitap edilir olmuştu. Asalet unvanıyla birlikte anıldığı sürece, eski Elena ya da Fatma ya da her neyse ve şimdiki Hürrem için bunun bir sakıncası yoktu. Hürrem Kontes hep başkalarının mekânında görünürdü, nerede oturduğu bilinmez, çünkü kimse evine çağrılmaz. Neyle geçindiği de meçhuldü. Belki de o nedenle zaman zaman onunla ilgili casus senaryoları dolaşırdı kulaktan kulağa. Yeşil gözlerine, sarı buklelerine rağmen hiçbir zaman güzel bir kadın olmamıştı. Yıllar önce yaşını altmış beşte dondurmuştu, yapılan hesaplara göre yetmişini birkaç yıl geçmiş olmalı. Belli bir çevre onu öylece kabul etmişti. Çakma da olsa asalet unvanlı birinin etrafta dolaşmasına ihtiyaçları vardı.

Yemeğini bitiren Takiye'nin yüzüne memnuniyet ifadesi yayıldı.

"Külbastı harikaydı."

Hürrem Kontes merakla sordu:

"Bu yemeği o tuhaf isimli volkanın külleriyle mi yapıyorlar darling?"

Gülmesini frenlemeye çalışan Takiye kocasına döndü.

"İzlanda'dan kül ithal ediyor muyuz..."

Bir an durdu ve devam etti:

"... darling?"

"Hayır canım."

"Yerli külle yapılıyormuş Kontes... Zaten bana sorarsanız küllerin en asili Osmanlı mangal külüdür."

Hürrem Kontes anlamaz gözlerle bakıp sustu. Düşünceli görünen Tango canı sıkkın bir halde konuşmaya başladı.

"Olanları aklım hâlâ almıyor. Sahte bir cenaze düzenleyip oraya katılanların on ikisinin evini soymak. Emniyet müdürü akşam arayıp durumu açıkladığında şaşkınlıktan bir süre konuşamadım. Her birini ziyaret edip üzüntülerimi bildirmek isterdim, ama bu nasıl yapılır ki? Üstelik bu sayı artabilirmiş de."

Hamasettin muzip bir ifadeyle karşılık verdi:

"Bence dâhiyane bir proje. Kim tasarladıysa helal olsun."

"Senin evin de soyulsaydı böyle mi konuşurdun acaba? Beni kullanarak birçok insana zarar verdiler. Çok üzülüyorum. Sen ise durumu alay konusu ediyorsun."

"Özür dilerim Tango. Düşüncesizlik ettim."

Sonra Takiye'ye döndü.

"Çıkmadan önce Oscar Wilde'ın yemeğini verdin mi?"

"Aaah unutmuşum... Çok özür dilerim. Döner dönmez hallederim."

Hürrem Kontes merak etti.

"Darlingcim Oscar Wilde kim?"

Hamasettin ciddi bir yüzle açıklama yaptı:

"Oscar Wilde on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında yaşamış

İrlanda kökenli bir İngiliz yazar. Ancak şu anda söz konusu olan kedimiz Oscar Wilde. Üç tane yavrusu olduğu için iyi beslememiz gerekiyor."

Tango meraklandı.

"Anlamadım, kediniz erkek mi dişi mi?"

"Dişi."

"Öyleyse adı niye Oscar Wilde?"

"Onu bize verenler erkek olduğunu söylemişlerdi, sonradan adını değiştirmeye gerek görmedik."

Kontes araya girdi:

"On dokuzuncu yüzyıldan kalmaymış, demode bir isim. Ona bugünün sinema artistlerinden birinin adını verseydiniz böyle karışıklıklar olmazdı."

Hamasettin hınzır gülümsedi.

"O hiç belli olmaz."

Takiye ilerideki bir masayı işaret etti.

"Orada gerçek bir yıldız oturuyor. Kıyamet Çatlak. Tanrım ne kadar güzel bir kadın, gözümü alamıyorum."

Tango onayladı.

"Çok da iyi bir müzisyen. 'Kaktüsün Tepesinde Aşk' şarkısını unutamıyorum. Karşısında oturan erkek de bildik bir yüz, ama çıkaramadım."

"Ah evet, o da ünlü bir şarkıcı. Failatun, ama tarzı farklı, ilahiler söylüyor."

"Sen söyleyince tanıdım, o da hoş adam, sesi çok iyi."

Takiye devam etti:

"Kıyamet'in adının bir hikâyesi var, bir dergide okumuştum. Doğduğunda annesi ona Afet adını vermek istemiş. Kıyamet'in halası itiraz etmiş: 'Afetlerin zamanı geçti kızım, zaman kıyamet zamanı,' demiş. Ve böylece anneyi de razı ederek adını Kıyamet koymuş."

Sonra birden Hamasettin'e döndü.

"Yarın vaftiz töreni yapıp kedinin adını Kıyamet olarak değiştirelim."

"O hâlâ lohusalık döneminde, kırkını çıkarsın sonra."

Masada aniden melodik bir ses yükseldi.

"Nooooooon rien de rien
Nooon je ne regret rien!"

"Kes sesini Hürrem, herkes bize bakıyor."

Tango'nun hâkim sesiydi bu. Kontes, Piaf şarkısını anında kesip suratını astı. Ancak kabul etmek gerekir ki sesi berrak bir mezosoprano. Tango onun bu hallerine alışkındı. İlgi uzunca bir süre kendisinden başka bir şeye çevrilirse mutlaka bir sahne yaratırdı, şartlar ne olursa olsun. Belki de bu nedenle ona, Varyete, Komedi Fransez, Deli Saraylı gibi lakaplar takılmıştı. Yaşanan suskunluk sırasında Takiye, Kontes'in kitaptaki Otuz'un tipi olabileceğini düşündü ve ağzından şuursuzca onun adı dökülüverdi:

"Otuz!"

Kontes bu adı duyunca birden telaşlanmış göründü ya da Takiye'ye öyle geldi. Hamasettin karısına döndü.

"Ne dedin sen?"

Takiye gözlerini Hürrem Kontes'ten ayırmadan cevap verdi:

"Otuz dedim. Otuz kitaptaki kahramanlardan biri."

Kontes'i hâlâ gözleyen Takiye onun gözlerini kaçırdığını fark etti. Bunların farkında bile olmayan Hamasettin, Tango'ya yakındı:

"Sürekli roman okuyor. Tamam, okusun da bazen romandaki olaylarla gerçek hayatı birbirine karıştırıyor. Camiye giderken birden arabayı durdurtup kaldırımda yürüyen bir kadına 'Karanfil Hanım!' diye bağırarak arkasından koşmaya başladı. Kadın oralı olmadı, eminim ki adı Karanfil değildi. Arabaya döndüğünde birazdan kötü adamların Karanfil'i kaçıracaklarını söyledi. Kadın kitaptaki kahramanlardan biriymiş. Artık kafayı mı yemeye başladı diye endişe eder oldum."

OTUZ, KAHVALTI MASASINDAKİ TABAKTAN çatalıyla aldığı bir parça çırpılmış yumurtayı ağzına götürdü. Büyük otellerin kahvaltılarını severdi, her şeyden önce insanın gözünü doyururlardı, ama bu sabah önündeki zengin kahvaltının tadını layığıyla çıkaramaz haldeydi, aklı dün gece olanlarda. Kadının yüzü sonradan ona bildik gelmiş, çok düşündüğü halde nereden hatırladığını bir türlü çıkaramamıştı. Otobüsün yandığını biliyordu, kazadan hemen önce indiğini de. İyi ki ikimiz de o otobüste değildik gibi bir şey söylemişti. Bu ne demekti? Aklına, gelmeyen bir yolcu nedeniyle yola birkaç dakika geç çıktıkları geldi. O yolcu bu kadın mıydı? O ise neden otobüse binmemişti? Gecikmiş miydi, yola çıkmaktan vaz mı geçmişti? Peşinde olan adamların depremde öldüğünü nasıl bilebilirdi? Kırk Haramiler'i tanımıyordu, uyurgezer bir halde olduğu için yalan söylemesi mümkün görünmüyordu. En tuhafı da ona ismiyle hitap etmiş olmasıydı.

Kahvaltısını bitirince yanındaki gazeteyi açtı. Sayfalar depremle ilgili fotoğraflar ve haberlerle kaplıydı. Fotoğraflara bakarken kendini suçlu ve değersiz hissetti. Dışarıda can pazarı yaşanır, herkes yas ve acıyla baş etmeye çalışırken, zengin bir kahvaltıyla karnını doyurmuş, meçhul bir kadının söylediklerine kafa yormuştu. Şimdi de orada işe yaramaz bir halde oturuyordu. Etrafına bakındı, lobi hayli kalabalıktı. Yabancılar şehirden ayrılmak için uçak bileti peşinde, resepsiyonun önünde kıvranıyorlardı. Yerliler

böyle bir otelde kalabilmek için varlıklı olmalıydılar. Değerliler oteldeydiler, daha az değerliler dışarıda, facianın içinde. Sonra düşündü, hayatı depremden önce de tehlikedeydi, deprem olmasaydı da şu an yine burada olabilirdi. Çevresindeki insanların da hikâyeleri olmalıydı. Neden buraya sığınmışlardı? Biraz önce lobide iki çocuğuyla oturan bir genç kadın görmüştü, durmadan ağlıyordu. Şaşkın bir halde dolaşan, birilerine soru sormak isteyip de soramayan yaşlı insanlar vardı. Yüzlerinde acı ve şok. Böyle bir durumda, insanların değerlisi değersizi olamayacağını düşündü. Yoksul insanları, akrabaları, dostları kucaklayıp sahip çıkmış olabilirdi. Bu oteldekilerin burada olmalarının nedeni belki de kimseleri olmadığındandı. Olamazdı da, diye düşündü. Lobide, verandada, bahçede çok insan vardı, ama kimse yaşadıklarını bir başkasıyla paylaşmıyordu. Paylaşmayacaklarsa, neden odalarında oturmayıp kalabalık içinde olmayı yeğlemişlerdi? Bedenler buradaydı, ama ruhlar ner'deydi? Kendisinin de onlardan biri olduğunu düşündü. Kibir miydi bu, korku mu? Yoksa ikisi aynı şey miydi? Bu haliyle, oteli mülteci kampı gibi gördüğünü fark etti.

Dünyadan hep kopuk olduğunun farkındaydı Otuz, küskün. Ne oldu da şimdi bunları düşünür oldum, diye sordu kendine. Hayatının tehlikede olması mı? Depremin şoku mu? Bilemedi. Öptüğü pardösülü kadın artık uzaklardaydı, ama depremin ardından kucaklaştığı genç zaman zaman aklına geliyordu. Annesinden bu yana kimse ona iyi olup olmadığını sormamıştı, kimse ona öyle sıcak sarılmamıştı. Ben de kimseye öyle sarılmadım ki, diye düşündü ardından. Orada karışık bir şeyler varmış gibi geldi ve yanındaki gazeteye tekrar baktı, arka sayfalarını çevirerek.

Depremle aynı zamanda inişe hazırlanan bir uçak Arap korsanlar tarafından kaçırılmış. Yakıt alma gerekçesiyle alana inen uçağa operasyon düzenlemek istemişler, ancak geçen sürede, uçağa el koyanlar business sınıf yolcularından bir Amerikalı'yı ve bir İsrailli'yi on beş dakika arayla öldürüp piste atmışlar. Şehrin yeni belediye başkanı adayı Mehmedireşad O'Hal de business sınıfta bulunduğundan operasyondan vazgeçilmiş. Uçak dün akşam İzlan-

da'nın Reykyavik havaalanına inmiş. İzlandalı otoritelerle iltica hakkı isteyen hava korsanları arasında görüşmeler sürmekte imiş. Okuduğu cümlelerden biri Otuz'un tepesini attırmıştı: İktidarın belediye başkanı adayı uçakta olduğundan operasyondan vazgeçilmiş olması. Mehmedireşad O'Hal bir yana, uçaktaki iki yüz küsur yolcu diğer yana. Yine değerliler ve daha az değerliler. O adama oyunu vermemesi için bir neden daha, zaten isminde bile meymenet yok. Bir sonraki sayfada beynine zınk diye çöken bir haberle karşılaştı. Kırk Haramiler çetesinin genç lideri Çakı lakaplı Ali Baba Jr. dün öğleden önce annesi Masume'yi tabancayla vurarak öldürdükten sonra kayıplara karışmış.

Otuz bu haberle donakalmışken resepsiyonun önü bir anda karıştı. Elli yaşlarında bir adam canhıraş haykırıyordu, ciğeri parçalanırcasına. Karısının ve küçük oğlunun öldüğünü öğrenmiş. Onun bağırışlarını bir yandan kendi de ağlayarak durdurmaya çalışan genç de büyük oğluymuş. Evleri ağır hasar gördüğü için otele taşınmışlar. Deprem sırasında anne ve küçük oğul uzak bir semtteki hasta yakınlarını ziyarete gitmişler. Depremden önce evlerine dönmek üzere oradan ayrılmışlar ve sonra haber alınamamış. Haykıran adam ve oğlu geceyi uyumadan geçirmişler. Birkaç dakika önce de bir üst geçidin arabalarının üzerine yıkılarak ölümlerine neden olduğu haberi gelmiş. Otuz, bunları kendisine kahve getiren garsondan dinlerken, duyduklarını kendi ciğeri yanıyormuşçasına yaşamıştı. Sonra, otelin doktoru olduğu söylenen biri geldi ve hep birlikte başka bir mekâna geçtiler. Adamın haykırışları iniltilere dönüşmüştü, bitkin düştüğünden olmalı.

Otuz, daha önce başka insanların acısını derinimde hissedebildiğim oldu mu, diye sordu kendine, cevap bulamadı. Biraz önce o baba oğulun acısını mı yaşamıştı, yoksa o kendi derinlerindeki acı mıydı? Onu da bilemedi. İçindeki karmaşık yumağın hareketlenmekte olduğunu biraz da şaşırarak hissetmekteydi. Bunu ne başlattı, diye merak etti kendi kendine, hep aynı sıcacık sesli soruda sonlanarak: "İyi misin abi?" Oysa içindeki bu hareketlilik, o sorunun çok öncesinde başlamış da olabilirdi. Başlangıç noktalarını

kim bilebilir ki? Ya da başlangıç noktaları var mı ki?

Dışarıya çıkıp bir işe yaramak istiyordu, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu, önceden tasarlanabilirmiş gibi. Ne kadar farkındaydı bilinmez, ama gece konuştuğu meçhul kadınla tekrar karşılaşma beklentisiyle olduğu yerden ayrılmadan nöbet tutmaktaydı. İçinde sanki bir kitle belirmişti, ardında bir şeyler tıkanıp kalmış. Hiç yapmadığı bir şey yaptı, daha öğlen bile olmadığı halde kendine bir içki söyledi. İçkici değildi, ama önüne getirilen votkanın yarısını bir defada içti, önce yüzünü buruşturup sonra uzun süre öksürerek. "Çocuksun sen hâlâ!" dedi kendine ve birden içinden yoğun bir öfke yükseldi. O kadar ki bedeninin üşüyormuşçasına titrediğini hissetti bir süre. Bir kadın çocuğuna hiçbir şey söylemeden nasıl sırra kadem basardı? Her ne kadar iddiayı ortaya atan halasının boğazını öfkeyle kavradıysa da annesinin başka bir adama kaçtığına dair yeterince veri olduğunu artık kabul ediyordu. Annesiyle ilgili sıcak anıları gerçekten yaşanmış mıydı? Neden bu anılar hep soyut düşüncelerdi? Anne sıcaklığıyla ilgili hiçbir sahne yoktu hatırladığı. Önündeki bardağı alıp içkinin kalanını bir dikişte bitirdi.

ŞEYHEKUL KAHVALTIYA diğerlerinden biraz daha geç katıldı. Uzun boylu, ince yapılı, güleryüzlü bir genç. Konservatuar yüksek kısım öğrencisi.

"Günaydın! Oscar Wilde'ın çocukları olduğunu bana söylememiştiniz. Şimdi gördüm."

Takiye gülümsedi.

"Kusura bakma unutmuşuz. Ne tatlılar değil mi?"

"Çocukların ismi var mı?"

"Yok, ama Oscar Wilde'ın adını bir vaftiz töreniyle değiştirmeye karar verdik."

"Ne? Kediyi suya mı batıracaksınız?"

"Telaşlanma, vaftiz lohusalık dönemi bitince olacak, daha çok vakit var."

"Ne dönemi dedin?"

"Doğumdan sonraki kırk güne lohusalık denir."

"Neden kırk gün?"

"Her şeyde kırk rakamı yok mudur? Gelenek işte."

"Uğurlu rakamlar da var."

"Senin kendi rakamın var mı ki?"

"Var ama, benim değil, evrensel."

Takiye ve Hamasettin merakla baktılar.

"Yirmi üç. Yalnızca bire ve kendine bölünebilen rakam, bütün asal sayılar gibi. Matematik mezunu olacaksın anne, bunu biliyorsundur."

"Bize ciddi şeyler öğretmişlerdi."

"Tamam, sana bir kitap vereyim de günün raconunu öğren. Kıyamet gününü bile yirmi üç rakamıyla hesaplıyorlar."

Takiye konudan kaçma fırsatı bulmuştu.

"Zaten kedinin adı da bundan böyle Kıyamet olacak."

"Ne? Ayağa düşmüş bir kavram bu. Böyle bir şey olamaz, itirazım var."

Bu konuşmadan bıkmış olan Hamasettin, Şeyhekul'a sordu:

"Senin önerin var mı?"

"Var."

Bir an düşündükten sonra açıkladı:

"Desdamona."

Takiye suratını astı, Hamasettin söylendi:

"Neden bu ülkede bizimle yaşayan bir kedinin adı İngiliz edebiyatından alıntı olmalı anlamıyorum. Oscar Wilde'a da itirazım vardı, ama annenin hatırı için sustum."

Sonra birden hâkim bir tavır takındı.

"Şu andan itibaren kedinin adı Dilruba ve konu kapanmıştır."

Şeyhekul keyiflendi ve babasını alkışladı.

"Harikasın baba!"

Olanlara bozulan Takiye bakışlarını kocasının gözlerine dikti.

"Gizli bir milliyetçi olduğundan zaten hep şüphe etmiştim."

Sonra kendi kendine mırıldandı:

"Tadını kaçırdınız. Ne güzel vaftiz töreni yapacaktık."

Şeyhekul inanamaz gözlerle annesine baktı.

"Yapma anne, kediyi kiliseye mi götürecektin ki? Nedir sizin kuşağın bu kilise merakı, anlayamadım gitti."

Takiye sinirlendi.

"Kilise ya da cami, ne fark eder? Camide kadınlara yer yoksa kiliseye gider mum yakarım. Sen kendine bak, bu konulara merakın bile yok."

"Kim demiş!"

Takiye'nin ödü patladı o an, çocuk bir tarikata katılmış olmalı senaryosuyla. Soramadı. Hamasettin sordu onun yerine:

"Neymiş o?"

"Buda!"

Takiye rahat bir soluk aldı. Hamas kahvesinin son yudumunu içti.

"Ben artık gazeteye gidiyorum."

Şeyhekul sordu:

"Yarınki köşen için ne yazacaksın baba?"

"Bilmem. Belki bu sabah burada olanları yazarım. Aile içi medeniyetler çatışması."

Takiye alaycı bir yüzle gerinip oğluna baktı.

"Baban bu Huntington denen adama takıldı takılalı her şeyi medeniyetler çatışmasıyla açıklar oldu."

Hamasettin atılan bu lafa anında karşılık verdi:

"Hiç olmazsa sokaklarda hayali roman kahramanlarının arkasından bağırarak koşmuyorum."

Odadan çıkmadan önce bir an duraksayıp sıradan bir ses tonuyla kapanış repliğini söyledi:

"Bu arada, biraz önce kapıcı gelip yanık bir tencere getirdi. Bize ait olduğunu düşünüyor. Kapının yanına koydum."

VAKİT GECEYARISINI BİRAZ ÖNCE GEÇMİŞ, yeni günün dakikaları başlamıştı gecenin karanlığında. Beyhude yarı çıplak halde, erotik olduğunu sandığı doğaçlama bir dansı sürdürmekte, vurmalı çalgılar eşliğinde. Damalı masa örtüsünün üzerinde yarısından çoğu tüketilmiş kırmızı şarap. Yarı karanlık odada abajurun sarımsı ışığı dansın gölgelerini duvarlara yansıtıyor. Sonunda Beyhude yorgun, kendini yere bırakıveriyor, gölgeler de öyle.

Akşam karanlığı çöktüğünde mumları yakarken birden elektrik ve gaz gelince keyiflenir gibi olmuştu. Sonra buzdolabından bir şeyler atıştırıp televizyonda depremle ilgili görüntülere dalmıştı. İnsanlar cansiperane bir çaba içindeydiler. Kurtarma ekipleri köpekleriyle enkaz altında hayat belirtisi arıyor, kimi bir yerlerden kasalarla ekmek getirip dağıtıyor, kimi kaybolan yakınları için ağlıyor. Herkes aynı bütünün parçası olmuş bir halde. Kendini bütün bunların dışında kalmış hisseden Beyhude daha fazla katlanamayıp televizyonu kapattı, küskün; ama ardından gelen mutlak sessizlik daha da dayanılmazdı. Müziği açtı, üzerindekilerin bir kısmını çıkardı ve kendini delice bir dansa verdi. Dans insanın evrenle yeniden bütünleşme çabasıdır derler, ama Beyhude'nin dansı meçhul bir sevgiliye ulaşma umuduyla çırpınmayı andırıyordu. Onca uğraşa rağmen kimse gelmeyince, koreografisi kendinden mamul dansı da parkenin üzerine yığılarak sona erdi. Orada öylece cenin pozisyonunda kıvrıldı kaldı bir hoş.

Kendine geldiğinde duvardaki saate baktı, onun için zamanın ne önemi var idiyse. Yerden kalktı ve masadan alıp doldurduğu şa-

rap kadehini bir defada indirdi. Aslında zihninin gerisinde içini kemiren soruyu uzakta tutmaya çalışarak. Sakatat Hanım yıkılan binada ölmüş olabilir miydi? Sonra aklına o radyo programı geldi, bir keresinde rastlamış ve uzun süre dinlemişti. Geceyarısından sabaha kadar devam eden, dinleyicinin telefonla katıldığı müziksiz program. Adı "Uykusuz" idi galiba. İçeriye gidip hafıza defterini aldı, radyo istasyonunun frekansı ve telefon numarası orada yazılı olmalıydı. Sayfayı bulduğunda bir süre bocaladı, ama şarap cesareti galip geldi sonunda. Bir bardak daha diktikten sonra radyoyu açıp istasyonun frekansına ulaştı. Programcı bir erkek dinleyiciyle konuşuyordu, adam kendisinin Beyaz Tür'den olup olmadığını anlamaya çalışıyordu, daha doğrusu Beyaz Tür olduğunun tescilini talep eder gibiydi. Beyhude, sahne heyecanından konuşulanları dikkatle dinleyemedi. Mutfaktan yeni bir şişe şarap alıp kendine bir bardak daha doldurdu ve tuşlara dokunmaya başladı. Hayret, hat boştu, olan olmuştu.

"İyi geceler sevgili dinleyen."

"İyi geceler."

"Erkeklerle başlayan bir gecede billur bir kadın sesi duymak içimi açtı..."

Programcı lafını bitirmeden Beyhude araya girdi, buna kendi de şaşırarak.

"Billur değil bulanık."

"Kendine haksızlık etme. Adını lütfeder misin?"

Beyhude bu soruya hazırlıklıydı.

"Mayhoş."

"Aman ne hoş. Şehrimizin neresinden arıyorsun Mayhoş?"

Beyhude bir an düşündü, Göbektaşı iddialı bir isimdi, biraz aşağı kaydırdı.

"Köpek dışkılı kaldırımlarıyla ünlü Tozağacı'ndan."

"Göbektaşı'nın altı yani. Eh oralar her zaman süslüdür, bilirim. Seni bu programa getiren belirli bir konu var mı? Yoksa öylesine mi uğradın?"

"Var tabii."

"Nedir o?"

Beyhude kafası dumanlı, içinden geleni söyleyiverdi.

"Günah işlemek istiyorum."

Bir süre sessizlik oldu, belki de programcı ne diyeceğini bilemedi.

"Yani bugüne kadar günahsız yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Daha neler! Ama hiçbirinin hakkını veremedim."

"İşlemek istediğin nasıl bir günah peki?"

"Öyle bir günah ki hayatımın anlamı olsun, zamanım geldiğinde beni cennete gönderecek kadar."

Aldığı cevaba pek anlam veremeyen programcı konuyu cennete çekmek istedi.

"Yani cennete gitmek istiyorsun?"

"Asıl konu o değildi, ama neyse. Cehenneme gitmemek için cennete gitmeyi düşünüyorum. Sıcağı sevmem, klima da yokmuş. Nasıl bir şey bu canım. Ya o, ya o! Liberaller için neden konten jan yok?"

Programcı zorlanıyordu, yine konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Bu arada erkek dinleyicilerden telefon yağmaya başlamış. Günahını paylaşmak istiyorlarmış..."

Birden tepesi atan Beyhude programcının sözünü kesip sert karşılık verdi:

"Ben ne diyorum sen ne diyorsun! Belden yukarısı olmayan o mahlukları derhal evlerine, analarının yanına gönderin. Her fırsatta uçkurunu düşünen sefil yaratıklar..."

Programcı araya girdi.

"Lütfen sakin ol Mayhoş, rica ediyorum."

"Hayır, çünkü sen de onlardansın. Olmasan yaptıkları rezilliği bana hediye sunar gibi söylemezdin. Seks günah değildir, ama insanları kullanmaya çalışmak asla affedilemez."

"Aslında biraz da şaka yollu söylemiştim. Özür dilerim."

"Özrünü kabul etmiyorum. Bilge geçiniyorsun, ama gecelerin yalnızlığıyla yüzleşmemek için her gece diğer yalnızlarla konuşup duruyorsun. Üstelik bunun için kim bilir kaç para alıyorsun? Ge-

cenin yalnızlığını buzdolabından bir şeyler atıştırarak geçiştirmeye çalışanlar senden daha dürüst."

Programcı susup kalınca Beyhude devam etti:

"Dinleyen herkese selam ola!"

Sonra telefonu, ardından da radyoyu kapattı. Radyoyu kapatırken programcının arkasından söylediği cümleyi duydu:

"Rüzgâr gibi geçti!"

"Sen geçtiğimi zannet!" dedi içinden. "Büyük günahtan ne anlarsın ki sen?" Salonun ışıklarını kapatmadan, sürüklenircesine yatak odasına gitti. Duvardaki çatlağa baktı, sonra onu eliyle okşadı.

"Bu bana şans getirecek."

Ardından kendini yatağa bıraktı, saniyeler içinde uykusuna teslim olmuştu.

İZLANDA'DAKİ UÇAK HÂLÂ BEKLEMEDE, yolcuların akıbeti meçhul, uçağın da öyle. Eyyafyallayokull mazide kaldı derken bu kez de bir başka volkan, Grimsvotn kül püskürtmeye başlamış. İzlanda, hatta İskoçya'daki havalimanlarından uçaklar kalkamaz halde. Kabin pencereleri kapalı tutulduğu için, yolcular sadece sabah olduğunun farkındalar. Korsanlar sabaha karşı yolcuların tek tek tuvalete gitmelerine izin verdiler, ama tuvaletin kapısını açık bırakarak ve kıvırcık saçlı korsan tarafından denetlenerek. Annelerinden yardım aldıkları günlerden bu yana yolcular, eski günlerdeki gibi, birinin gözetiminde işediler ve hacetlerini def ettiler. Mehmedireşad tuvalet izninde en sona bırakıldığı için bacaklarından aşağı inen ılık sıvıya engel olamamıştı. Sonunda sıra ona geldiğinde, hakkını organik kökenli kalıntı maddesinin ihracı için kullanmak istediyse de operasyon başarısızlıkla sonuçlandı. Kabız olmuştu anlaşılan, biraz da huyuydu zaten.

Daha vahim hale gelmekte olan sorun açlıktı. Yakın zamanda Mehmedireşad'a diyabet başlangıcı teşhisi konmuştu, aç kalmaması gerekiyordu. Islak pantolonuyla otururken zaman zaman diyabet komasına girme senaryolarıyla kaygılanıyordu. Zaman zaman bayılıyormuşçasına haller yaşamaktaydı zaten. Ve sonunda daha beteri oldu. Elinde silahı ile kıvırcık saçlı korsan önünde durup kendisiyle gelmesini işaret etti. Uçağın açık kapısının yanına geldiklerinde çocuk ona sert bir sesle, "*Stop here!*" dedi. O anda Mehmedireşad infaz sırasının kendisine geldiğini anladı. Birden

kendini algılayamaz oldu, kendisini hissedebildiği tek yeri kelime-i şahadet getirirken hareket eden dudaklarıydı. Arada kendine geliyor, aşağıdaki piste bakıp birazdan cesedinin orada yatıyor olacağını düşünüyordu. Dışarıdaki küllü havanın yarattığı pusu fark ettiğinde ölmüş olduğu için her şeyin ona böyle puslu göründüğünü bile düşünmüştü bir an. Fark edemediği şey ise uçağın kapısındaki yoğun faaliyetti. Dışarıdan yemek getiriliyordu. Ancak servis arabasının kullanılmasına izin verilmediğinden iki yüzü aşkın kişiye yemek dağıtmak hayli zaman almaktaydı. Zaman geçip başına hâlâ silah dayanmayınca, Mehmedireşad kendine gelmeye başladı. O kadar ki artık aklı önünden gelip geçen yemek tepsilerindeydi. Yemek nakli esnasında güvenlik güçlerinin bir baskını olursa ilk yapacakları şey beni öldürüp piste atmak olacak, diye tahmin yürütmeye başlamıştı. Haklıydı da ama öyle bir şey olmadı. Ona yıllar geçmiş gibi görünse de kendisini koltuğunda, önündeki balık ve salataya saldırırken buluverdi sonunda.

Bulundukları yerin güneydoğusuna düşen uzaklardaki memlekette, deprem sonrası yaşananların yanı sıra uçağın durumu da yakından izleniyordu. İzlanda hükümeti korsanlara iltica hakkı verilmesi talebini reddetmişti. Uçağın tekrar havalanabilmesi ise Grimsvotn yanardağından püsküren küllerin durumuna bağlı. Bu defa hangi ülkeye gidileceğini de kimse tahmin edemiyor. Bu arada, memleketteki yayın organları yolcular arasında önemli birinin daha olduğunu keşfetmişlerdi. Sinema ve dizi oyuncusu Ana Kaynana. Oyunculuğuyla, doğal güzelliğiyle ve tevazusu ile çok sevilen bir isim. Bir hayır etkinliğinden dönüyormuş. Kendisine verilen ekonomi sınıfı biletten ötürü gocunmadan kalabalığa karışmışmış. Hatta korsanlar ortaya çıkana kadar etrafındaki yolcularla keyifli bir sohbete bile dalmışmış. Ana Kaynana'nın da kaçırılmış olması şehirde yaşanmakta olan trajediye biraz magazin tadı katıyor olmalıydı ki olay medyada sık sık yer alıyordu. Mehmedireşad'ın uçaktaki varlığı anında unutulmuş, uçağın kaçırılması Ana Kaynana'nın adıyla birlikte anılır olmuştu. Her ne kadar, Mehmedireşad O'Hal kendisinin hâlâ en önemli yolcu olduğu sanısında olsa da.

Yemek tepsileri toplandıktan sonra bir anons yapıldı ve herkesin kimliklerini çıkarması istendi. Kimlik kontrolünü korsanlardan biri yaptı, hostesi de yanına alarak. Daha sonra bazı yolcuların serbest bırakılacağı bildirildi, altmış beş yaş üzeri olanlar. Zaten toplam dört yolcuydu serbest bırakılanlar. Mehmedireşad'ı şaşırtan şey, uçak kaçırılmadan önce kendisine sataşan, çapraz koltuktaki siyahlı kadının da onlar arasında olmasıydı. Oysa onun elli küsur yaşlarında olduğunu düşünmüştü. "Bu laik kadınlar kendilerine çok iyi bakıyorlar," diye söylendi içinden.

TAKİYE EVE BEŞ KARIŞ SURATLA DÖNMÜŞTÜ. İlgilendiği pilates hocasıyla göz göze bile gelememiş, üstelik hoca kendi öğrencisi olan genç kızla fazla yakın görünmüştü. Baştan şansı azdı zaten. Onu bir kadın hocaya vermişler, o da bunda hiçbir sakınca görmemişti. Başkalarının hocasına göz koyacağını nereden bilecekti ki. "İlgilense ne olacak ki zaten," diye söylendi içinden, "Ben evli bir kadınım. Benim bu yaptığım saçmalık."

"Rap rap rap rap rap rap... "

Dışarıdan duyulan sert adım seslerine anlam veremeyen Takiye pencereye gitti.

"Rap rap rap rap
Sol pezevenkler sol
Siz ananızdan siz babanızdan hiç terbiye görmediniz mi sol
Sol Sol pezevenkler sol... "

İkili sıra halinde yürüyorlardı aşağıdaki gençler, sağ kollarında siyah pazıbentler, sürekli aynı tekerlemeyi söyleyerek. Bahçenin öte yanında bir pencerede üç kadın aşağıdaki geçidi çığlık çığlığa protesto ediyorlardı. Takiye ne dediklerini anlayamıyordu ama kızgın gibiydiler. Sonra bir ağızdan avaz avaz şarkı söylemeye başladılar.

"Kuş sesleri ovalara yayılır
İnsan buna hayran olur bayılır... "

Geçidin sonlanması hayli uzun sürdü, kadınların şarkısı da. En arkadan gelen derme çatma bandonun çaldığı "Hamidiye Marşı"

ile kadınların şarkısı birbirine karışınca tahammülü tükenen Takiye pencereyi kapattı, "Bu da ne böyle?" diye söylenerek, açıkça ürkmüştü. Sol diyorlardı, ama pazıbentleri sağ kollarındaydı. Pezevenk dedikleri kimler olabilirdi, bir türlü tahmin yürütemedi. Biraz düşününce, asıl mesajın ana baba terbiyesi olabileceği kanısına vardı, tepesi attı, yüksek sesle söylenerek:

"Daha neler! O bacaksızlar anamın babamın terbiyesine mi karışacaklar? Ya da oğluma verdiğim terbiyeye..."

O sırada Dilruba miyavlayarak içeri girdi.

"Ah canım! Senin yemeğini yine unuttum değil mi? Hemen geliyorum."

Dilruba'nın yemeğini verip döndüğünde Şeyhekul'u düşündü, havaalanına Lokum'u karşılamaya gitmiş olmalıydı. Lokum, Şeyhekul'un kız arkadaşıydı, bir dil okuluna devam etmek için gittiği İngiltere'den dönecekti. Gerçi Lokum'un İngilizcesi neredeyse kusursuzdu, ama Shakespeare İngilizcesini de öğrenmek istemişmiş, para bol olunca umulmadık istekler belirir kabilinden bir durum. Telefon çalmaya başladı, açtı.

"Ne? Ne zaman? Nasıl oldu?"

Bir süre dinledikten sonra tekrar konuştu.

"Hemen geliyorum."

O sırada dış kapı açıldı, Şeyhekul içeri girdi.

"Sen havaalanına gitmemiş miydin?"

"Hayır anne karıştırmışsın, Lokum yarın geliyor. Neyin var senin? Yüzün allak bullak."

"Anneanneni hastaneye kaldırmışlar."

"Neden? Nesi varmış?"

"Stockholm Sendromu imiş, psikolojik demişler, salgın varmış."

"Bu sendromu duymuşluğum var, ama neyin nesiydi hatırlamıyorum."

"Yolda babanı ararın, o böyle şeyleri bilir. Annem Sefalet Bulvarı'ndaki o yeni hastanedeymiş."

"Tamam, seni ben götürüyorum, çıkalım."

RESEPSİYONUN ÖNÜNDEKİ KALABALIĞIN dağılmış olduğunu fark eden Otuz yerinden kalkıp oradaki görevlilerden birine yaklaştı.

"Ben otelinize dün gece saat üç civarında geldim. Eşyasız. Dördüncü kattaki odamı ararken, koridor biraz loş olduğu için kartımı yanlışlıkla 1425 numaralı odanın kilidine soktum ve odada kalmakta olan hanımefendiyi uyandırdım. Beni anlayışla karşıladı. Ondan özür dilemem gerektiğini düşünüyorum. Bana o hanımefendinin adını verebilir misiniz?"

"Bu mümkün değil efendim. Müşterilerimizin adlarını açıklayamayız."

"Ondan özür dilemenin bir yolu olmalı. Odasına bir özür notuyla birlikte çiçek yollamam mümkün mü? Ama dışarıdaki şartlarda çiçekçi aramak da saçma."

Resepsiyonist lobinin ortasındaki kocaman bir vazoda bulunan koyu kırmızı gülleri işaret etti.

"O güllerin bir günlük ömrü kaldı, uzunca bir süre orada zaten çiçek olamayacak. Güllerden birini sizin için o odaya gönderebilirim."

Otuz'a bir kâğıt ve kalem uzattı.

"Siz buraya notunuzu yazın, gerisini bana bırakın."

"Teşekkür ederim."

O sırada etrafta bir heyecan yaşandı. Kaçırılan uçak İzlanda'dan havalanmış, nereye gittiği bilinmiyormuş. Ana Kaynana'nın adı art arda geçince Otuz dayanamayıp sordu:

"Ana Kaynana da kim?"

Resepsiyonist çok şaşırdı.

"Ünlü bir oyuncu, hatta bence olağanüstü bir yıldız. Maalesef o da kaçırılan uçakta. Tanımıyor olmanıza şaşırdım."

Otuz dünyadan habersizliğini geçiştirmeye çalıştı.

"Sanat olaylarını pek izlemem de. Belki de depremin yarattığı kafa karışıklığı hâlâ geçmediği içindir."

HÜKÜMET, HASTANE YATAĞINDA, yanında oturan ablası Şaibe ile. Sol gözü ve alnının sol yanı büyükçe bir bandajla örtülü. Yüzünde ve kollarında bereler, sol kolu askıda. Dalgalı saçları iki yanına salıverilmiş, akça pakça, dolgunca bir kadın Hükümet, biraz Şark güzeli. Türbanlı haliyle daha güzel aslında, yüzünün ablaklığını kapattığı için. Depremin ardından, şehrin yeni oluşan semtlerinden Hicriye'deki bahçeli ve tek katlı müstakil bir evin yıkıntısından kurtarılmış. Deprem fobisinden ötürü sürekli yanında taşıdığı bekçi düdüğü sayesinde. Yoksa o küçük evin yıkıntısında insan aramaya bir türlü sıra gelmeyebilirdi. Bulunduğunda bilinci yarı açıkmış, sadece ablasının adını verebilmiş.

Şimdi bilinci açık, soran bakışlarını yüzüne dikmiş olan Şaibe'den gözlerini kaçırmaya çalışıyor. Zaten gerekmedikçe konuşulmuyor, o sorudan kaçınmak için. Deprem sırasında, Şaibe'nin daha önce adını bile duymadığı Hicriye'deki iki göz evde Hükümet tek başına ne yapıyordu?

Deprem başladığında oturduğu koltuktan kalkıp kaçmaya çalışan Hükümet ayağa kalktığı anda dengesini kaybederek koltuğun önüne düşmüş, bu da onun şansı olmuştu. Ev çökmeye başladığında yüksek arkalıklı koltuğun yarattığı daracık hayat üçgeninde sıkışıp kalmıştı. Sımsıkı yapıştığı çantası elinde. Alnına ve gözkapağına düşen moloz parçası bir süre kendini kaybetmesine neden olmuştu. Kendine geldiğinde karanlıktaydı, çevresi molozla sıkışmış. Deprem ânını hatırlıyordu, ama sonrası yoktu. Sıkıca elinde

tuttuğu halde çantasını aramaya başladı, koltuğun üzerinde kalmış olmalıydı. Karamsarlığa gömüldü, buradan çıkış yoktu, kimse orada olduğunu bilmiyordu, Mehmedireşad'dan başka. Onun da nerede olabileceğini bilmiyordu. Yolda, şehirde, hayatta ya da ölü. Sonra birden çantasının elinde olduğunu fark etti. Ona öyle sıkı sarılmıştı ki bedeninin bir parçası olarak algılamış olmalı. Ablasının aramalarından kaçınmak için kapattığı telefonunu çıkarıp konuşmaya açtı. Nitekim Şaibe defalarca aramıştı, ama Mehmedireşad' dan mesaj yoktu. O anda başından ve kolundan yaralanmış olduğunu fark etti. Yüzünde ve her iki kolunda kan vardı, ama kanama yoktu. Çantasını karıştırdı, bekçi düdüğünü buldu ve nefessiz kalırcasına çalmaya başladı.

Bu ne kadar sürdü bilinmez, dakikalarla mı saatle mi ölçülür. O kadar ki kendinden geçmeden az önce tepesinde kendisini kurtarmaya gelmiş insanların varlığını bile fark edememişti. Kolunda çok ince bir çatlak vardı, alnında ve kaşındaki yarılma tehlikeli değildi, ama bilinç kaybı yaşamış olduğu için onu bir süre hastanede tutmak istiyorlardı. Hastane çok daha ciddi yaralılarla aşırı dolu olduğundan, beyin tomografisi çekecek zamanları yoktu. Hükümet bir süre müşahededen sonra evine gönderilecekti. Zaten başka hastalarla paylaşmakta olduğu bir koğuşta yatıyordu.

Hükümet'in yanındaki yataktaki hastanın ziyaretçisi, yasak olduğu halde, çantasından çıkardığı transistörlü radyoyu hemşire dışarı çıkar çıkmaz açtı ve kısık sesle haberleri dinlemeye başladılar. Yakın oldukları için radyoyu duyabilen Hükümet ve Şaibe de haberlere kulak verdiler. Başlangıçta, haberlerin neredeyse hepsi depremin ardından yapılanlarla ilgiliydi, sonra İzlanda'ya kaçırılan uçağın yeniden havalandığı ve nereye gideceğinin bilinmediği, bu arada serbest bırakılan dört yaşlı yolcunun en kısa zamanda ülkeye dönecekleri bildirildi. Bu arada, Ana Kaynana'nın yanı sıra, isim verilmeden iktidar partisinin yeni belediye başkanı adayının da uçakta olduğu hatırlatıldı. O anda Hükümet'ten boğuluyormuşçasına bir ses çıktı, gözünden aşağı inen yaşlarla. Yüzünü ablasından saklamaya çalıştı, ama hafiye Şaibe durumu anında kavramıştı.

"Üstelik evli bir adam."

Bir süre durup devam etti:

"Demek aşk yuvanız Hicriye denilen o döküntü mahalledeydi."

Uzun bir sessizliğin ardından Hükümet birden gözlerini ablasına dikti.

"Buradan gitmeni istiyorum. Derhal!"

Bu ani çıkış karşısında bocalayan Şaibe kekeleyerek konuştu:

"Sen... Ne diyorsun sen? Kendine bakamayacak kadar âcizsin. Bensiz bir hiçsin sen."

Sesler yükseldiği için koğuş birden sessizleşmişti. Durumu nispeten iyi olan depremzedeler ve yakınları Hükümet'le Şaibe'yi dinlemeye başlamışlardı. Ancak tartışmanın radyodaki haberle ilgili olabileceği çok uzak bir ihtimal olduğundan, söz konusu erkeğin kim olduğu onlarca meçhuldü. Hükümet giderek celalleniyordu.

"Sen kendi hiçliğine bak. Hükümet gibi kadınım, aşk yaşıyorum ve başım dik. Sana gelince... Aşktan ne anlarsın sen, iki kocan da seni terk etmiş. Oğulların âdet yerini bulsun diye arada bir uğrayıp kaçıyorlar. Hayatının tek amacı bana polislik yapmak ve bunun da sonu geldi."

Şaibe kız kardeşine nefretle baktı.

"Türbanlı orospu."

Ve o noktada Hükümet'in freni patladı, çığlık çığlığa:

"Bu kadını burdan gönderin... Öldürmek istiyor beni bu..."

Bağrışları duyan iki hemşire içeri daldı ve Şaibe'yi oradan uzaklaştırmak istediler. Bu arada koğuşta Hükümet'e arka çıkan sesler yükselmeye başlayınca, Şaibe üzerine gelen hemşirelerle dövüşmeye başladı, hem de kıyasıya. Hasta yakınlarından birinin, "İmdat!" diye bağırarak koğuştan çıkmasının ardından gelen güvenlik görevlisi Şaibe'yi yaka paça dışarı çıkardı. Zafer, koğuşun desteğini de arkasına alan mağdure kahraman Hükümet'in.

KARANFİL ÖĞLEYE DOĞRU UYANABİLMİŞTİ. Duşa girip çıktıktan sonra, otelin kahvaltı saatini zaten kaçırdığı için, kendine zengin bir kahvaltı ısmarlamıştı. Gece yaşadığı olay kafasını karıştırmaya devam ediyordu. Otuz gerçekten kapısına gelmiş olabilir miydi, yoksa bu bir rüyanın parçası mıydı? Kapıyı kapatıp yatağa dönüşünü oldukça net hatırladığına göre böyle bir şey gerçekten de yaşanmış olmalıydı. Kimse bu otelde kaldığını bilmezken, Otuz onu sabahın o saatinde nasıl bulmuştu? Bir de Kırk Haramiler diye bir laf geçmişti, o neyin nesiydi? İyice düşündüğü zaman, Otuz' un kendisini tanımamış olduğunu fark ediyordu ve önemli olan da bu, diyerek olayı zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kahvaltısının sonuna doğru birden apartman görevlisini araması gerektiğini hatırladı. Yokluğunda çiçekleri sulaması için ona anahtar bırakmıştı. Kahvaltısını bitirmeyi beklemeden hemen aradı.

"Cambaz ben Karanfil, nasılsın?"

"Ah Karanfil Hanım sesinizi duydum iyi oldum. O yanan otobüste miydiniz diye çok meraklanmıştık. Ama ölen yolcular arasında Allah'tan adınız yoktu."

"Otobüsü kaçırdım Cambaz, Allah'ın lütfu işte, hayattayım."

"Uçkursuz'da değil misiniz?"

"Hayır, o kazayı duyunca vazgeçtim. Bir arkadaşımda kalıyorum. Depremde de oradaydım. Allah'a şükür burada her şey yolunda."

"Burada da öyle sayılır, evi iyice kontrol ettim, hiç hasar yok, bir küçük heykel düşüp kırılmış sadece. Zaten mahallede de önem-

li bir zarar olmadı, iki binada biraz hasar olmuş. Olan zaten derme çatma yerlerde oturan garibana oldu. Ama sizin gittiğiniz sabah apartmanda kötü bir olay oldu."

"N'oldu?"

"O gün öğlene doğru Masume Hanım öldürüldü, hani en üst katta oturan sarışın kadın. Masum'anım gece eve bir adam almış, oğlu da bunu öğrenince kadın daha yatağındayken gelip beş el ateş etmiş. Şu Kırk Haramiler var ya... Hani her türlü pisliğe bulaşıp sonra da paçayı kurtaran çete. Masum'anım onun ölen reisi Ali Baba'nın eski hanımıymış. Oğlu da şimdi Kırk Haramiler'in başına geçen Çakı. Anasını öldürdükten sonra da sırra kadem basmış."

Karanfil'in dili tutulmuş gibiydi, bir süre konuşamadı.

"Karanfil Hanım orda mısınız?"

"Burdayım Cambaz, çok şaşırdım da. Allah rahmet eylesin kadıncağıza."

"Siz ne zaman eve döneceksiniz?"

"Bir süre daha burada kalacağım. Arkadaşım da yalnız. Depremden çok korkuyor. Gelmeden önce seni ararım. Hanım, çocuklar nasıl?"

"İyiler Karanfil Hanım, ellerinizden öperler."

"Görüşürüz Cambaz."

"Güle güle."

Karanfil bir süre kendine gelemedi. Neye bulaşmış olduğunu idrak edebilmesi ise daha uzun zaman aldı. Aklından çıkaramadığı şey, dün gece Otuz'un kendisine Kırk Haramiler'den söz etmiş olmasıydı. Kendi söylediklerinin hiçbirini hatırlamadığından bu ona korkutucu geliyordu. O sırada kapı çalındı, ardından otel görevlisi elinde kırmızı bir gülle içeri girdi.

"Bu size gönderildi efendim."

"Bir dakika bekler misin? Yanındaki notu okumak istiyorum."

Çocuk elindeki zarfı uzattı.

"Hanımefendi, Dün sabaha karşı oda numaralarını karıştırdığım için sizi rahatsız ettim. Bundan ötürü çok üzgünüm ve sizden özür diliyorum. Kapıyı açtığınızda beni zaten tanıyormuş gibi ko-

nuşmanız benim için muamma. Bu nedenle, sizinle yüz yüze konuşma imkânını bana tanımanızı rica ediyorum. Saygılarımla... Otuz Damacana."

Notun altına bir telefon numarası yazılmıştı. Karanfil çantasından cömert bir bahşiş çıkarıp çocuğa uzattı.

"Bu çiçeği ve notu geri götür. Gönderen kişiyi tanımıyorum. Bir karışıklık olmuş herhalde. Otel yönetimine de söyle, böyle saçmalıklarla rahatsız edilmek istemiyorum."

Çocuk gülü ve notu alıp teşekkür etti ve odayı terk etti. Karanfil isyan halindeydi, üzerine bir şey yapışmış bir türlü çıkmıyor gibi hissediyordu. Gecenin o saatinde acaba neler saçmalamıştı Otuz'a? Bir süre sonra boşver, dedi kendi kendine, dışarıda onca trajedi yaşanırken bütün bunlar aptalca görünmeye başlamıştı. Aslında yaşlı kanaryaya da üzülmüştü. Bir aşk gecesi uğruna canından olmuştu kadın, ama kendisinin de bir öpüşme uğruna aynı akıbeti paylaşmasına ramak kalmıştı. Sonra şehre gelirken arabadan gördüğü yıkıntılar ve acılı insanlar gelip geçti gözünün önünden. Öğretmenlik yaptığı yıllarda ilkyardım eğitimi almıştı, deprem çalışmalarında bir işe yarayabilir miyim, diye düşündü bir an. Dün yaşadıklarının etkisiyle olmalı, her yanı hâlâ sızlıyordu, başında ağırlık vardı, halsizdi, yatağına yöneldi.

MİMOZA İYİCE KAYGILANMAYA BAŞLAMIŞTI. Tango'nun oturma odasındaki sesler giderek yükseliyordu. Muhtelif'in sesinden çok, Tango'nun hâkim sesi duyulmaktaydı. Mimoza, bunların olacağını biliyordum ifadesiyle başını iki yana salladı, kaygılı. Muhtelif Rivayet'in Tango'nun dünyasına girmesi zaten biraz da alakasız bir hikâyeydi. Son yıllarda çevresindeki pek çok kişi Tango'ya anılarını yazması için telkinde bulunup duruyordu. Altı ay kadar önce Tango'nun tanıştığı bir yayınevi sahibi, nasıl yaptıysa Tango'yu buna ikna edebilmişti. Yayınevinin göndereceği biri haftada üç gün Tango'yu ziyaret ederek onun rasgele anlatacağı anıları bilgisayara aktaracak, daha sonra saygın bir yazar bu bilgileri kullanarak ve Tango'yla istişarede bulunarak metne son şeklini verecekti. Bu iş için yayınevi tarafından görevlendirilen kişi de Muhtelif Rivayet adında genç bir adam olmuştu.

Başlangıçta her şey düzgün gidiyor gibiydi, Mimoza'nın, Muhtelif Rivayet'i en başından gözü hiç tutmamış olmasına rağmen. Onun sahte sempatik tavırları kesinlikle bir arızanın belirtisiydi. Nitekim zamanla Muhtelif çeşitli nedenler uydurarak Tango'dan borç adı altında para ister olmuştu. Mimoza, Tango'nun aşırı iyimser ve saf yanlarını iyi bildiğinden durumu yakından izlemeye almıştı. Tango'ya göre çocukta şeytan tüyü vardı, Mimoza'ya göre ise şeytanın ta kendisiydi. Mimoza bir gün Muhtelif'in kız arkadaşı Hıyanet ile yaptığı telefon konuşmasına şahit oldu, kapının ardındaki Mimoza'yı görmediği için rahat konuşuyordu. O konuş-

madan Mimoza Muhtelif'in birtakım kirli işler çevirdiğine iyice ikna olmuş, her şeyi duyamadığı için bunların ne olduğunu tam anlayamamıştı. Bunun üzerine Tango'yu uyarmaya karar verdi ve bunu yaptı da. Sık olmasa da Tango'nun bazen şaşkınlıklar yaptığı olurdu, çevresindeki kalabalıktan kafası karışıp. Böyle zamanlarda Mimoza'nın devreye girip duruma çekidüzen vermesine alışkındı. Mimoza'yı dikkatle dinledi ve bundan sonra Muhtelif'in borç para taleplerini karşılamayacağında mutabık kaldılar. Tango, keşke beni daha önce uyarsaydın, bile dedi.

Seslerin yükseldiği odanın kapısı kapalı olduğu için, Mimoza içeride ne olup bittiğinden emin olamıyordu, onu asıl kaygılandıran Muhtelif'in tehlikeli biri olma ihtimaliydi. Sonunda kararını verdi. Komiser Lapa Tango'nun hayranlarındandı, sıkı bir polisti. Tango'nun telefonlarına önce Mimoza cevap verdiğinden telefon yanındaydı. Numarasını bulup Lapa'yı aradı ve olanları kısaca anlattı. Telefonu kapattığında şaşkındı. Lapa ona Muhtelif Rivayet' in, cenaze sırasındaki soygunu yapanlarla ilişkisi olduğundan şüphelendiklerini, sorgu için bu sabah itibariyle zaten onu aramakta olduklarını söylemişti. Lapa, ekibini hazır ettiğini ve dakikalar içinde orada olacaklarını söyleyip kapattıktan sonra, Mimoza salonda oturup gergin bir bekleyişe girdi. Odadan tıs çıkmaz olmuştu, hayat belirtisi yok gibi. Mimoza koltuktan kalkıp salonda volta atmaya başladı. Muhtelif fark ettirmeden kaçmış olamaz, diye düşündü önce, komiserle konuşurken olmuş olabilir de, diye düşündü ardından. Odada Tango'nun cesediyle karşılaşma senaryosunu yazmaya başlamışken kapı çalındı. Kurtarıcı geldi umuduyla koşar adım kapıya giden Mimoza'nın yüzü kapıyı açtığı anda asıldı. Apartman görevlisi sipariş ettiği kovayı getirmişti. Hemen ardından asansörün kapısı açıldı, Lapa ve ekibi apartman görevlisini itekleyip içeri daldı. Mimoza onlara kapıyı gösterdi, ardından kendi de oraya yöneldi. Kapı hızla açıldığında Muhtelif'i, koltuğunda oturan Tango'nun ayaklarına kapanmış hıçkırarak ağlarken buldular. Bir an afallayan Mimoza, ardından durumu anlar gibi oldu, Tango böyle biriydi.

İkisi de şaşkın yüzlerle polislere bakakaldılar bir süre. Sonra Muhtelif ayağa kalkıp gözyaşlarını sildi. Tango durumun Mimoza'nın marifeti olduğunu sezmişti. Gülümseyerek Lapa'ya baktı.

"Bu ani ziyaretinizi neye borçluyuz?"

Lapa da ona gülümsedi.

"Hayli zamandır saygılarımı sunmak için ziyaretinize gelmeyi düşünmekte idim, lakin bazı şartlar bu niyetimi biraz kaba şartlarda gerçekleştirmeme neden oldu hanımefendi."

Başıyla Muhtelif'i işaret etti.

"Yanınızdaki genç adamı merkeze davet edip ona bazı sorular sormamız gerekecek."

"Umarım onun canını sıkacak bir durum söz konusu değildir."

"Sorunuzun cevabı soruşturmanın akışı sırasında belli olacak."

Sonra kaygıyla kendisine bakan Muhtelif'e döndü:

"Şu toplu soygunla ilgili olarak bazı sorularımız olacak."

Muhtelif birden isyan etti:

"Benim o olayla hiçbir ilgim olmadı. Kurukafa bana bir cenaze olacağını, benim bu cenaze sırasında camiden duyulacak şekilde müzik yayını yapmamı, özellikle de tango çalmamı söyledi."

Komiser Lapa derhal sordu:

"Niye sen?"

"Çünkü yayın düzeneklerini iyi bilirim. Ben de 'Papatya' tangosunu çaldım art arda. Kimin cenazesi olduğunu sorduğumda söylemedi. Aslında iyi para verdiği için yaptım."

Tango merakla sordu:

"Kurukafa kim?"

Muhtelif'in yerine Lapa cevap verdi:

"Soygunun planlayıcısı. İzninizi rica ederek arkadaşlarım yanınızdaki genç adamı merkeze götürecekler."

Tango çaresi yok anlamında başıyla onayladı. Sonra da götürülmekte olan Muhtelif'in arkasından seslendi:

"'Papatya' tangosunu kim söylüyordu?"

Muhtelif arkasına dönmeden karşılık verdi:

"Justin Bieber!"

Polisler çıktıktan sonra Mimoza kapıda şaşkın halde elinde kovayla bekleyen apartman görevlisine seslendi:

"Onu daha sonra getirebilir misin? Kapıyı da kapa lütfen."

Tango salondaki koltukta kendi kendine mırıldandı:

"Evladım, pek de tatlı bir çocuk."

Mimoza anlamaz gözlerle baktı.

"Kim?"

"Justin Bieber tabii, daha on yedi yaşında filan."

Beyaz saçlarını dişi bir hareketle düzeltti.

"Şu aralar Selena Gomez'le çıkıyor."

Justin'i de Selena'yı da tanımayan Mimoza Tango'ya baktı kaldı. Tango tam karşısındaki koltukta oturan Komiser Lapa'ya döndü.

"Sizi kutlarım komiser, hırsızları ne kadar çabuk yakaladınız?"

Komiser Lapa da yakalama olayının gerisindeki hikâyeyi anlattı. Olayın çözülmesi, çetedeki gençlerden birinin acele edip çok değerli bir inci kolyeyi kuyumcuya götürmesiyle başlamış. Kuyumcu anında kolyenin çalıntı olduğunu anlayıp yardımcısına sinyali vermiş, yardımcısı da arka odadan polisi aramış. Kuyumcu gence kolyenin çok değerli olduğunu, bazen böyle kolyelerdeki incilerin arasına çakmalarını da koyduklarını söyleyerek incileri teker teker incelemesi gerektiğini söylemiş. Kolyeyi getiren genç de oturup incelemenin bitmesini beklemeye başlamış, derken polis gelivermiş, sonra da çocuk emniyette iyi ötmüş. Kolye ünlü işadamı Nedenyahu'nun eşi Reçel'e aitmiş. Reçel sigorta için bütün mücevherlerinin fotoğraflarını çektirdiğinden tespit edilmesi kolay olmuş.

Lapa ayrıldıktan sonra Tango Mimoza'ya bakıp kendi kendine söylendi:

"'Papatya' tangosunun kaydını nereden bulabilirim acaba?"

GENÇ BİR ADAM GELDİ ve lobide başka yer yokmuş gibi Otuz'un yanına oturdu. Otuz'a bakarak gülümsüyordu. Otuz ona merakla bakınca kendini tanıttı.

"Ben Püskevit."

"Ben de Otuz, memnun oldum."

"Beni tanıyamadınız mı?"

"Kusura bakmayın çıkaramadım."

"'Hayatta Kaldım'ı hiç izlemez misiniz?"

"Nedir o?"

"Oooo... Kardeşim sen hangi dünyada yaşıyorsun? Bütün ülke o programı seyrediyor. En klas yarışma programı."

"Ben pek televizyona bakmam da."

"Hımmm... Dün ben çekimlerin yapıldığı Bora Bora adasından geldim. Hayranlarım beni karşılayacaktı, ama deprem her şeyi mahvetti."

"O ada Akdeniz'de mi?"

"Yapma be kardeşim, olur mu? Pasifik Okyanusu'nda volkanik bir ada, cennetin ta kendisi, yok öyle bir yer dünyada. Bir gündür yoldaydım, dün gece geldim."

"Yarışma bitti mi?"

"Yok ya... Ben elendim. Aşure denen cadı diğer kızlarla bir olup bana karşı komplo kurdu, yoksa beni elemek öyle kolay iş değildi, ama kadın dalaveresi işte. Aşure'yi bilirsin zaten... Elediler ama halkın gönlünde ben varım, biliyorum, halk da biliyor. Benim hakkım birincilikti."

O sırada otelin kapısından içeri kamerasıyla bir kameraman ve bir haberci girdi, perişan görünüyorlardı, acılı deprem görüntüleri çekmiş olmalılar. Püskevit onları gördüğü anda yerinden zıpladı.

"İşte geldiler, hemen bir planking çekip yarışmayı protesto edeyim."

Koşar adım gitti ve lobinin orta yerine yüzüstü yattı, kaldı. Haber ekibi onu fark etmedi bile, herhalde restoranı soruyorlardı ki personelle konuştuktan sonra oraya yöneldiler. Otuz şaşkındı, ne biçim bir ülkede yaşıyorum ben, diye söylendi kendi kendine. Planking de neydi ki? Aşure kimdi? O sırada otel görevlisi yaklaştı.

"Beyefendi 1425 numaralı odadaki hanımefendi sizi tanımadığını söyleyerek çiçeği geri gönderdi. Bilginiz olsun istedik."

"Teşekkür ederim, çok da önemli değildi zaten."

Otuz'un içi buruldu o an. Ardından yine o delikanlının sesi: "İyi misin abi?" Bir an önce odasına gitmek istiyordu, yerinden kalktı. Asansöre binerken lobiye doğru baktı, Püskevit hâlâ planking durumunda.

"ANNENİZ HASTANENİN YAŞLILAR BÖLÜMÜNDE, sizi oraya götürüyorum. Durumu sadece bir hal, bir hastalık değil. Muhalifler bu tür halleri Stockholm Sendromu olarak adlandırarak karalamaya çalışıyorlar. Umumiyetle yavaş gelişen bir durumdur, ama annenizinki oldukça ani olduğu için kız kardeşiniz haklı olarak paniğe kapılıp buraya getirmiş."

"Kız kardeşim annemin yanında mı?"

"O biraz önce aşağıya indi, bir şeyler yemek için."

Ve açıklamalarına devam etti:

"Bana sorarsanız annenizin durumu bir nevi tekâmül, hatta tenevvür olarak mütalaa edilebilir."

Takiye ters bir bakışla sordu:

"Tenevvür de nedir?"

"Aydınlanma da diyen var efendim... İşte geldik."

Takiye Stockholm Sendromu'nun ne olduğunu yolda Hamas'a telefon edip öğrenmişti. Tıpla hiç ilgisi olmayan psikolojik ya da sosyolojik bir olgu. Rehin alınan, eziyet edilen, baskı altında tutulan kişinin bir süre sonra bunu yapan kişiye duyduğu sempati, aşk, hatta bağlılık durumunu tanımlıyormuş. Bir doktorun kendilerini resepsiyonda karşılayıp eşlik etmesinden zaten huylanmıştı. Anlattıklarından da pek bir şey anlamamış, kaygıyla annesini göreceği anı bekliyordu. Bir kapıdan geçtiler ve büyükçe bir salonda annesini bir koltukta otururken gördü, rahatladı. Salonun farklı yer-

lerinde iki yaşlı adam da kendi koltuklarında oturuyordu. Tuhaf görünen tek şey annesinin başına öylece atıverilmiş beyaz bir tülbentin varlığıydı.

"Aaaah büyük kerimem de teşrif etmiş, torunum da... Ne saadettir bu benim için. Dürrüşahvar apar topar beni buraya getirdi, neden böyle yaptı anlayamadım."

"Dürrüşahvar kim?"

"Kız kardeşin tabii, sorulur mu evladım?"

"Anne onun adı Misina, bu hanedan ismi de nereden çıktı!"

"Osmanlı ihtişamının yeniden hayat bulduğu bu zamanlarda ona yakışan bir ismi olmalı, Misina saçma sapan bir isim."

"Bu ismi ona sen koymuştun hatırlasana."

"Ya ben geriye gittim ya da sizler geride kaldınız. Hakikatte, bunun cevabına vakıf olduğumu zannediyorum, ama kendime saklamayı tercih ederim."

"Anne ne biçim konuşuyorsun? Başındaki tülbent de neyin nesi?"

"Ferace. Ayrıca tülbent değil şifon. Evde tül bulamadığım için gözlerimin altını onunla örtüyorum. Rahat konuşabilmek için biraz önce başıma örttüm."

"Bir de başını örtseydin bari."

"Çok haklısın, evde örtmeyi denedim evladım, ama yüreğime ağırlık çökünce çıkarıverdim."

Takiye bu konuşmayla bir yere varamayacağını hissedince alçak ses tonuyla doktora sordu:

"Bu bir tür Alzheimer mı?"

"Asla hanımefendi. Bu bir nevi tahavvül, ani bir tahavvül."

"Tahavvül ne demek?"

"Dönüşüm de diyen var efendim. Valideniz hanımefendi arada Fransızca kelimeler de kullanıyor, ama Osmanlı diline fevkalade hâkim. Kendileri bana buradan ayrıldıktan sonra Osmanlıca telaffuz dersi vermeyi kabul ettiler. Aslında hafızası mükemmel bir halde, birkaç soru sorup deneyin isterseniz."

Takiye'nin tepesi atmaya başlamıştı, o sırada haber üzerine

hastaneye gelen ve biraz önce salona giren Hamasettin'i küçük bir baş hareketiyle selamlayıp annesine döndü.

"Anne bana ayların isimlerini Fransızca olarak sayabilir misin?"

"Tabii cancağızım... Janvier, Fevrier, Lütfüye..."

Yanlış bir şey söylediğini fark edip sustu.

"Peki Türkçede onuncu ayın adı ne?"

"Teşrinievvel."

"Yılın ilk ayı?"

"Kânunisani."

"Anne sen bir cumhuriyet kadınısın. Üstelik herkesin gâvur dediği bir kentte doğup büyüdün. Bu demode ay isimlerini nasıl kullanırsın? Onlar çok uzakta kaldı artık."

"Ben doğduğumda bu isimler kullanılırdı, doğup büyüdüğüm şehirde de öyle. Aralık diye saçma bir ay ismi olur mu, sen bana söyle?"

O sırada salona Misina girdi. Takiye hızla ona doğru yürüdü ve salonun kenarına çekti.

"Annemizi böyle bir yere nasıl getirirsin? Burada onun beynini yıkamışlar."

"Ne yapsaydım ki? Ferace diye yüzüne şifon örtüp sokağa çıkmaya kalktı. Bana sürekli Dürrüşahvar diyor, Yeni Osmanlıcılık üzerine konuşmalar yapıyor ve daha neler neler. Seni aradım, telefonun kapalıydı. Paniğe kapıldım. Komşu Hoşaf Teyze burada yaşlılara çok iyi baktıklarını söyledi, ben de annemi arabaya atıp buraya getirdim."

"Hoşaf Teyze dediğin o tesettürlü hanım mı?"

"Evet, çok iyi bir kadındır."

"Olabilir, ama o kendi inancına göre bir öneri yapmış. Beni dikkatle dinle, annem Stockholm Sendromu falan değil, zaten öyle bir tıp terimi de yok. Ama beyninde ciddi bir arıza olduğu kesin, inşallah tümör değildir. Sen yokken ona sorular sordum. Fransızcayı anadili gibi konuşan kadın, ayları Fransızca sayarken Mart ayı yerine Lütfüye dedi. Ben şimdi gidiyorum. Annemin bir üni-

versite hastanesinin nöroloji kliniğine yatması için gerekli araştırmayı yapıp sana haber veririm. Tango'dan da yardım isterim. Benden haber bekle. Bu arada, şu doktor var ya, asıl Stockholm Sendromu olan o."

"O doktor değil ki."

"Ne? Ne peki?"

"Hocam diye hitap ettikleri biri, bilmiyorum."

"Buranın imamı olmasın, hoca dediklerine göre? Hangi yetkisiyle annemin durumu hakkında ahkâm kesiyor peki? Yani annemi doktor görmeden bu adama mı teslim ettiler? Bunu derhal basına veririm."

"Doktor gördü ablacım, sinirlenme. Buraya ilk geldiğimizde geldi, muayene etti, annemi müşahede altında tutacaklarını, gerekli tetkikleri yapacaklarını söyledi ve gitti. Sonra ortaya hoca çıktı, annem de onu sevdi."

"Hoca deyip durma o kendini bilmeze. Bu Stockholm Sendromu ner'den çıktı peki?"

"Hoca, pardon o adam geldiğinde bana anlayamadığım bir şeyler söyledi, sadece Stockholm Sendromu aklımda kaldı. Ben de annemin teşhisinin o olduğunu sandım. Panik halindeydim zaten."

Takiye kocasına ve oğluna işaret edip, hoca denen adama bakmadan ve annesine veda etmeden koridora çıktı. Hamasettin ve Şeyhekul Takiye'nin annesiyle vedalaştıktan sonra onu izlediler. Hastane koridorunda yürürlerken Takiye hâlâ sinirliydi.

"Burası ne menem bir hastane anlayamadım, sağlık kuruluşundan başka her şeye benziyor."

Hamasettin onu yatıştırmaya çalıştı aklınca.

"Bence önemli olan annenin o doktorla iyi bir iletişim kurmuş olması."

Takiye'nin iyice tepesi attı.

"Sen de mi inandın onun doktor olduğuna? O adamın tıpla ilgisi yok, o bir hoca efendi."

"Nasıl yani imam mı?"

"Neyin nesi bilmiyorum, herhalde öyle bir şey, ama doktor ol-

madığı halde annemin durumuyla ilgili açıklamalar yapma cüretini gösterdi. Duymalıydın o zırvaları. Yoksa annemi ilk geldiğinde gören doktor herhangi bir açıklama yapmamış. Annem ciddi şekilde hasta Hamas. Şimdi ona düzgün bir yer aramaya gidiyorum. Zaten bugün sokaklarda, ananızdan babanızdan terbiye görmediniz diye bağırarak yürüdüler."

Hamasettin güldü.

"O olayı duydum. Çoluk çocuk işi. Bilmiyorum kaç kuşaktır, o yaştaki bütün erkek çocuklar o tekerlemeyi bilir."

Takiye durdu ve kocasına yüzünü ekşiterek baktı.

"Sana göre o da olabilir, bu da olabilir. N'olucak liboş! Diğer köşe yazarlarından bi farkın yok. Oysa bizim mahallenin kadınları yürüyenlere karşı eylem yaptılar."

"Ne eylemi?"

"Karşı apartmandaki kadınlar bağırarak 'Kuş Sesleri' şarkısını söyledi."

"Protesto şarkısı mı?"

"Aslında hayır. Sen de bilirsin o şarkıyı, bizler ilkokuldayken öğretirlerdi, radyodaki çocuk programlarında da hep söylenirdi."

Hamasettin'e liboşun intikamı için fırsat çıkmıştı.

"Hatırladım da o şarkıyla nasıl protesto edilir anlamadım. Karşıdaki kadınların protesto ettiklerinden emin misin? 'Onuncu Yıl Marşı'nı söyleseydiler anlardım."

Takiye'nin kafası karıştı.

"Yoksa destekliyorlar mıydı?"

Hamasettin güldü.

"Bilemem."

Sonra devam etti:

"Siz eve gidin, ben şu hoca ya da imam meselesini bir öğrenmek istiyorum."

Hamasettin uzaklaşırken Takiye onun sorusunu kendine tekrarladı:

"Yoksa destekliyorlar mıydı?"

Birden tepesi atan Takiye "Onuncu Yıl Marşı"nı önce mırıl-

danmaya başladı. Sonra adımları hızlandı, sesi giderek yükselmeye başladı.

"Çıktık açık alınla
On yılda her savaştan
Demir ağlarla ördük
Anayurdu dört baştan..."

Şeyhekul arkasından koştu.

"Anne lütfen sus, rezil oluyoruz."

Takiye tekrar durdu.

"Bu ülkede rezil olmak diye bir şey mi kaldı? Ahlakın adı etik oldu, rezaletin de skandal. Namus kelimesi çoktan tedavülden kalktı. Herkesin yaptığı yanına kâr kalıyor. Onlar sokakta pezevenkler diye bağırırsa ben de marş söylerim."

"İyi de anne, burası sokak değil, hastane koridoru."

Takiye oğluna ters ters baktı.

"Batı'da rahibeler hastane kuruyorlar, tamam burada da imamlar kursun, ama rahibeler hastalara teşhis koymaya kalkmıyorlar. Hem ben niye ille de üç çocuk yapacak mışım?"

Daha devam edecekken kolunda yumuşak bir dokunuş hissedip durdu, baktı. Türbanlı bir hemşireydi. Türban ona annesinin ferace dediği bezi hatırlattığı için bir an yine parlayacak gibi oldu, ama kızın sevecen bakışlarını görünce eridi.

"Canınızı sıkan bir şey oldu galiba, arzu ederseniz benimle gelip bir çay içebilirsiniz."

"Ben... Şey, annemi kaybettim de ondan böyleyim."

"Başınız sağolsun efendim, çok üzüldüm."

"Başsağlığı dilemenize gerek yok, çünkü annem bedenen ölmedi, kendisini kaybetti, yani durum daha beter. Çok teşekkür ederim, zaten buradan ayrılmak üzereydim... Merak etmeyin, bunu sessizce yapacağım."

AKŞAMÜZERİ, TELEVİZYONLARDA kaçırılan uçağın Kazablanka'ya indiği haberi verildi. Kulenin izin vermemesine rağmen indiği için havaalanında acil durum yaşanmış. Faslı yetkililer uçağın en kısa zamanda ülkeyi terk etmemesi durumunda, bedeli ne olursa olsun operasyon yapacaklarını bildirip belirli bir süre tanımışlar. Şu sıralar yakıt ve yiyecek ikmali yapılmaktaymış. Uçağın Kazablanka'dan nereye gideceği yine meçhul. Bu arada genç bir kadın yolcunun fenalaşarak uçaktan çıkarıldığı ve beklemedeki sağlık ekipleri tarafından hastaneye götürüldüğü açıklandı. Ardından hastaneye kaldırılan kişinin Ana Kaynana olduğu bildirildi. Mehmedireşad'ın, yiyecek ikmali ve hasta nakli sırasında, kurban adayı olarak uçağın kapısında beklemeye alınmış olması muhtemel, ne var ki bu durumun haberlerde yer alması tabii ki mümkün değildi.

Depremin acılarına rağmen, bazı açıkgözler kaçırılan uçakla ilgili bahis oynatmaya başlamışlardı memlekette. Uçağın bulunduğu şehirde operasyon yapılacak mı? Yapılırsa yolculardan ölen olacak mı? Kaçı ölecek? Yoksa teröristler teslim mi olacak? Bu gibi seçenekler üzerine para yatıran yatırana şu sıralar. En zor bahis de uçağın bir sonraki durağının hangi şehir olacağı sorusu üzerine olan. Nitekim Kazablanka'yı bilen çıkmamıştı. Şehrin geri kalanı sarsılıp yıkılsa da bazı işler alışıldığı üzre sürmekte.

ANNE VE OĞUL eve döndüklerinde Takiye Şeyhekul'a bakıp sordu:

"Yol boyunca suratını astın, şimdi de yüzüme bakmıyorsun?"

Şeyhekul annesinin yüzüne bakmadan karşılık verdi:

"Babama liboş dedin. Tam ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama anlaşılan iyi bir şey değil. Çünkü onu aşağılamak için söyledin."

"Liboş, politik argo bir deyim..."

Şeyhekul annesinin sözünü kesti:

"Bunları biliyorum, sadece o kelimenin içi nasıl doldurulur, onu tam anlayabilmiş değilim."

"Aslında kimsenin anladığını sanmıyorum, kendim dahil. O kelimeyi kullandığım için senden özür dilerim, babandan da dileyeceğim."

Şeyhekul bir şey demeden Dilruba ile yavrularını görmeye gitti, Takiye de annesi için gerekli yeri sağlamak için Tango'yu aradı. Tango'yla konuşması bittikten bir süre sonra telefon çaldı ve Takiye'den önce karşı tarafın sesi duyuldu:

"Liboş bir köşe yazarı arıyor."

"Hamas lütfen beni affet, kendimi kaybedip öyle bir münasebetsizlik yaptığım için sonradan çok üzüldüm. Şeyhe de bana küsmüştü, eve geldiğimizde ondan da özür diledim."

Hamasettin güldü.

"Tamam, tamam! Mesele etmemiştim zaten. Şimdi beni dinle. Sizden ayrıldıktan sonra ben hastane yönetimiyle görüşmeye gidip Hoca denilen bu adamın neyin nesi olduğunu sordum. Aldığım cevabı tahmin edemezsin. Yönetici bana o adamın bu sabahtan beri hastaneye musallat olduğunu anlattı. Fener Alayı adlı dini bir yardım örgütü adına bağış isteme hikâyesiyle bir hasta yakınını dolandırdığını, bir başkasını kandırmak isterken uyanık çıkan hasta yakınlarının yönetime haber verdiğini söyledi. Adam beyaz önlükle dolaştığı için güvenlik görevlileri onu bir türlü bulamamışlar, bunun üzerine polise haber verilmiş. Polis benden birkaç dakika önce gelip hastaneye dağılmış. Bu arada yönetici birilerine telefon edip acilen yaşlılar salonuna gitmeleri talimatını verdi. Misina ile konuşmuşlar. Biz çıkar çıkmaz adam Misina'ya senin çok akıllı bir kadın olduğunu söyleyip ortadan kaybolmuş. Bakalım hastaneden kaçmadan yakalayacaklar mı? Adı Selamet'miş. Herhalde annen hastaneden çıktıktan sonra, Osmanlıca telaffuz dersi ayaklarıyla onun durumundan yararlanmayı tasarlıyordu. Sen gelince planı bozuldu. Yapılan araştırmalara göre, Fener Alayı diye bir örgütü kimse duymamış. Emniyet kayıtlarında da yokmuş."

Takiye şaşkındı.

"Ben böyle bir ülkede yaşamak istemiyorum Hamas. Kanada'ya göç edelim. Bir an önce."

"Biraz sakinleşince farklı düşünebilirsin Takiye. Haklı olarak sinirlerin bozuldu. Bu arada annenle ilgili bir şey yapabildin mi?"

"Tango merak etmememi, bunu halledeceğini söyledi. Ondan haber bekliyorum. Bu arada benim de sana anlatacaklarım var, daha doğrusu Tango'nun anlattıkları. Yayınevinin anıları kaydetmesi için gönderdiği genç adamı polisler götürmüşler. Toplu soygun olayıyla bağlantısı olma ihtimaliyle. Çünkü cenaze sırasında 'Papatya' tangosunu yayınlayan oymuş. Bu arada soygunu yapan çete de yakalanmış."

"Bravo ya, çok hızlı çalışmışlar."

"Aralarından biri acele edip Reçel'in çok değerli inci gerdanlığını satmaya kalkışınca her şey çözülmüş."

"Reçel kim?"

"Nedenyahu'nun karısı. Kendisi de kuyumcu dükkânı gibi dolaşan bir kadın. Onlar da cenazedeymiş. Sen hiç karşılaşmadın, tanımazsın. Yine kendimi tutamı'cam. Aynı günlerde hem bize, hem Tango'ya dolandırıcılar yaklaşıyor, sahte bir cenaze düzenleniyor, bu arada cenazeye gelenlerin evleri soyuluyor, annem yeni Osmanlıcılık hezeyanları yaşıyor, gençler pezevenkler diye bağırarak geçit töreni yapıyor. Söylesene bana, nasıl bir hal bu böyle Allah aşkına?"

Hamasettin güldü.

"Bunu söylediğimi kimseye söyleme ama, sanırım topluca kafayı yedik."

Bir süre sonra salona gelen Şeyhekul üzerini değiştirmişti, bayağı havalı.

"Anlaşılan bu akşam bizimle değilsin. Lokum gelmeden önce bekârlığa veda partisi mi?"

"Yok ya, önce konsere gid'icez."

"Ne konseri?"

"Cesetler'in konseri, yeni bir grup, harika müzik yapıyorlar."

"İsimleri de pek iç açıcıymış."

"Konserden sonra da İstikrar Caddesi'nin alt tarafında Paranoya Bayramı var, oraya gid'icez."

Takiye bezgin bir ifadeyle oğlunun yüzüne baktı.

"Paranoya Bayramı'nda neler yapacağınızı merak etmiyorum, çünkü beynimde böyle şeylere artık yer kalmadı."

Hiçbir şey anlamayan Şeyhekul baktı kaldı. O sırada telefon çaldı, arayan Tango idi, her şey ayarlanmış, şu andan itibaren hastanın nakli yapılabilirmiş.

Telefon tekrar çaldı, arayan Misina idi, yine panik içinde.

"Annem iyice coştu, yatıştırıcı yapmak istiyorlar..."

Takiye derhal araya girdi:

"O hastanede sakın buna izin verme! Çıkış işlemlerini yaptırıp bir ambulans çağır, annemi bir üniversite hastanesine naklediyoruz. Bu arada ben de gelmiş olurum. İyice coştu da ne demek?"

"Avaz avaz aynı şarkıyı söylüyor."
"Ne şarkısı?"
"'Rumba da rumba rumba. Kalplere vur bir zımba...'"
Takiye elinde olmadan güldü.
"Derhal geliyorum."

KARANFİL UYANDIĞINDA günbatımına yakındı, saatlerce uyumuştu. Her gece altı saat uykuyla yetinen biri için alışıldık değil. Yatağın yanında durup otel odasına ilk defa görüyormuş gibi bakındı. Balkona çıkıp şehrin oradan görünen manzarasına baktı, hiç yıkım görüntüsü yoktu. İçeri girip bir sigara yaktı ve balkona dönüp oturdu. Dün sabahın erken saatlerinden bu yana yaşadıkları hâlâ inanılmaz geliyordu. Tanımadığı bir gencin kendisini mahallenin ortasında tutkuyla öpmesinden bu yana olanların çoğu Otuz adındaki o gençle doğrudan bağlantılıydı ve bu hâlâ sürmekteydi. Şimdi de aynı oteldeydiler, ama lobiye inerse onunla karşılaşma ihtimaline artık aldırmıyordu, zaten "yeni Karanfil"i tanımaması çok muhtemeldi. Kendisini diri diri gömülmüş halde bulduğu karanlık dakikaları hatırladıkça içi ürperiyor, o anıyı zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Artık bir kızı yoktu, bunun içini yakmamasına şaşıramıyordu. Bir kadın, karnında taşıdığı, bakıp büyüttüğü, sevdiği, öpüp kokladığı bir varlığa nasıl yabancılaşabilirdi? Bu muammanın cevabı zaman içinde gelecekti herhalde, şimdi üzerinde düşünmek istemeyeceği bir ayrıntı gibi. Sonra giderek düşüncelerinden uzaklaştı. Balkonda gökyüzünü, akşam güneşinin pencerelerdeki kızıl yansımalarını, beton ormanının içinden yer yer başkaldıran ağaçları seyretmeye daldı, odaya dönmek istemedi. Sadece yaşıyor olmanın sevincini doya doya hissetmek istercesine.

Dinlenmiş, hırpalanmışlığını üzerinden atmıştı, içinde kıpırtılar, yüzünde belirsiz gülümseme. Sonunda içeri girip televizyonu

açtı, dış dünyayla yüzleşmeye hazırdı. Deprem görüntülerine, kurtarma çabalarına baktı. Yıkıntı altında canlı kalan iki kişiyi kurtarma çabaları gösterilirken gözlerini kapadı. Sonradan, bir genç kız sıkıştığı yerden kurtarılırken gözyaşları aktı durdu uzun süre. Depremde kendisinin tahmin ettiğinden çok daha az kişi hayatını kaybetmişti. Gündüz ve yaz olmasının da bunda payı olmalı. Ölenler daha çok kadın ve çocuktu. Yıkılan evler ve binalar daha çok şehrin kenar semtlerindeki zayıf yapılardı. Gerçi beklenmedik bazı yapılar da ağır hasar görmüş, kullanılamaz hale gelmiş, hatta içindekilerle birlikte çökmüştü.

Televizyonu kapattıktan sonra, ne kadar çok insanın hayatının geri dönülemez bir şekilde değiştiğini düşündü üzüntüyle. Kendisi de şanslı bir depremzede sayılırdı, ama hayatının değişimi zaten depremden önce başlamıştı. Otobüse binmekten vazgeçip evine dönseydi apartmanda bir cinayet olayıyla karşılaşacaktı, kızının yazlığına gidiyor olsaydı o otobüste çıra gibi yanmış olacaktı. Sadece bir rastlantı sonucu Otuz'la karşılaşmasaydı Allah'ın unuttuğu o lanet olası yere kaçırılmayacaktı, molozların yıkılma biçimi çıkmasına imkân vermeseydi şu anda orada yavaş yavaş ölüyor olacaktı. Hayat böyle bir şey miydi? Şehirde sayısız otel varken neden Otuz'la sabahın olmayacak bir saatinde aynı otelde karşılaşmışlardı?

Rastlantılar, yol ayrımları, seçimler, seçtiğimizi bilmeksizin yapılan seçimler, korku. Bilinmezin korkusuyla görmezden gelinen olasılıklar ya da fırsatlar. Elli altı yaşında tek başına bir kadın ve sil baştan bir hayat. Otuz onun başını derde sokmuştu, ama o tutkulu öpüş, yalnızca o öpüş geçirdiği ani dönüşümün nedeni olabilir miydi? "Hayır," diye içinden gelen karşılıkla başını salladı Karanfil, saçmalamamaya çalışmak kadar saçma bir şey olmadığını artık anlamaya başlamıştı. İlk zarı o akşam atmaya karar verdi, aşağıya telefon edip yakında açık restoran olup olmadığını sordu, çoğu açıkmış, önerileri Eyyafyallayokull oldu. Telefonu kapattıktan sonra bu ismi nereden hatırladığını çıkardı, iki ya da üç yıl önce püsküren volkandı. Eskimiş bir isim ama olsun, dedi içinden,

ben de yıllardır uyuyan bir volkandım. Uyuyan güzellerin uyanması için genç ve yakışıklı prenslerin çıkagelmesi yalnızca masallarda olabilir diye düşünür insanlar. Ama bunun istisnaları olabileceğini dün sabah gün doğarken, oturduğu binanın kapısının önünde yaşamıştı işte. Kaldırımdan başka yer mi yoktu? O taksi gelirken lastiği neden patlamamıştı? Evrenin bize sunduğu armağanlarda keşkelere yer yoktur ki.

Gece tek başına restorana gitmeye alışkın değildi tabii. Korktuğunu belli etmemeye çalışan çoğu insanın yaptığı gibi kapıdan içeri burnu biraz havada girdi ve ilk attığı zarda şansı yaver gitmedi. Restoranda boş masa yoktu. Çok bozuldu ve tabii kendisini zarif bir tavırla karşılayan şef garsona gülümseyerek iyi geceler diledi. Udjube Meydanı civarında pek çok restoran vardı, ama oralarda bir kadının gece vakti tek başına dolaşması bela riskini de beraberinde getirebilirdi. Otele dönmekten başka seçeneği olmadığına canı sıkılarak karar vermişti ki arkasında bir ses duydu:

"Hanımefendi!"

Garsonlardan biriydi bu, nefes nefese. Durdu bekledi.

"Hanımefendi, tek başına gelmiş olan bir yabancı müşterimiz sizin kapıdan döndüğünüzü görünce üzülmüş, masasını sizinle paylaşabileceğini söyledi. Restoran yönetimi de sizden bunu kabul etmenizi rica etti. Eyyahyallayokull'a ilk defa geliyorsunuz, kapıdan döndüğünüz için gerçekten üzgünüz."

"Anlayamadım, biriyle masa paylaşmamı mı öneriyorsunuz?"

"Evet efendim, lütfen kabul edin."

Karanfil şaşırmıştı.

"Ama bu yanlış da anlaşılabilir."

"Bu aynı zamanda müessesemizin de ricası olduğuna göre..."

Garson içten ve sevimliydi.

"Adınız ne?"

"Yamuk."

"Peki Yamuk, size güvenerek geliyorum, bundan böyle bu akşam benden siz sorumlusunuz."

"Tabii efendim."

Buraya başımda eşarbımla gelsem masa olsa da yok derlerdi, diye gülümsedi içinden. Dün sabahtan beri her şey farklı, ama farklılık ve sıradışılık da birbirinden farklı diye düşündü, ama sanki benimkiler daha çok sıradışı. Gece vakti bir restorana gelmek ve hiç tanımadığı bir erkekle masa paylaşmak. Sonra o erkeği gördü, ayağa kalkmış kendisini karşılamaya hazırlanıyordu. Bir an gökyüzüne baktı ve Zifirullah bunu seyrediyor mu acaba, diye düşündü. Adamın yaşı ona yakındı, herhalde henüz altmış değil, ama görünürde medeni bir varlık. Amerikalı olduğu çok belli, hangi Amerikalınınki belli değil ki? Durumun farkında olan bazı masalardan onları izliyorlardı. Eğlenceli olmaya başladı, diye düşündü Karanfil. Böyle yerlerde birbirlerinden sıkılanlar başkalarını seyrederler, vaktiyle benim yaptığım gibi. Seyredilme sırası şimdi bende, hayret.

Adamı gülümseyerek selamladı ve oturdu. Yamuk'un gözü üzerindeydi, ona iyi bir bahşiş vermeliyim, diye düşündü. Sonra karşısındaki adama döndü, tabii İngilizce.

"Masanızı paylaştığınız için teşekkür ederim."

Adamın gözleri ışıl ışıldı, yine de biraz android, çaresi yok.

"Bir hanımefendinin kapıdan dönmesinden rahatsız oldum. Adım Lost Suspect."

"Memnun oldum Mr. Suspect, ben Karanfil Boza."

"Lütfen bana Lost diye hitap edin."

Karanfil bunun bir Amerikan modası olduğunu bildiği için aldırmadı. Lost'un yüzüne bakmadan karşılık verdi, âdet yerini bulsun kabilinden.

"Siz de bana Karanfil diyebilirsiniz."

Ve Yamuk'un uzattığı menüyü incelemeye başladı, sonra garsona döndü.

"Bu uyduruk isimli yemeklerden istemiyorum, enginar ve kuzu pirzola lütfen, eğer varsa."

"Tabii efendim."

Lost konuşmaya kararlıydı.

"İngilizceniz de çok iyi."

"İngilizce öğretmeniydim, biraz da kurslara devam ettim."

Zifirullah'ın vırvırlarına rağmen azimle British Council kurslarının en üst aşamasına kadar devam ettiği akşamları hatırladı. Bu akşam günlük hayatında ilk defa İngilizce konuşuyordu Karanfil. Birden adama bakıp sordu:

"Hollywood'la bir ilginiz var mı?"

Lost şaşırdı.

"Hayır Doğu sahilindenim, Boston'dan. Neden böyle bir soru sordunuz?"

"Ülkenize hiç gitmedim, ama gidenler insanlarınızın biraz kilolu olduğunu söylerler. Oysa Hollywood filmlerinde herkes formunda ve bunun nasıl böyle olduğunu hep merak etmişimdir. Siz de ince yapılı olduğunuz için oraya uygun gördüm herhalde."

Karanfil saçmalamış olduğunun farkındaydı, ama Lost gülüyordu.

"Çok açıksözlüsünüz."

"Aptal ya da patavatsız da diyebilirsiniz. Lütfen depremin şaşkınlığına verin, yaşadıklarımı hâlâ üzerimden atamadım."

"Demek Amerikan filmi ya da televizyon dizisi seyrediyorsunuz?"

"Hayır o eskidendi, dünyanın başka yerlerinin hikâyeleri beni daha çok ilgilendiriyor. Gerçi bir Amerikan dizisi seyrettimdi birkaç yıl önce, sürükleyici bir şey."

"Hangi dizi?"

Karanfil birden adamın adının Lost olduğunu hatırlayıp ne diyeceğini bilemedi.

"Neydi adı? Bir türlü aklıma gelmiyor."

O sırada Yamuk üzeri taze enginar yapraklarıyla bezenmiş bir tabağı yavaşça önüne koydu. Karanfil keyifle gülümseyerek Yamuk'a baktı.

"Bu restorana tekrar gelmem için iyi bir neden."

Yamuk'un gelişiyle konu değişince dizinin adını da açıklamaktan yırtmış oldu böylece.

Enginar yapraklarını teker teker ağzına götürürken uzunca bir

sessizlik yaşandı. Son enginar yaprağını da çiğneyip yuttuktan sonra Karanfil sessizliği bozdu.

"Sayenizde bu güzel yemeği yiyebildiğim için teşekkür ederim."

Lost gülümsedi ve bir şey demedi. Ardından sessizlik tekrar başladı. İkisi de birbirleriyle ne yapacaklarını bilemez gibiydiler. Derken pirzola geldi ve ardından yine sessizlik. Karanfil pirzolanın keyfini çıkarırken Lost birden konuşmaya başladı.

"Yıllarca Boston'da bir gazetede editörlük yaptım. İşimi seviyordum, ama zamanla tarihe ve sanat tarihine merak sarmaya başladım. Üniversitede sanat tarihi dersleri aldım. Gazeteciyken dünyanın çoğu yerini dolaştım, ülkeniz bunlar arasında değildi. Buraya iki yıl önce karımdan boşanınca geldim ve büyülendim. Karım başka bir adamı sevdi, çok da umursamadım, ilişkimiz benim için de tükenmişti. İki oğlum bir kızım var, hepsi kendi hayatlarını yaşıyorlar. Buraya uzun süre yaşamak üzere geldim. Şimdilik Lanetli Takunya adlı bir otelde kalıyorum, bir yandan kiralık ev arıyorum, bir yandan da tarihi mekânları geziyorum."

Karanfil bir süre karşılık vermedi. İş başvurusu formu doldurur gibi kendini anlatanları daha önce de görmüştü. Bir dostluğun böyle başlayacağına inananları hiç anlayamamıştı. Sonra ağzından kelimeler dökülüverdi:

"Sanattan ve sanat tarihinden anlamam. Entelektüel değilim."

Lost ona hayretle baktı.

"Size göre kim entelektüeldir?"

"Değişmez ve yüksek fikirleri olan insanlar."

Lost gülümsedi, Karanfil devam etti:

"Düne kadar sıradan bir hayat yaşadım, hatta silik. Geçmişte başarısız başkaldırılarım oldu. Bu defaki beni bir yere götürür mü bilmiyorum, ama artık bilinmeyenlere açık olmak istiyorum. Yoksa bu masada yemek yiyor olmazdım."

Bir an durdu ve devam etti:

"Söylediklerimin sizinle hiç ilgisi yok, burada olmam basit bir rastlantı."

Lost bu son cümleden rahatsız olmuş gibiydi. O sırada telefonunda mesaj sesi duyuldu, açıp baktı. Kapattıktan sonra açıkladı.

"Kaçırılan uçak Mogadişu'ya inmiş."

"Mogadişu Afrika'da değil mi?"

"Evet, Somali'de."

O sırada Yamuk, Karanfil'in hesabını getirdi. Lost telefonuna bakarken Karanfil'in hesap için işaret ettiğini fark etmemişti, itiraz etti.

"Lütfen misafirim olmanıza izin verin."

Karanfil kredi kartının yanına Yamuk'a yüklü bir bahşiş bırakırken bir yandan da karşılık verdi:

"Bu şehrin feministleri bunu duyarlarsa sizi paramparça ederler."

Ve Yamuk'un kartını iade etmesiyle birlikte ayağa kalktı, ardından Lost da.

"Masanızda bana yer verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. İyi geceler."

"Sizi gideceğiniz yere bırakmama izin verin."

Karanfil Yamuk'u işaret etti.

"Buraya korumamla birlikte gelmiştim, onunla döneceğim."

Ardından kapıya yöneldi. Dışarıya çıktıklarında Yamuk'a döndü.

"Çok teşekkür ederim, ama benimle birlikte yürümene gerek yok. El Cezve Oteli'nde kalıyorum."

"Müşterilerin bir kısmı gitti, bir süre bensiz de yaparlar. Size otelin köşesine kadar eşlik edeyim."

İSTİKRAR CADDESİ civarında serseri mayın gibi dolaşıp duran Otuz yorulmuştu. Karşılaştığı mekânların gösterişli ya da silik kapılarından içeriye adım atmayı çok istediği halde, yaklaştığı her kapıdan uzaklaşmıştı son anda. Ninelerle sevişmekten başka pek bir şey bilmezken, Kırk Haramiler'le ilgili uyarının ardından nineleri fethetme dürtüleri de aniden sönüvermişti. Buna bir de Masume'nin Kırk Harami oğlu tarafından öldürüldüğü haberi eklenince daha da kilitlenmişti kendi içine. Kapıların ardını merak ediyordu. Karşılaştığı ilk kapıdan girmeye yemin etti sonunda, bu kadar ödleklik yeter, diye isyan ederek. Daldığı loş sokağın solunda bir kapı vardı, kapısında badigard. Dindar olmadığı halde besmele çekip kapıya doğru yürüdü, bir yandan badigardın kendisini içeri almamasını umut ederek. Badigardı selamlayıp içeri adımını attığı anda kendi değilmiş gibi bir duygu yaşadı. Kalabalık bir mekândı, tıklım tıklım. Etraftaki herkes erkekti, anlar gibi oldu, anlamadı, anlamamayı seçti, ama kendisine yönelen bakışları fark etmemesi mümkün değildi. Yirmi yaşlarında bir genç gözünü dikmiş gülümsüyordu, fazla güzel ve yılışık. Başı dönmeye başladı, soluk alamıyordu. Sonra birden kendini sokakta buldu, soluk almakta hâlâ zorlanarak. Panik halindeydi, yakında bir hastane olmalıydı, ama oraya nasıl gideceğini bilmiyordu, soramıyordu, etraftaki insanlara güvenmiyordu. Kalp krizi geçirdiğine inanmaya başlamıştı, titriyordu, birinin yardımına ihtiyacı vardı, kimse yoktu, kimsesi yoktu. Püskevit'in planking dediği şeyi yapsa yararı olur muydu acaba?

Sonra biri belirdi yanında. Tombul, bıyıklı, babacan. Lahmacun kokuyor.

"İyi değil misin?"

"Kalp krizi."

"Kalp krizini bilirim, kayınpederim geçirmişti. Bu o değil, canını sıkan bi'şey olmuş."

"Sayılır."

"Sakin ol arkadaşım, bu fani dünyada hiçbir şey için değmez. Ha gayret."

Aniden kendine geldi Otuz.

"Sağol. Daha iyiyim, titremem durdu."

Sonra derin bir nefes aldı, adam gülümsedi.

"Hah şöyle işte!"

"Allah sizden razı olsun."

"Gideceğin yer yakın mı?"

"Çok yakın, merak etmeyin. Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim."

Bu tür laflara alışkın olmayan adam Otuz'un yüzüne dikkatle baktı, sonra söylenerek uzaklaştı.

"Nedir bu dünyanın hali böyle, kimsede huzur kalmadı."

Otuz yavaşça kaldırıma oturdu, başını ellerinin arasına alıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Ağladı, ağladı. Sonra yüzünü tişörtüyle kurulayıp ayağa kalktı, otele doğru yola çıktı. Sakinleşmişti, sabah yazıhaneye gitmeye karar verdi. Otogara değil de oraya yakın asıl yazıhaneye, haftada üç gün gelen muhasebeci Tevekkül'ü görmeye. Tevekkül, yıllardır Hamami Hoca'nın dergâhına devam ederdi; bir keresinde, seni de götüreyim, demişti, ama o zamanlar aklı başka şeylerdeydi Otuz'un. O uyarı telefonu ve Masume'nin öldürülmesinin ardından yaşlı kadınlara servis verme dürtüleri birden sönüvermişti. Yerini katlanılması güç bir boşluğa ve anlamsızlığa bırakarak. Dergâh gibi yerlerde huzur bulur muyum acaba, diye sordu kendine, içinde bir yerde umut edebilme umuduyla. Sonra yaklaşmakta olan kırk yaşlarında bir adam karşısında mıhlanmışçasına durdu, gözlerinde dehşet Otuz'un yüzüne baktı

ve haykırdı:

"Eyvah!"

Ardından kaçmaya başladı, bir yandan bağırıyordu:

"O adam katil! Onu üzerime saldılar, beni öldürecek. Yardım edin bana n'olur, yalvarırım size!"

Otuz dönüp baktı. Adam köşede durmuş avaz avaz bağırıyordu, arada bir eliyle kendisini işaret ederek. Sokaktaki az sayıda insanın ona aldırdığı yoktu, hiçbir şey olmuyormuş gibi yollarına devam ediyorlardı. Otuz da yoluna devam etmeye karar verdi, fena halde tedirgin. Sonra pencerelerden birinden sigaradan tarazlanmış bir kadın sesi duyuldu, erkeksi.

"Kes sesini 'lan puşt."

Adam aniden sustu. Otuz dönüp bakmadan yoluna devam etti, bir yandan adamın arkasından gelip kendisine saldıracağı senaryosunu yazarak. Bir süre sonra, olayın kendisine karşı bir komplo olduğu düşüncesi içini kemirmeye başlamıştı. Kimin ya da kimlerin ne amaçlı bir komplosu olduğunu düşünmeksizin. Aslında bağıran adamın kendisini komplocu olarak algıladığını gözardı ederek. Otele doğru yaklaştığında aklına bir ara, depremin ardından kucaklaştığı genç geldi yeniden. Benliğini suçluluk duygusu sardı bu kez, anlayamadı, suç neydi bilemedi, o anıyı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Evini düşündü sonra, orada artık tek başına yaşayamayacağını biliyordu. Zaten ne diye otogara yakın bir semtte yaşıyordu ki? Otelde yaşamak sevimsizdi, orada kendisine ait hiçbir şey yoktu. Üstelik El Cezve gibi bir oteli mekân edinmeyi madden karşılamak zordu. Yalnızlığını ve boşluğunu biraz olsun giderecek bir yol bulmalıydı, bunu nasıl yapabileceğini henüz bilemese de. Düşüncelere dalıp oteli çoktan geçmiş olduğunu fark edince geri döndü, zihninin gerisinde komplo kaygıları hâlâ sürüp giderken.

TAKİYE EVE YORGUN DÖNMÜŞTÜ. Pek dinlenemeden de bir taksiye atlayıp ambulans hastaneden ayrılmadan annesine ve kız kardeşine katılmıştı. Annesi o şarkıyı ambulansta da söylemeyi sürdürmüştü. Sonra, yolu yarıladıklarında birden susmuş, ardından "Her yer karanlık..." diye gür bir çıkışla "Makber"i söylemeye başlamıştı. Misina annesinin şarkı seçimini karamsar bularak rahatsız olmuş, daha sonra ambulanstaki hemşire de alçak sesle bir süre annesine eşlik edince kendisi de mırıldanmaya başlamıştı arada bir. Ne var ki, ambulans hastane bahçesine girdiğinde anneleri birden, tekrarlayıp durduğu ağıtını kesmişti. Odasına götürülünceye kadar makul davranmış, küçük kızına tekrar Misina diye hitap etmeye başlamıştı. Odasına yerleştirildikten sonra doktor gelene kadar geçen süre içinde Takiye ona ayların isimlerini Fransızca olarak tekrar saydırmış, annesi hiç teklemeden doğru cevaplar vermişti. Üstelik ardından hayretle Takiye'ye dönüp, "Sana ne oldu böyle, ikidir bana Fransızca ay isimlerini soruyorsun? Sen Fransızca bilmezsin ki!" demişti. İlk muayene yapılıp gerekli bilgiler alındıktan sonra doktorlar ancak ertesi gün öğleden sonra durumla ilgili bir açıklama yapabileceklerini söylemişti. Anne artık bayağı sakinleştiği için bir hemşire ayarlanarak, Misina'nın eve gidip dinlenmesine imkân sağlanmıştı.

Yorgundu Takiye, ama annesini emin ellere emanet ettiği için huzurluydu. Hamasettin bazı yabancı misafirlerle dışarıda yemekte olacaktı, Şeyhekul da arkadaşlarıyla. Dilruba ve yavrularıyla il-

gilendikten sonra bir şeyler atıştırıp romanına döndü. Hayli okudu, neredeyse hiç ara vermeden. Karanfil'in kendisinin de yakın zamanda gittiği bir restorana gitmiş olması hoşuna gitmişti, ama Lost denilen adamdan hiç hoşlanmamıştı. Otuz için üzülmüş, ama yaşadıkları fazla karmaşık geldiği için olup biteni pek anlayamamıştı. Kitabı kapattıktan sonra biraz divana uzanayım derken, direnmesine rağmen uykuya dalıverdi.

DEPREMDEN BU YANA biraz huyu bozulan Tutankamon giderek eski haline dönmekteydi. Balkona çıktığında sokakta hoşuna gitmeyen bir hal görünce yine havlamaya başlamış, önüne konan yemeği daha bir iştahla yer olmuştu. Beyhude ikindi vakti Sakatat Hanım'ın cenazesine katıldıktan sonra evde bir süre ağlamıştı. Sonra, erken yaşta kaybettiği annesiyle ilgili anılar canlanmaya başlamıştı, dünyadan erken ayrılmış olmasının kendisinde bıraktığı iflah olmaz boşluğu düşünerek. Sakatat Hanım sanki o boşluğa bir karşılık gibiydi hayatında. Sıcak ve içten bir kadındı Sakatat Hanım. Oldukça genç bir yaşta dul kalmış, kocasının ailesinin de desteğiyle iki evlat yetiştirmişti, her ikisinden de torunları vardı. Merhum kocasının geniş ailesi yıllardır onu kendilerinden saymaya devam etmişlerdi. Nitekim o koca ailenin tümü cenazedeydi, samimi olarak yaslı. Sakatat Hanım doğma büyüme Göbektaşlı idi. O eski apartmandan çıkması için yapılan bütün ısrarlara rağmen direnmişti. Sonradan yapılan binaların alçak tavanlarına tahammülü yoktu, üstelik çok sevdiği kocasıyla evlendiğinde o binaya gelin gitmişti. Kendine özgüydü, sadeydi ama şıktı, üzerindeki her şeyi asil bir tavırla taşırdı. Beyhude onunla zaman zaman bakkalda, manavda karşılaşmış, zamanla bu karşılaşmalar yakınlığa dönüşmüştü. O kadar ki Sakatat Hanım bazen Beyhude'nin kapısında, elinde pişirdiği yemeklerle beliriverirdi.

Zaman zaman kendiyle ilgili asılsız hikâyeler anlatan Beyhude bunu Sakatat Hanım'a hiç yapmamıştı. Onunla dostluğunda, fark

edilebilmek için saçmalamasına gerek yoktu, zaten fark ediliyor, hissediliyordu. Depremin gerçekten deprem olduğunu idrak ettikten sonra yıkılan binaya uzun süre bakamamıştı. Ancak akşam hava kararırken dışarıya çıkıp soruşturmuştu etraftan. Ona bina yıkılırken Sakatat Hanım'ın içeride olduğunu söylediler, kurtarma ekipleri o enkazdan sağ çıkma ihtimali olmadığını söyleyip gitmişler. Sabahın erken saatlerinde molozları kaldırmaya gelen makinelerin çalışması sırasında Sakatat Hanım'ın cansız bedenine ulaşılmış, beklemekte olan yakınları naaşını alıp götürmüşler. Beyhude onun ölümünü ancak bedeni toprağa verilirken idrak edebilmiş ve kalabalıktan ayrılıp mezarlıktan kaçarcasına uzaklaşmıştı. O andan bu yana yaşamakta olduğu şey donukluktu. Duygularıyla yüzleşmek ona hep zor gelmişti. Nasıl yaşayacağını bilemediği duygular, bir zaman sonra ilgisiz durumlarda saçma sapan bir şekilde saçılıverirlerdi ortalığa. Ne olup bittiğini anlayamazdı Beyhude, bir yandan yine insanları uzaklaştırdığına üzülerek. Bencilliğini ve talepkârlığını giderek daha sık fark eder olmuştu, nasıl üstesinden geleceğini bilemeden.

Kederini içkiye vurmamıştı bu akşam, yemek de yemek istememişti, sürekli su içtiği için sık sık tuvalete gidiyor, bir şeylerin yanlış gittiğini sezerek dizinin dibinde oturan Tutankamon'u arada bir okşuyordu. İnsan sesi duymaya ihtiyacı vardı, gözü arada bir saate kayıyordu, geceyarısına ne kadar kaldığını görmek için. Sıcak bir gece. Tavandaki pervanenin hızını artırdı, sonra bir süre onun dönüşünü seyretti. Balkona çıkmayı düşündü bir an, ama köşedeki eski apartmanın yerinde olmadığını görmeye katlanamayacaktı. Sonra birden geceyarısını beş geçtiğini fark edip radyoyu açtı. Bir adam üst düzey bir monolog söylüyordu, soyut, program başlar başlamaz bağlanmış olmalıydı. Beyhude bu iç bayıcı konuşmadan pek bir şey anlamadı, Avrupa'daki İslam karşıtlığı ve ırkçı akımlar onu ilgilendirmiyordu, Avrupa'yla ilgili hiçbir şeyi umursamaz olmuştu. Zaten en tahammül edemediği şey kibirdi. Yine de biraz sabredip dinlemeye karar verdi.

TAKİYE KORKUYLA UYANDI, evin içinde bir adam yüksek sesle konuşuyordu. Ayaklarının ucuna basarak sesin geldiği yere yöneldi. Kendi kendine açılan radyoydu bu, fişinin çekilmesi gerektiğini bildiği halde hep unutuyordu. Saate baktı, geceyarısını geçmişti. Yatak odasına baktı, Hamasettin eve dönmüş derin uykuda. Şeyhekul hâlâ dışarıda olmalı. Kendine bir kahve yapıp radyonun yanına oturdu, sesini biraz kısarak dinlemeye başladı.

ADAM HÂLÂ KONUŞUYORDU. Beyhude, sonunda, monologcu adamı bir türlü susturamayan programcıya isyan etti ve telefonun tuşlarına bastı. Hemen programa alınmasına şaşmadı, programcının acilen takviye güce ihtiyacı vardı.

"İyi geceler, ben dün geceden kalma Mayhoş!"

"Oooo hoş geldin Mayhoş, bize bu gece büyük günahı anlatacak mısın artık?"

"Hayır anlat'mıcam. Anlaşılmamak rahatsız edici bir duygu. Başka bir gece belki konuşuruz, eğer tekrar katılırsam. Avrupa'daki İslam karşıtlığını yeterince konuştunuz, artık başka şeyler konuşulsa."

Önceden katılan dinleyici sitemkâr bir sesle karşı çıktı:

"N'oldu, sizi sıktık mı hanımefendi?"

"Evet sıktın. Ben hanımefendi değil, Mayhoş'um. Senin de bir adın vardır herhalde."

Adam geri adım attı.

"Adım Macun. Seni sıkmak istemezdim, kusura bakma."

"Konu sadece ben değilim, kim bilir kaç kişi bu programı dinliyor. Gecenin bu saatinde öyle konuları kim dinlemek ister ki?"

Programcı durumu yumuşatmak için konuyu başka platforma çekti.

"Mayhoş neden 'eğer tekrar katılırsam' dedin? Merak ettim."

"Bilmiyorum. Aslında bu gece sadece dinleyerek katılmak istiyordum. İnsan sesi duymaya ihtiyacım vardı, bu bana yetecekti,

ama konuşulan konu uzun sürünce araya giriverdim."

Macun sordu:

"Canını sıkan bir şey mi oldu?"

"Depremde çok sevdiğim birini kaybettim. Bugün cenazesi vardı. Aslında sizleri bunlarla sıkmak istemem."

Macun şaşırmıştı.

"Anlamadım. Ne depremi? Ner'de oldu? Ne zaman?"

Mayhoş bir şey diyemeden programcı araya girdi:

"Katılmak isteyen biri daha var. Sakıncası var mı?"

Mayhoş sinirlendi.

"Buraya panpişlerini toplayacaksan ben çıkayım."

"Burada panpişizm olmaz, merak etme, ama lütfen bizden ayrılma."

Mayhoş bir melodiyle karşılık verdi:

"Hay hay buyursun gelsin."

Hatta beklemekte olan Tango aniden kendini programın içinde buldu.

"Aramıza hoş geldin sayın dinleyen."

"Hoş bulduk, adım Hıçkırık, Cadıköy'den katılıyorum."

Mayhoş heyecanlandı.

"Bin dokuz yüz kırkları, otuzları çağrıştıran bir isim, çok hoş."

Tango uydurmaya devam etti:

"Annem Kerime Nadir'i pek severdi, ondan bu ismi vermiş bana."

Macun, Hıçkırık'a sordu:

"Kerime Nadir de kim? Adı kulağa yabancı değil ama..."

Mayhoş araya girdi:

"Kırık kalpler romancısı, cumhuriyetin eski yıllarından, erkekler zaten onu pek okumamıştır."

"Eski yıllardansa sen nasıl biliyorsun Mayhoş?"

Beyhude küçük bir kahkaha attı.

"Antika meraklısıyımdır... Şöyle ya da böyle o kadının edebiyat tarihimizde bir yeri var."

Bu son katılan ses kesinlikle Tango'nun, dedi Takiye içinden.

Şaşırmadı, Tango'dan her şey beklenirdi, ama aklı Mayhoş'un depremle ilgili söylediklerindeydi, dinlemeye devam etti.

Macun heyecanlı bir sesle konuşmaya başladı:

"Mayhoş depremden söz etti, depremde ölen bir yakınının cenazesine katıldığını söyledi. Bunlar şakaya gelir şeyler değil. Neden böyle yaptığını anlamıyorum Mayhoş..."

"Evvelki gün öğle saatlerinde bir deprem olmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet kesinlikle öyle diyorum."

"Şehrimiz yandı yıkıldı, pek çok insan öldü. Sen bunların yaşanmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki öyle diyorum."

"O gün öğleye doğru kapımın önünden bir kadın kaçırıldı, siyah bir arabaya atıp kaçırdılar, elindeki bavul kaldırımda kaldı. Polisi aradım, kadını arayacaklarına bavulu fünyeyle patlattılar, aynı anda deprem de oldu. O sırada bavulu patlatmak için gelen komiser de evimdeydi. Bunları da mı uyduruyorum?"

Takiye ellerini çırparak yerinde zıplamaya başladı.

"Bu Mayhoş kitaptaki Beyhude. İnanılır gibi değil. Yaşasın!"

O anda kapıda kendisine hayretle bakan Şeyhekul'u gördü.

"Anne neyi kutluyorsun öyle radyonun başında... Sen iyi misin?"

"Ben harikayım. Sen git yat. İyi geceler."

Şeyhekul bir süre tekrar radyoyu dikkatle dinlemeye başlayan annesine baktı, sonra bir şey demeden çekildi.

Mayhoş'un konuşması bittiği anda programcı devreye girdi:

"Mayhoş'un da dediği gibi bu şehirde evvelki gün öğle saatlerinde büyük bir deprem oldu, çok bina yıkıldı, insanlar öldü. Değil mi Hıçkırık?"

"Hayır evvelki gün ya da yakın tarihte bu şehirde deprem falan olmadı. Neden bir deprem hikâyesi uydurdunuz ki siz ikiniz? Bu programda neler oluyor anlayamaz oldum. Sen anlıyor musun Macun?"

"Hayır, ama bence onlar bizimle dalga geçmiyorlar, söyledik-

lerine inanıyorlar."

Programcı araya girdi:

"Biraz önce bize ulaşan bir haberi açıklamak istiyorum. En son Mogadişu'ya kaçırılan uçaktaki korsanlara Somali hükümeti sığınma hakkı tanıdı. Uçaktaki yolcular en kısa zamanda yurda dönmüş olacaklar. Bu arada Kazablanka'daki hastaneden taburcu olan Ana Kaynana Roma üzerinden sessizce yurda dönmüş, durumu gayet iyiymiş."

Hıçkırık sinirli bir sesle karşılık verdi:

"Her türlü haberi dikkatle izleyen biriyim. Yakın zamanda uçak falan kaçırılmadı. Ayrıca Ana Kaynana da kim?"

Mayhoş hayretle mırıldandı:

"Her şeyden haberin varsa Ana Kaynana'yı nasıl tanımazsın? İlk defa onu tanımayan biriyle karşılaşıyorum!"

Hıçkırık iyice sinirlendi.

"Ben dünya olaylarını kastetmiştim, magazin ünlülerini tanımam."

Macun araya girdi:

"Bir dakika, galiba boşuna tartışıyoruz. Lütfen herkes bana haftanın hangi gününde olduğumuzu söylesin."

Herkes günlerden çarşamba olduğunda birleşti, o sabahın temmuzun yirmi dokuzu olduğunda da, ama sıra yıla gelince işler karıştı. Deprem olmadığını söyleyenler, depremi yaşayanlardan tam iki yıl gerideydi. Programcı ve Mayhoş da Hıçkırık ile Macun'dan iki yıl ileri. Yaşanan uzun sessizliğin ardından Mayhoş konuştu:

"Farklı zaman dilimlerinden gelip aynı radyo frekansında buluşmuşuz. Olabileceğine inanmadığım halde hep buna benzer bir şey yaşamak istemişimdir."

Programcı kendi kendine konuşur gibi sordu:

"Peki bu nasıl oldu?"

"Nasıl olduğunu ner'den bileceğiz, oldu işte. Hal neyse onu yaş'ıcaz."

Şaşkınlığının üstesinden gelmeye çalışan programcı durumu toparlamaya çalıştı:

"Önce buraya ulaşmaya çalışan dinleyenlerimize seslenmek istiyorum. Sizlere açık hattımız kilitlenmiş durumda. Buradaki beraberliğe katılmanız imkânsız. Çünkü buradaki üç kişi bizi o hattan aradıktan sonra başka bir sisteme aktarılmışlardı ve orada sadece üç kişiye yer var. Aramalarınızı sürdürürseniz o sistem de çöker ve program yayınlanamaz. Rica ediyorum, bizleri aramayın ve dinleyerek katılın. Hangi zamandan olursanız olun."

Macun'un sesi duyuldu sonra:

"Ben de bunu merak etmiştim. Acaba arayanlar hangi zamandan?"

Takiye radyonun başında çıldırmış gibiydi, her konuşmaya o da katılıyor, arada çığlıklar atıyordu. Oysa, dinleyeni yoktu ama duyanı vardı. Takiye bir ara başını kaldırdığında Hamasettin ve Şeyhekul'u kapıda gördü, anlamaz bakışlarıyla. Annesinin çığlıklarından uyuyamayan Şeyhekul sonunda babasını uyandırmış ve annesine bir haller olduğunu söylemişti.

"Neler oldu neler! İnanmayacaksın ama Tango da programda, Hıçkırık takma adıyla."

Karısının kafayı iyice yediğini düşünürken, radyoda gerçekten Tango'nun sesini duyan Hamasettin şaşkın bir halde radyonun öbür yanındaki koltuğa oturdu. Şeyhekul kapıya yaslanmış halde bakakaldı.

Programcı Macun'u duymazdan gelip devam etti:

"Bir diğer ricam da burada bulunan ve iki yıl geride yaşayanlardan, bana ve Mayhoş'a gelecekle ilgili soru sormamaları. Bunun hepimizin ruhsal durumunu olumsuz etkileyeceğine inanıyorum. Evet, iki gün önce bir deprem oldu, bazı binalar yıkıldı, insanlar öldü. Şimdilik bizim de bildiğimiz zaten bundan ibaret. Şehirde hayat aksaklıklara rağmen olağan seyrinde devam ediyor."

Hıçkırık dayanamadı:

"Tabii ki buna uyacağız, ama lütfen bana Ana Kaynana'nın kim olduğunu söyleyin. Kazablanka'da bir hastanede ne işi vardı? Çok merak ettim."

Mayhoş düşünceli bir sesle konuşmaya başladı:

"Zaman farklılıkları konuşulduğundan bu yana burada bir şey yaşamaya başladım. Ömrüm boyunca kendimi kimseye ve hiçbir yere ait hissedemedim. Belki, depremde ölen yaşlı dostumda bunu biraz yaşamış olabilirim. Ama bir süredir sizlerden biriymişim duygusunu yaşıyorum. Bu benim için çok yeni bir şey. Sizlerin de benimle ilgili olarak aynı duyguları yaşamanızı beklemiyorum. Çünkü kendini hep istenmemiş hissetmiş biri için bu zaten bir mucize ve şimdilik bana yeter. Ana Kaynana'ya gelince Hıçkırık..."

Hıçkırık aniden Mayhoş'un sözünü kesti:

"Ana Kaynana'yı artık merak etmiyorum. Şu anda bir insan tanımaktayım ve bunu tadıyor olmak içimi ısıtıyor."

Sonra Macun'un sesi duyuldu, duygusal:

"Bizi dinleyenlerin bazısı bu akşam burada yaşananların düzmece olduğunu düşünmüş olabilir. Onlara da hak verebilirim, ama neler kaçırdıklarını hiçbir zaman bilemeyecekler. Ben de bir süredir burada bir bütünün parçası olduğumu hissediyorum, Mayhoş gibi. Karım ve oğlum yazlığımızdalar, şu anda uyuyor olmalılar. İlk defa kendimle, eş, baba, meslek sahibi biri olmanın ötesinde karşılaşmaya başladım. Sizlere hâlâ zırhlı görünebilirim, ama inanın şu anda kendimi oldukça çıplak ve hafiflemiş hissediyorum."

Programcı birden hıçkırarak ağlamaya başladı, ardından konuşmaya çalışarak.

"Bağışlayın sayın dinleyenler. Ne oldu bilmiyorum, ama çözülüverdim işte. Lütfen bu gece beni böyle kabul edin."

Mayhoş rüyadaymış gibi bir sesle konuşmaya başladı:

"Bu gece programa ilk katıldığımda bana büyük günahı sormuştun, kavramlara artık gerek kaldı mı bilmiyorum. Bu beraberliği, özgürleşmeye çalışan tutsaklar kulübündeymişim gibi yaşamaya başladım. Bir yandan da gün doğmasın, ben hep bur'da kalayım gibi saçma bir duygum var. Herhalde o yanım hâlâ tutsaklığı seçmeye çalışıyor."

Bir an durup devam etti:

"Bir süre önce bir kitap okudum, bir otobiyografi. Adı *Tango*. Her bir ânının hakkı verilerek yaşanmış zengin bir hayat. Ama şu-

nu da öğrendim. Bu kadın bu hayatı yaşarken bir yandan savaşlar da vermiş, zaman zaman canı da yanmış. Bir de bana bakın. Korkup evine kapanmış bir yok kişi."

Programcıdan karşılık geldi:

"Hepimiz korkak değil miyiz?"

Macun da ona katıldı:

"Bunu kabul etmek zor da gelse..."

Devam etmeyince programcı konuşmasını sürdürdü:

"O hanımefendi iki hafta önce vefat etmedi mi?"

Mayhoş kırgın bir sesle cevap verdi:

"Evet. Cenazesine katıldım, ilk defa hiç karşılaşmadığım birinin cenazesine katıldım. Kutsal bir tapınağı ziyaret etmeye gidiyormuş gibi hissetmiştim kendimi. İlk defa ruhu olan bir cenazeye tanık oldum. I Ching felsefesinde 'Ölüm yaşanmış bir hayatın başına konan taçtır' diye bir söz vardır. Bunun ne demek olduğunu o gün orada anladım."

Avaz avaz ağlamaya başlayan Takiye'yi teselli etmeye çalışan Hamasettin'in kendisi de sarsılmıştı.

"Annene bir bardak su getirir misin?"

Ama Şeyhekul orada değildi, olup bitenden hiçbir şey anlamayınca yatağına gitmişti.

"Takiye, Tango şu anda hayatta, sesini duyuyorsun. İki yıl içinde hangimiz kalır hangimiz gider, nasıl bilebiliriz?"

Tango donakalmıştı uzunca bir süre. Sonra, hakça değil bu, diye düşündü; insanların ne zaman öleceklerini bilmemeleri gerekmiyor muydu? Belki, cenazesinin provasına katılmış tek fani de benim. Bugüne kadar neyim sıradandı ki?

Uzun süren sessizliği Macun bozdu.

"Kusura bakmayın ama sessizliğe daha fazla katlanamayacağım."

Tabii ardından yine sessizlik geldi. Programcı bozana kadar.

"Hıçkırık sesin çıkmıyor, hâlâ bizimle misin?"

"Bir süredir değildim, ama döndüm."

"Nereye gitmiştin ki?"

"Hayat ve ölüm üzerine tefekküre dalmıştım biraz."

Mayhoş tatlı bir sesle konuştu:

"Hıçkırık, ileride o kitap çıktığında mutlaka okumanı isterim."

"İnsan kendi yazdığı ya da yazdırdığı bir kitabı niye okusun ki?"

Macun'un sesi duyuldu:

"Anlayamadım."

Hıçkırık'tan tok bir sesle karşılık geldi:

"Tango benim."

Ardından gelen sessizlik ne kadar sürdü kimse bilemedi, dakikalar ya da yıllar. Sonunda programcı üzgün bir sesle konuşmaya başladı:

"Dünya bazen uçsuz bucaksız, bazen de çok küçük. Gereksiz sözlerin bazen ne sonuçlar yaratabileceğine biraz önce örnek oldum. Özür dilenerek geçiştirilecek bir şey değil bu, kendimi vicdanıma teslim ediyorum, bana ne bedel ödetecekse ödetsin, çünkü hak ettim. Ancak, dinleyenlerimden özür dileyerek programı ilk defa gündoğumundan önce kapatmak istiyorum. Katılımcı dinleyenlerimden buna itirazı olan var mı?"

Önce herkes sustu, sonra Tango'nun sesi duyuldu:

"Programı bir süre önce zaten kapatmış bulunuyorum."

Hamasettin yerinden doğrulup, kısa bir aradan sonra müzik yayınına başlayan radyoyu kapattı ve düşüncelere dalıp gitmiş Takiye'ye baktı. Onunla bir süre oturması gerektiğinin farkındaydı, istiyordu da. Takiye kendisine baktığını fark edince Hamasettin'e döndü.

"İçim karmakarışık oldu Hamas."

"Tango mu?"

"Tabii asıl o ama, başka şeyler de var, geç katıldığın için fark etmemişsindir."

"O insanların yaşamakta oldukları zamanlar farklı gibiydi..."

"Gibiydi değil öyleydi, iki yıl fark, üstelik okuduğum romandan da biri vardı. Mayhoş aslında kitaptaki Beyhude idi."

"Emin olamazsın ki? İnsanların benzer hikâyeleri olabilir."

"Olabilir, ama bazı ince ayrıntılarıyla tıpatıp aynı olmaz. Sanki ben de dolaylı olarak kitaptaki hikâyeye katılmışım gibi hissetmeye başladım, garip bir duygu."

Bir an durduktan sonra devam etti:

"Benim için meraklanmana gerek yok, delirmeyeceğimi biliyorum. Bu gece bir şeyler öğrendim, neler olduğunu bilmiyorum, sadece hissediyorum."

Yine duraksayıp devam etti:

"Belki de aslında hikâyeleri biz yaratıyoruz ve gerçekte o hikâyeler yok. Her şey boşluk."

"Ne demek istedin?"

"Tango bu gece ne zaman öleceğini öğrendi. Oysa yazmış olduğu anılarda böyle bir hikâye olsaydı o anıları okumuş olan Mayhoş, yani Beyhude bilirdi. Çünkü Tango'nun anılarını hatmetmiş. Öyleyse gerçek hangisi? Tango hangisi?"

Yine bir an durdu.

"Biliyor musun? Tango dışındaki o üç insanı da yıllardır tanıyor gibiyim şimdi."

Sonra kendisini dikkatle dinleyen Hamasettin'e döndü.

"Bunun sonu yok. Artık yatsak mı? Senin yarın işlerin var."

BEYHUDE DÜŞÜNCELERE DALIP GİTMİŞTİ, radyodaki müziği fark edip kapatması zaman aldı. Kendini farklı hissediyordu, değişen neydi bilemeden. Ya da hiçbir şey değişmemişti, ama bir şey farklıydı. Tango'yu düşündü uzun süre, ölmüş olduğu için onunla karşılaşacağını düşünemezdi, içine sıcaklık yayıldı. Tango'ya yaşattığı şoktan ötürü programcıya kızmıyordu. Tango'nun anılarında böyle bir olay kesinlikle yoktu, demek insanların farklı zaman dilimlerinde farklı yaşantıları olabiliyormuş, diye düşündü. Oysa zaman makineleriyle ilgili filmlerde bu hiçbir zaman böyle değil. Ya da programa katılan gerçek Tango değildi, ama sesi ve konuşmaları o kadar düşlediği Tango gibiydi ki. Ayrıca kim neden böyle bir şey yapsındı ki? Uyumak istemiyordu, muhtemelen uyuyamayacaktı da. Depremden bu yana balkona çıkmamıştı, sonra bir anda kendisini balkondaki koltuğunda oturmuş yıkılan binadan geriye kalan boş arsaya bakarken buldu, gülümseyerek. Acaba bir gece o da radyo programına katılır mı geçmişten, diye düşündü. Ona hiçbir zaman söylemediği hislerini ifade etme şansı vererek. Gün doğmak üzereydi, yanına gelen Tutankamon'un başını okşadı.

ASIL ADI DA MACUN OLAN MACUN, Tango'nun son cümlesinin ardından radyoyu hemen kapatmıştı, buruk. O da bu insanlardan ayrılmak istememişti, bir daha birlikte olma şansı olamazdı. Olsaydı, benzer şeyler yaşanamayacağı için sonuç düş kırıklığı olabilirdi, diye düşündü ardından. Yaşanan yaşanmıştı, tekrarlanamazdı. Zaman dilimlerinin farklı olmasının neden onu çok etkilemediğini anlayamıyordu. Sadece ve sadece o insanları düşünüyordu, kendisine yaşattıklarını. İyi ki Mayhoş geldi de Avrupa'daki İslam karşıtlığı ve ırkçılık üzerine sürdürdüğüm söyleve son verdi, diye düşündü gülümseyerek. Neden hep düşünce üretiyorum, diye sordu kendine, cevabı bulamadı. Bunun kendisini sıkıcı yaptığının farkındaydı, ama bu geceye kadar bunu böyle yüzüne vuran olmamıştı.

Karısını, ona sık sık duygusuz olduğunu söyleyen Karamela'yı düşündü. Karamela bir ara İzlandalı bir adamla aşk yaşamış, Macun da bunu Karamela'nın telefon ve elektronik posta kayıtlarından belli etmeden izlemişti. Adam ciddiye alınacak türden biri değildi, ama eğlenceli olduğu kesindi. Bu yazışmalarda, Karamela adama kocasını sevdiğini, ama onun çok sıkıcı olduğunu söylemişti. Sonradan, adam sırılsıklam âşık olup karısından boşanmaya kalkınca, Karamela da ilişkiye noktayı koymuştu. O günlerden sonra karısıyla sevişmeyi bırakınca, Karamela kocasının bu ilişkiyi bildiğini anlamıştı, ona sık sık soran gözlerle bakarak. Macun konuyu asla açmadı. Bu bir gurur meselesiydi, konunun açılması, evliliğin sona ermesi demekti. Macun bunu yapacak cesareti olmadığını fark ettiğinden bu yana için için bir çöküntü yaşamaktay-

dı. Kendiyle ilgili cilalı imgesi darmadağın olmuştu. Üstelik Karamela'yı sevip sevmediğini de artık bilemiyordu.

Karamela yarı Levanten'di, annesi İtalyan'dı. Babasının itirazlarına rağmen annesi onu bir Katolik olarak yetiştirmeye çalışmış, pek de başarılı olamamıştı. Karamela Noel'de annesiyle kiliseye gider, Ramazan'da oruç tutardı. Belki de annesine inat, kim bilir? Onunla evlenmeye karar verdiğinde Macun'un ailesi topluca karşı çıkmıştı. Böyle bir kız soylu bir ailenin gelini olamazdı. Ailenin soyluluğunun nereden geldiği meçhul olsa da. Anneleri de köle olan sultanların kendi köleleriyle evlenip onlardan şehzade peydahladıkları bir gelenekte soyluluktan nasıl söz edilebilirdi ki? Macun'un ailesine başkaldırarak Karamela ile nikâh masasına oturması affedilir şey değildi. Aile uzun süre Macun'la görüşmeyi reddettiyse de sonradan mesafeli bir ilişki başladı. Karamela asla kocasının ailesini ziyaret etmedi, Macun bayram ziyaretlerine tek başına gitti. Başarılı bir cerrah olarak sivrilmesinde Karamela'nın önemli payı olduğunun farkındaydı. Bir yanı Karamela'nın o uçuk kaçık İzlandalı'yla ilişkisinden kendisinin de sorumlu olduğunu kabul ediyor, yaralı yanı ise bir türlü dinmeyen bir kızgınlık duyuyordu. Geçmiş yazlarda, haftanın en az üç gününü yazlıkta Karamela ve oğluyla geçirirken, bu yıl araştırmasını sürdürme gerekçesiyle şehirde kalmıştı. Karamela cezalıydı.

İşte böyle bir zamanda radyo programına katılmıştı Macun. Programı zaman zaman Karamela dinlerdi, Macun'un da arada kulak verdiği olmuş, ama sadece ilk dakikalarını dinleyebilmişti, aklı biraz da or'da kalarak. Kendine bir hafta tatil veren Macun, programı dinlemek için bu geceyi önceden tasarlamış, sonra da nasıl olduğunu anlamadan kendisini programın içinde bulmuştu. Şimdi ışıkları söndürmüş karanlıkla baş başa. Diğerleri gibi o da programın böyle gelişeceğini hiç beklememişti, şaşkındı. Kısacık bir süre içinde, ne olup da öyle olduğunu kavrayamadığı bir şeyler yaşanmıştı. Her şeyi tanımlayan ve denklemleyen biri için kafa karıştırıcı. Koltuğunda ne kadar oturup kaldı kendi de bilemedi, ardından oracıkta uykuya daldı.

ÇOCUKKEN ADINI ÇOK SEVERDİ HÜKÜMET, okkalıydı, görkemliydi, ayrıcalıklıydı. Sonra işler değişmişti. Kaç hükümet dönemini yaşadığını kendi de hatırlamıyor, ama yetişkin bir kadın olduktan sonra insanlar mevcut hükümetlerle kendisini karıştırmaya başlamışlardı. Dönemin hükümetine yönelik husumetler ve biatlar kendisine de yöneltilir olmuştu. O kadar ki artık isminden kurtulmak isteyecek kadar bıkkınlık yaşamaktaydı. On yıl önce tesettüre girdikten sonra işler daha da karışmıştı, mevcut hükümet nedeniyle. Birileri onu baş tacı ederken, diğerleri açıkça olmasa da dışlayan bir tavır içine girmişlerdi. Öteki mahalleden olduğu halde kendisini dışlamayan ender insanlardan biri de çocukluk arkadaşı İrsaliye idi. Kendisine ait olan her şey Şaibe'nin evinde kalmıştı, onun hastaneye getirdiği temiz bir kıyafetle çamaşırların dışında. Bankada biraz parası vardı, banka kasasında da Şaibe'den sakladığı altınları, hastaneden iki hafta çalışamaz raporu verilmişti. Özgür sayılırdı, ama bununla ne yapacağını bilemez haldeydi. Cemaatten birilerini aramak istememişti, onu ablasına dönmeye ikna etmeye çalışacaklarını biliyordu. Bu, onun için artık bitmiş bir meseleydi. Hatta koğuştakiler bile vedalaşırken ablasından uzak durması için tembihlemişlerdi onu.

İrsaliye'yi arayıp ona her şeyi olduğu gibi anlatmıştı. İrsaliye içten bir sesle onu evinde kalmaya çağırmış, bir saat içinde hastaneye gelip alacağını söylemişti. Hastane kafeteryasında onu beklerken etraftaki konuşmalardan korsanların kaçırılan uçağı serbest

bıraktıklarını, yolcuların öğleden sonra memlekete dönmüş olacaklarını öğrenmişti. Mehmedireşad arayana kadar onu arayamazdı, buna izni yoktu. İçinden ona karşı da bir isyan kabardı. Tıpkı ablası gibi, Mehmedireşad da ona, depremde içine sıkışıp kaldığı kovuğu çağrıştırır olmuştu. Hastane asansöründeki kalabalığa da tahammül edememiş, bir an önce dışarı atmak istemişti kendini.

Sonra esmer güzeli İrsaliye'yi düşündü, insanı çarpan bir yüzü vardı, bıkmadan seyredilesi. Onunla hayat çizgileri çok farklı gelişmişti. Yetişme çağında Hükümet'in ailesi hali vakti yerinde, İrsaliye'ninki ise bayağı yoksuldu. Hükümet o günlerde bu durumun pek de farkında değildi. İrsaliye sonradan ona soğan ekmekle geçiştirdikleri akşamları anlattığında şaşırmış, üzülmüştü. İrsaliye konservatuvarın tiyatro bölümüne, Hükümet de iktisat fakültesine girmişti. Araya uzun süreler de girse birbirlerinden kopmamışlardı. Hükümet, İrsaliye'nin konservatuvara girişini pek onaylamamıştı, tiyatrocu para mı kazanırdı ki, sanki kendisi gerçek seçimini yapmış gibi. İktisat, dünyada en çok sevdiği insan olduğuna inandığı babasının onun için seçtiği alandı. O da körükörüne bu isteği yerine getirmiş, yıllar sonra kendisine göre bir alan olmadığını fark ettiğinde de çok geç kalmıştı. Şimdi doğalgaz şirketinde rutin işler yapan bir müdürdü, İrsaliye ise ilk günlerinden beri bir yıldız oyuncu olarak sivrilmiş, tiyatronun yanı sıra iyi filmlerde oynamış, ödüller almıştı. Son yıllarda dizilerde de görününce ünü iyice yayılmıştı. Duygusal hayatı başlangıçta inişli çıkışlı olmuştu, ama artık kendisinden on yaş küçük Alman görüntü yönetmeniyle on iki yıldır birlikteydi ve dört yıl önce evlenmişlerdi. Höst, Avrupa'da başarılı bir görüntü yönetmeni olarak tanınıyordu. Almanya, Fransa ve İtalya'da filmler çekiyordu. Sevimli ve iyi bir insandı Höst, karısına tutkuyla âşık. Evliliklerinde egemen partner İrsaliye idi. Babasına benzer imgeler peşinde dolanıp hiçbir yere varamayan Hükümet ise, adıyla müsemma olmayan halde bir cariye.

İrsaliye hastane kafeteryasına girdiğinde bütün gözler ona döndü. Bir yıldız oyuncunun onca insan arasından, kanadı kırık halli, türbanlı bir kadına gidip kucaklaşması yadırganacak bir olay ol-

maktan çıkmıştı bir süredir. Zaman zaman mahalleler arası alışverişlere rastlanır olmuştu çünkü. Lakin söz konusu olan, üzerinde eflatun mini elbisesiyle ışık saçan bir kadın olduğunda, sahnedeki karşıtlık hayli çarpıcıydı. Hastaneden çıkıp otoparka doğru yürürlerken karşıdan kılıksız üç adam onlara doğru gelmekteydi. Yanlarından geçerlerken içlerinden biri İrsaliye'ye dönüp arsız gözlerle baktı.

"Seni yaradana kurban ola'm ben."

İrsaliye istifini bozmadan yoluna devam ederken aniden dönüp baktı.

"Acele etme, kurban bayramını bekle."

Diğer iki adam kahkahayı bastılar, lafı atansa şimdi beş dakika önce sünnet olmuş oğlan çocuğu.

KARANFİL SABAH ERKEN UYANMIŞ, kahvaltıdan sonra civardaki bir kuaföre gitmiş, bir dükkândan kıyafetler aldıktan sonra otele dönmüştü. Telefonu çalmaya başladı, ekrana baktı: Beyhude. Bir an tereddüt ettikten sonra açtı.

"Karanfil?"

"Evet Beyhude."

"Senden özür dilemek için arıyorum. Söylediklerin kelimesi kelimesine aklımda ve sana çok hak veriyorum. Beni affeder misin?"

Karanfil böyle bir konuşmayı Beyhude'den hiç beklemediği için biraz şaşırdı.

"Seni affetmem bundan sonraki tavrına bağlı Beyhude."

"Bunun için çaba göstereceğim."

"Öyleyse ilk çabanı Göbektaşı'nda bana uygun satılık bir daire bularak gösterebilirsin."

"İstersen bana gel, hem etrafı dolaşırız, hem de tanıdığım emlakçılara uğrarız. Sen evde misin?"

"Hayır, Udjube Meydanı civarındayım."

"Evinde hasar mı var?"

"Evim sapasağlam, ama ben bur'dayım ve kırk beş dakika sonra sendeyim."

"Bekliyorum."

Karanfil telefonu kapatmasının ardından, Beyhude'ye gitmenin pek de akıllıca bir şey olmadığını düşündü önce, ama sonra ak-

lına gelen hınzırlığı uygulamaya karar verdi. Kaçırıldığı gün giydiği elbise temizleyiciden gelmişti. Depremzede bir şehirde kurutemizleyicilerin açık olması beklenmeyeceğinden, otel hizmetleri o kıyafeti Göbektaşı'nda açık bulabildikleri tek dükkâna yollayarak bunu halletmişti. Şimdi biraz eğlence iyi olacaktı.

OTUZ, SABAH ERKENDEN ana yazıhanesine gitmişti, Tevekkül'le buluşmaya. Oraya giderken, okula yeni başlayan çocuklar gibi heyecanlıydı. Tevekkül henüz gelmemişti, ama avukatlar ve sigortacı onu bekliyordu. Kazayla ilgili hukuki gelişmeleri ve sigorta durumlarını konuştular. Baş edilmesi gereken önemli bir hukuki durum olmasına rağmen, kendisini yeniden patron konumunda bulmak, son günlerde yaşadığı eziklik ve ürkekliğin ardından ona bayağı bir gaz vermişti. Tevekkül yazıhaneye geldiğinde kapıdan onlara merhaba demiş ve odasına gitmişti. Avukatlar ve sigortacıyla işi bittikten sonra Tevekkül'ün odasına gitti. Tevekkül altmış beş yaşında, beyaz saçlı, zeki bakışlı bir adamdı. Daha önce telefonda ipucu verildiği için konu hakkında hazırlıklıydı. Otuz koltuğa oturur oturmaz okuma gözlüklerini çıkarıp ona dikkatle baktı.

"Arayışın nedir Otuz?"

"Aslında ben de bilmiyorum. Kendimi mi arıyorum, yoksa başka insanlarla ortak düşüncelerde buluşup kendimi bir yere ait hissetmeye mi çalışıyorum?"

"Dürüst cevap. Kendinle ne yapacağını bilemez bir haldesin yani."

"Çok iyi ifade ettin Tevekkül Abi. Kafam ya bomboş ya da karışık. İçinde nelerin karışıp durduğunu da bilmiyorum, ama sanki şeytanca şeyler."

"Önce seni uyarayım. Sen dünyaya bir şey katmazsan, dünya sana bir şey bahşetmez oğlum."

"Gönlümün fakirliğini yeni yeni fark etmeye başladım abi, ama üstesinden nasıl gelinir bilmiyorum."

Konuşma bir süre daha devam etti, Tevekkül birtakım felsefi kavramlardan söz ediyordu, Otuz bunları anlamakta zorlandı, daha doğrusu anlayamadı, sonlara doğru dinleyemez hale geldi. Sadece, hafta içi her akşam Ufkudar'daki eski bir köşkte yapılan sohbetler aklında kalmıştı. Yazıhaneden çıkarken gözü çay içilen odadaki küçük televizyona takıldı. Ekranda Püskevit vardı. "Hayatta Kaldım" programının yarışmacısı olarak, gerçek bir kahraman olduğundan söz ediyordu. Küfretmezdi Otuz, ama nasıl olduysa o kelimeler dökülüverdi ağzından ekrana bakarken: "Bu dünyanın içine edeyim!" Tevekkül'le konuştukları birden anlamını kaybeder gibi oldu, kendini yine zeminsiz ve dayanaksız hissetti. Kendinden daha güçlü bir varlığa yaslanmak istiyordu, onu himaye edecek birine, kafasının içindeki kargaşayla uğraşacak gücü ve cesareti kalmamıştı.

Binanın önüne çıktığında, müziği sonuna kadar açmış bir araba geçti önünden. Daha önce duymamış olduğu bir şarkıyla.

Baştan yaz şu kaderimi
Tanrım beni baştan yarat.

Anında kaptığı bu melodiyi mırıldanarak yürümeye başladı. Tevekkül'ü dinlerken yeni evini Ufkudar'da seçmeyi düşünmüştü. Asude bir semtti, gelenekseldi, köşkteki sohbetlere kolayca gidip gelebilirdi. Oysa şimdi bilemiyordu, dünyada yersiz ve muallakta. Yaşlı kadınlarla geçirdiği geceler, kendisi yaşamamışçasına artık çok uzaklarda.

TELEFON ISRARLA ÇALIYORDU. Macun uykusundan ayılıp başucundaki telefona zor cevap verebildi. Karşısında tanımadığı bir adam vardı, gayet saygılı. Kendisinin bir meslektaş olduğunu, rahatsız ettiği için özür dilediğini, adının Mavra, alanının psikiyatri olduğunu açıkladıktan sonra konuya girdi.

"Komşunuz Muamma Hanım'la ilgili olarak arıyorum."

"Kusura bakmayın bilemedim. Burası bir site ve pek çok komşumuz var, çoğunu tanımam."

Karşı taraf birden sustu.

"Alo! Or'da mısınız?"

"Evet buradayım, yani biraz şaşırdım da. En iyisi açık olmak sanırım. Komşunuz Muamma Hanım dün gece intihara teşebbüs etmiş ve buraya, yani Günbattı-Aydoğdu Hastanesi'ne bir arkadaşı tarafından ambulansla getirilmiş. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Anlayamadım. Neden bilmek isteyecekmişim?"

"Onunla bir ilişkiniz yok mu?"

"Bakın Mavra Bey, kimden söz ettiğinizi bile bilmiyorum. Ayrıca ben evliyim ve başka kimseyle ilişkim yok. Üstelik bu konuşma beni rahatsız etmeye başladı. Saçmalamaya devam ederseniz, meslektaş olduğumuzu unutmayı seçip telefonu kapatırım. Şimdi sizin bana bir açıklama borcunuz var."

"Özür dilerim ama mesele hastaneye onunla birlikte getirilen kalın bir defterle ilgili. İntihara teşebbüs ettiğinde o deftere sarılmış bir halde bulunmuş."

Macun sustu ve bekledi.

"O defterde son dört aydır sizinle yaşadığı aşk günü gününe anlatılıyor. Dün onu nasıl terk ettiğiniz de."

Macun donup kalmıştı.

"Söz konusu adamın ben olduğundan emin misiniz?"

"Evet, eşiniz Karamela'yla ilgili bir şeyler de yazmış."

"Ne gibi?"

"Bir dakika defterde o kısmı bulayım."

Kısa bir aradan sonra devam etti:

"Karamela için üzülüyorum. Sevdiği adamın onu değil de bir başka kadını sevdiğini bilmek kahredici olmalı."

İyice gerilen Macun gülmeye başladı, uzun süre durduramayarak.

"Desenize ben roman kahramanı olmuşum. İyi de kim bu kadın?"

"Motosiklet kullanıyor desem bir fikir verir mi?"

"Tabii ki verir. Sol tarafımızdaki evde oturan motosikletli kız. Adını şimdi sizden duydum. Çok ender karşılaşırdık, selamlaşmazdık ve hiç konuşmadık, ama beni her gördüğünde dik dik bakardı. Ben de bana neden kızdığını merak ederdim. Karamela, yani eşim bir keresinde, onun bir haftalıkken gazete kâğıdına sarılı halde bulunduğunu ve daha sonra ünlü zenginlerden Musakka ailesi tarafından evlat edinildiğini duyduğunu anlatmıştı. Dedikodu sevmediği için böyle hikâyelerin güvenilirliğinin sorgulanması gerektiğini söylediğini de hatırlıyorum. Yani bu bilgi doğru olmayabilir de. Ailesi hastaneye gelmedi mi?"

"Haber verilmiş. Ama kimse gelmedi."

"Söylediklerim sizi ikna etti mi?"

"Etti Macun Bey."

"Öyleyse size bir soru sormak istiyorum."

"Buyrun."

"Bir güvenlik şirketinden koruma hizmeti almayı düşünmeye başladım. Çünkü bu kız evine döndükten sonra neler olur bilemiyorum. Bu konuda bana tavsiyeniz olabilir mi? Açıkçası, olayı

tam kavrayamadığım için korkmaya başladım."

"Haklısınız, ama şu anda bir şey söyleyemem. Bilinci yeni yeni açılmaya başladı. Kendine geldiğinde nasıl biriyle karşılaşacağımı bilmiyorum. İlerleyen saatlerde sizi aramaya çalışırım."

"Size mobil telefon numaramı vereyim."

Macun telefonu kapattığında başında ciddi bir ağırlık hissetti, hipertansiyonu olan biri için hiç de iyi bir alamet değil. Kalkıp eczadolabından iki hap alıp yuttu, biri yatıştırıcı, sonra tekrar yatağına uzandı. Tansiyonuna bakmak istemedi. Yüksek çıkarsa, bunun yaratacağı kaygı durumu azdırabilirdi, dinlenmeliydi. Yatağa uzandığında düşünmeye başladı. İnsanlar tanıdıkları ya da tanımadıkları birileriyle ilgili bir şeyler yaşıyorlar, o birilerinin bunlardan hiç haberi olmuyor. O insanların yaşadıkları, kendi yansıtmaları ya da düşlerinden başka bir şey değil. O birileriyle aslında hiç ilgisi olmayan üretilmiş yaşantılar. Macun, kendisinin de birileriyle ilgili böyle yaşantılar üretmiş olduğunu düşündü, hem de oldukça sık. Neden bu yaşantılara ihtiyaç duymuştu ki? Konuyu zihninden atmak istiyordu, ama sorular art arda geliyordu. Neden dünyamızda zaten var olan insanlar bize yetmiyordu? O kadar mı açız? O kadar mı yalnız? Yoksa bunlar sadece düş gücümüzün doğal sınırsızlığı mı?

Muamma denilen kıza kızamadığını fark etti. Gerçekten gazete kâğıdına sarılıp sokağa bırakılmış bir bebek idiyse, o yoksunluk sonradan giderilebilir miydi? Onu evlat edinen aileyi düşündü. Haber verildiği halde o koca aileden kimse gelmediyse, bu ne demekti? Neden hep motosiklet üzerinde olmak istiyordu? Kendisi için bunun bir anlamı var mıydı? Sorular böyle sürüp giderken uykuya daldı, fani meselelerden rüya serüvenlerine doğru yola çıkarak.

KAPI ÇALINDI, Tutankamon havlamaya başladı, Beyhude yatak odasından kapıya koştu, gelen Karanfil olmalıydı, ama...

"Aaaaa! Sizi kaçırmışlardı. Çok sevindim kurtulduğunuza, buyrun."

"Rahatsız etmek istemem. Sadece teşekkür etmek istedim. O gün duruma müdahale etmeye çalıştığınız için."

"Lütfen girin, oturun. Sıcaktan geldiniz."

"Teşekkür ederim."

"Sesiniz tanıdık geliyor, çok tuhaf."

Karanfil sesini incelterek konuşmaya çalışmıştı, ama anlaşılan oyunu fazla sürdüremeyecekti.

"Bildiğiniz birinin sesi mi?"

"Evet, ama sesten çok konuşma tarzınız. Karanfil adında bir arkadaşımın tarzının neredeyse aynı. Tutankamon da sizi tanıyormuş gibi davranıyor."

"Ev aramaya çıkalım mı artık?"

Beyhude'nin kafası iyice karışmışken, Karanfil şapkasını ve kocaman gözlüklerini çıkardı.

"A...a... a... Karanfil bu gerçekten sensin. Nasıl olur bu?"

"Biliyor musun? O gün gerçekten kaçırılmıştım."

Beyhude kendini toparlayamıyordu.

"Ay bir bardak su içip kendime geleyim."

"Bana da bir bardak getirir misin, soğuk olsun lütfen."

Elinde bir bardak su ile dönen Beyhude hâlâ hayretler içinde Karanfil'i inceliyordu.

"İnanamıyorum, ne kadar güzelsin! Nasıl oldu bu?"

"Değişmedim, kendim olmaya karar verdim ve oldum. Babamı, annemi, Zifirullah'ı, hatta kızımı içimden koparıp çöpe attım."

Beyhude bu lafları dinlemeksizin hayranlıkla Karanfil'i inceliyordu.

"Seni seyretmeye doyamıyorum, inan. Bu kadar yıldır ner'deydi bu Karanfil? Ne oldu da böyle bir karar aldın?"

"Neler oldu demen daha doğru. İki kere ölümden döndüm. İlkinde eşarplı pardösülü, ikincisinde şimdiki halimdeydim. Kızımın yazlığına gitmek için otogara ulaştığımda aniden otobüse binmekten vazgeçtim. Sonra o otobüs bir tankerle çarpışıp yolcularıyla birlikte yandı."

"A... O olayı duydum tabii. Evren seni korumuş Karanfil, yüreğinin güzelliğinden olmalı. Peki seni neden kaçırdılar?"

"Otogara gitmek için taksiye binerken bir genç bavulumu bagaja koymama yardım etti. Onun peşindeymişler, benimle irtibatı olduğunu sanmışlar."

"O çocuk buraya geldi ve bavulun sahibini aradığını söyledi. Taksiye koyarken sana yardım etmiş, bavulu tanıyordu."

Karanfil'in yüzüne sıcak bastı aniden.

"Buraya mı geldi? Beni mi arıyordu?"

"Evet, bayağı da yakışıklı bi'şeydi. Ona kaçırıldığını söyleyince, öyle bir kadını neden kaçırsınlar ki, dedi, ben de ona katıldım hatta."

Karanfil telaşla bir şeyler söylemeye çalıştı.

"O bana yardım ettiğinde eşarplı ve pardösülüydüm. Zaten tanınmayacak bir bavul değildi ki o. Bavulun burada olduğunu nasıl bilmiş ki?"

"Bilmiyorum, tesadüfen de bur'dan geçmiş olabilir. Zaten ardından bavulu fünyeyle patlattılar, aynı anda da deprem oldu."

Karanfil çığlık attı.

"Ne?.. Bavulumu mu patlattılar? Neden? İçinde sağlık karnem vardı."

"Kadın, yani sen, kaçırılınca polisi arayıp haber verdim. Çabuk

geldiler, ama kaçırılan kadınla değil, bavulla ilgilendiler. Senin de bavulu buraya bırakmak için düzenlenmiş bir komplonun parçası olduğuna inanıyorlardı."

Karanfil'in tepesi atmıştı.

"Geri zekâlılar."

Sonra birden gözleri Beyhude'nin kısa şortuna takıldı.

"Sen bu kadar kısa dolaşmazdın, sana da bi'şeyler olmuş."

"Onun nedeni var. Senin bavulu patlatmak için gelen polis amiri, adı Şeyhülislam'dı galiba, beni kapıda görünce içeri girmek istemedi, abdesti bozulur diye herhalde. Ben de şu masa örtüsünü alıp örtündüm. O sırada merdivenden çıkan yukarıdaki yaşlı adam beni öyle gördü ve söylendi. Ardından apartmanda hemen benim tesettüre girdiğim yönünde bir dedikodu yayılmış. Ben de dün anacaddeye kadar yürüyüp açık bir dükkândan bu şortu aldım. Sabah ekmek almaya da onu giyip gittim. Emlakçıya da öyle gel'icem."

Karanfil kahkahayı bastı.

"Hadi bırakalım bunları da keyfimize bakalım."

O sırada kısık çalmakta olan radyoda Buena Vista Social Club müzikleri çalmaya başlamıştı. Karanfil kıpır kıpır, Beyhude'ye baktı.

"Şu müziği biraz açsana."

Müziğin açılmasıyla birlikte Karanfil iskarpinlerini çıkarıp ayağa kalktı ve dans etmeye başladı. Ağzı açık ona bakan Beyhude hayretle sordu:

"Böyle dans etmeyi ner'de öğrendin?"

"Evde. Tek başıma dans ederek."

Dansına bir süre devam ettikten sonra ekledi:

"Zifirullah oğlanlarla düşüp kalkarken."

Beyhude iyice şaşırmıştı, bunu bilmiyordu. O da yerinden kalkıp daha yavaş hareketlerle Karanfil'in dansına katıldı. Biraz sonra iyice coşup kahkahalar atarak birlikte bir uyum sağladılar. Sonra dışarıdan bir ses geldi.

"Hasso gel bi bak, garılar oynuyo..."

"Onlar şeher garıları, oynarlar... Bur'dakiler zati sosyetik..."

"Sosyetik nedir ki lan?.."

O arada kapı çalındı, Beyhude'nin karşısında yukarıdaki meraki komşu kadın.

"Bu ne rezalettir böyle, apartman yıkılıyor, balkonunuzun altında insanlar toplandı..."

Beyhude eli maşalı bir halde kadını süzerek lafını kesti:

"Yarın tesettüre girmeden önce laikliğe veda partisi bu şekerim. Amma... Sen karyolanı değiştirene kadar bu gürültü de hep olacak. Hani var ya, gıcır da gıcır, neyse ki sık yapmıyorsunuz! Yazın pencereler açıkken senin çığlıklarını bütün sokak dinliyor..."

Kadın Beyhude'nin konuşması devam ederken çoktan merdivene yönelmişti, söylenerek:

"Şortunu da sevsinler."

"SAYIN YOLCULAR, Mogadişu havalimanı için alçalmaya başlıyoruz. Lütfen kemerlerinizin bağlı olduğunu kontrol edin ve yerinizden kalkmayın."

Mehmedireşad bitkindi, aşağıya inmek yemek servisi sırasında kapıda kurban adayı olarak bekletilmek demekti. Mogadişu adını duymuştu, ama hangi ülkede olduğunu bilmiyordu. Sonra Afrika'da olabileceğini düşündü, ama Afrika'nın neresinde? Suyun üzerinde alçaldıklarını fark etti, deniz kenarı bir ülke olmalı, ama suyun üzerinde bu kadar alçak uçmak onu tedirgin ediyordu. İyice alçaldıklarında kara üzerinde olduklarını gördü ve rahatladı. Tekerleklerin yere değmesiyle birlikte uçak savruldu, aynı anda pilotun "Sıkı tutunun!" talimatı duyuldu. Uçağın içinde çığlıklar yükseliyor, Mehmedireşad kelime-i şahadet getiriyordu. Sonunda uçak dengesini buldu ve durdu. Ardından korsanlar telaşlı bir şekilde gidip gelmeye, aralarında Arapça konuşmaya başladılar. Sıradışı bir durum vardı, Mehmedireşad iyice huylanmaya başladı. Bir şeyin sonuna gelinmekteydi, ama nasıl bir son? Mehmedireşad'ın senaryoları arasında uçağın yolcularıyla birlikte havaya uçurulması bile vardı. Sonra yerel bir yetkili uçağa gelip yolcuları inceledi, korsanlarla Arapça konuştu, Mehmedireşad en azından Müslüman bir ülkede olduklarını anlamıştı, şükretti. Derken, inanılması zor bir şey oldu, korsanlar yerel yetkiliyle birlikte uçağı terk etti. Uçuş mühendisi olduğu söylenen kokpit ekibinden biri uçaktan indi ve uzun süre dışarıda kaldıktan sonra döndü. Bazı yerel yöneticiler

kokpite girip konuşmalar yaptıktan sonra çıkıp gittiler. Ve nihayet kaptan pilotun sesi duyuldu.

"Hepimizin gözü aydın sayın yolcular ve geçmiş olsun. Korsanlar Somalili yetkililerin iltica hakkı tanıması üzerine uçağımızdan ayrıldılar. İnişte yaşadığımız can sıkıcı durumdan ötürü özür dileriz. Mogadişu pisti uçağımız için kısa olduğundan piste okyanustan alçalmamız gerekiyordu. İndiğimizde pistte aniden önümüze çıkan bir köpek sürüsüne çarpmamak için sağa doğru dönünce kanat pist kenarında kontrolsüzce büyümüş çalılara çarptı. Mühendisimiz kanadı inceledi ve ciddi bir hasar olmadığına karar verdi. Sizleri terminale alıp dinlendirmek isterdik, ama şehirde El Şebab Örgütü ile hükümet kuvvetleri arasında sıcak çatışmalar sürdüğünden bir güvenlik riski söz konusu. Yakıt ikmali ve yemek servisinden sonra memlekete doğru yola çıkmış olacağız. Tekrar geçmiş olsun."

Pilotun sözlerinin sona ermesiyle birlikte kabinin arka tarafından bir adam ayağa kalkıp bağırmaya başladı:

"Somali'de insanlar, çocuklar açlıktan ölürken biz onlardan nasıl yemek alırız? Bu nasıl insanlık! Burada iki yüz yolcu var, onların yemeğiyle iki yüz aç çocuk doyar..."

Adam bağırıp çağırmasına devam ederken her kafadan farklı sesler çıkmaya başlamıştı.

"Korsanlar gitti, şimdi sen mi korsan oldun başımıza? Ben yemeğimi yerim, bundan sana ne?"

"Şimdiden memlekete dönmüş gibiyim, haykırın, çıldırın arkadaşlar, harikasınız!"

"Adam haklı yaa! Garibanın yemeğini almak İslam'a yakışmaz."

"Bunu da mı getirip İslam'a dayadın be adam, inanamıyorum yaa."

"Senin yüzünden yemek verilmezse, vallahi seni ısırıp canlı canlı yerim. Açım 'lan aç!"

Bu kakofoninin ortasında kabin ekibinin başı olan kadının sesini duyan yoktu.

"Yemekleri Kazablanka'dan almıştık, kimsenin yemeğini elinden almıyoruz. Lütfen sakin olun."

Sonunda bir anons duyuldu, hâkim bir ses.

"Kaptan pilotunuz konuşuyor. Şu andan itibaren sesini çıkaran yolcular uçaktan indirilecektir. Tercihinizi buna göre yapın."

Sonunda darbe olmuştu, Mehmedireşad rahat bir nefes aldı, çok acıkmıştı.

TAKİYE ISRARLA ÇALAN TELEFONLA UYANDI. Arayan Misina idi, öğlen olduğu halde hiç ses çıkmayınca merak edip aramıştı. Takiye özürler diledi, gece geç uyuyabildiği şeklinde bir mazeret uydurarak. En kısa zamanda hastanede olacağını söyleyip kapattı. Bu arada, teşhis konulamamasına rağmen annesinin çok iyi olduğunu da öğrenmiş oldu. Evde kimse yoktu, anlaşılan herkes kendi kahvaltısını kendi hazırlayıp çıkmıştı, biraz utandı. Dilruba'nın da tok olduğu belliydi, ona biraz süt koydu, sonra da kedileri seyretti, anneliğin Dilruba'yı güzelleştirdiğini düşündü. Rejimi bir kenara bırakıp kendine sucuklu omlet yaptı, portakal suyu ve kahve eşliğinde, ama hâlâ mahmurdu. Gece radyoyu kapadıktan sonra Hamasettin'le birlikte yatağa gitmiş, bir süre uyuduktan sonra kalkıp romanı okumuştu, kaldığı yerden. Sonra düşüncelere dalmıştı. Kendisini zaman zaman kitabın içinde, hatta oradaki karakterlerden biri gibi hissetmesini anlamaya çalışıyordu. Sonra aklına bir soru takıldı. Acaba kitabın diğer okurları da kendilerini kitabın bir parçası gibi okumakta olabilirler miydi? Bu ihtimal onu korkuttu. Söylediklerine, yaptıklarına daha çok hâkim olma kararı aldı, sanki elindeymiş gibi. Ardından tekrar uykuya daldı.

Annesini yatağında otururken buldu, *Arsız* dergisini okuyordu, gözünde gözlükleri. Takiye'yi görünce dergiyi yanına bırakıp gözlüklerini çıkardı, Takiye'nin sarılışına karşılık verdi.

"O saçmalıkları yapmamın nedenini bulamadılar."

Sonra küçük bir kahkaha attı.

"Janvier, Fevrier'nin ardından bizim Lütfüye'nin adını söyleyiverdim."

Lütfüye evlerindeki yardımcılarıydı. Biraz daha güldükten sonra birden ciddileşti.

"Biliyor musun? Tabii biliyorsun da... Öyle fazla üstüme gelindiğinde bloke olup ne diyeceğimi öteden beri şaşırırım ya da saçmalarım. Direnen kişilik dendiğini duymuştum, uyduruk bir laf gibi geldiydi bana."

"Yani neler yaptığını dediğini bir bir hatırlıyor musun?"

"Tabii, ama onların hepsi bana doğal geliyordu. Fi tarihinden kalma ütü tülbentini ferace diye yüzüme örtünce zavallı Misina'nın ödünü patlattım."

"Şarkılarını da hatırlıyorsun tabii?"

"Hatırlamaz mıyım? Öbür hastanede sen de koridorda marş söylemişsin."

Takiye utandı.

"Sadece bir kuple. Onun da bir nedeni vardı, boş yere söylemedim."

O sırada Misina da kafeteryadan döndü.

"Her şey araştırıldı, hiçbir bulgu yok. Damar spazmı ya da toksik bir durum yaşamış olabilir, diyorlar. Bugün bazı ayrıntıları daha inceleyip yarın sabah taburcu etmek istiyorlar. Bu sabah Lütfüye Hanım da annemin ziyaretine geldi, börek getirmiş. Bir lokma ister misin?"

"Sağol canım, az önce kahvaltı ettim, almayayım. Zaten fazla kalamayacağım, her şeyi senin üstüne yıktığım için beni affet."

"Böyle şeyler deme lütfen, senin de bakman gereken iki erkek var."

Takiye birden celallendi.

"Ne demek istiyorsun? Ben erkek bakıcısı mıyım?"

Misina nasıl olup da Takiye'nin feminist damarına bastığını anlayamamıştı.

"Ablacım, yanlış anladın. İlgilenmen gereken demek istemiştim."

"Niye ben onlarla ilgilenecekmişim? Biri benden iki yaş büyük, diğeri kazık kadar adam oldu. Tamam, çocukken Şeyhekul'a baktım, çünkü ben anneydim o çocuktu, erkek değildi..."

Birden valide hanımın kararlı sesi duyuldu:

"Kes sesini Takiye! Öbür hastanede marş söylemişsin, burada kardeşine yok yere saldırıyorsun. Sükûnete ihtiyacım var, hastaneler taşkınlık yeri değil."

Takiye ağlamaya başladı.

"İkinizden de özür dilerim..."

Annesine döndü.

"Çok, çok suçlu hissediyorum, seninle ilgilenecek vakti bir türlü ayarlayamadığım, her şeyi Misina'nın üzerine yıktığım için."

"Misina ve ben sadece aynı evi paylaşıyoruz, ikimiz de ayrı ayrı kendi hayatlarımızı yaşıyoruz. Ona yük olduğumu hissetseydim vakit geçirmeden huzurevine giderdim. Herkes kadar ilgiye ihtiyacım var, fazlasına değil. Konu burada kapanmıştır. Şimdi doğru evine git ve kendine, sahne yaratabileceğin başka şeyler bul."

O anda kapıda bir erkek sesi duyuldu:

"Takiye Hanım iyi günler!"

Takiye dönüp baktı, kapıda pilates hocası Tarçın. Eli ayağına dolandı, yüzü kızardı. Annesi Misina'ya gizlice gülümsedi bir an, Misina görmezden geldi.

"Geçerken sizi görünce sesleneyim dedim, merhaba demek için. Rahatsız etmek istemem."

Takiye bu arada kendini toparlamıştı.

"Buyrun girin, sizi annemle ve kız kardeşim Misina ile tanıştırayım."

Annesine ve Misina'ya döndü.

"Tarçın Bey, pilates hocam."

Misina gülümsedi, Tarçın'ın yüzüne bakmadan.

"Biz tanışıyoruz. Tarçın Bey benim de pilates hocam."

Takiye birden dağıldı, Tarçın'ın aslında Misina için kapıdan seslendiğini, ama bunu belli etmemek için kendisini kullandığını düşünerek.

"Haberim yoktu, Misina hiç söz etmedi."

Misina alaycı bir bakışla ablasına baktı.

"Senin pilatese gittiğinden de benim haberim yoktu."

Tarçın bir gerginlik yaşandığını sezmişti, nedeninin farkında mıydı belli değil.

"Misina Hanım yeni başladı sayılır... Şey... efendim, ben izninizi rica etsem, ziyaret etmem gereken biri var. İyi günler dilerim."

Anneye döndü ardından:

"Sizinle tanışmak onurdu, geçmiş olsun."

Tarçın çıktığında anne kızlarına bakıp hınzırca gülümsedi.

"Yakışıklı çocuk, ağzı da iyi laf yapıyor."

Takiye gülmeye başladı.

"Hak küçüğün, ben zaten evli barklı kadınım."

"Misina hakkını zaten kullanmakta..."

Takiye bozuldu, annesinin sözünü kesip Misina'ya sordu:

"Nasıl yani? Bu kadar kısa zamanda onu yatağa mı attın?"

Bu defa da annelerinin tepesi attı.

"Bu tarz seviyesiz konuşmaları kendi aranızda yapın, hiç alışkın değilim, alışmaya da niyetim yok."

Takiye yine defalarca özür diledi. Bir süre yaşanan sessizliğin ardından Misina gözlerini ablasına çevirdi, hayli mesafeli, hatta sitemkâr.

"Pilates hocası benim için sadece iki boyutlu hoş bir resim."

"Annemin sözünü ettiği şey neydi peki?"

"Herhalde erkek arkadaşımı kastetmiştir."

Bundan haberi olmayan Takiye önce kendini yine dışlanmış hissedip buruldu, ardından Misina'nın boynuna atlayıp kucaklamak istedi, ama Misina mesafeyi kapatmamakta kararlıydı.

"Seninle tanıştırmayı düşünmüştüm, ama annemin hastalığı araya girdi."

Misina'nın son cümlesine anneden itiraz geldi:

"Ben hastalanmadım, hafif bir buhran geçirdim."

Takiye, çıkmaz bir sokakta olduğunu fark edip gitmesi gerektiğine karar verdi ve soğuk bir vedalaşmanın ardından odadan ayrıldı.

Hastane otoparkına geldiğinde birden arabasına binmekten vazgeçip biraz yürümek istedi. Cadde kalabalıktı, gürültülüydü, telaşlıydı, aldırmadı. Önce hızlı hızlı yürüdü bir hayli süre, seferberlik halinde, sonra adımları yavaşladı, yan sokaklara daldı, düşünceler hızla akarken zihninde. Sözlerin nasıl olup da bazen kontrolsüzce ağzından çıkıverdiğini anlamaya çalışıyordu. Düşündükçe geçmişten anılar canlanıyordu art arda, çaresizce sergilenen isyankâr çıkışlar, ani feveranlar ve bir türlü karşılık bulamayan beklentiler. Ömrügüzel hanımefendi hep başkadındı, kraliçeydi, ulaşılmazdı, çekim merkeziydi, ama gönül fakirliğinden mustaripti aslında. Böyle bir kadının ilk çocuğu olan kızı, o muhteşem varlığa hiç yakışmayan kara kuru bir çocuk müsveddesi olursa sonucun kerhen bir annelik olmasına şaşmamak gerek.

Takiye annesinden adıyla, yani Ömrügüzel olarak söz ederdi hep, anne kelimesini başkalarıyla konuşurken kullanırdı. Bunları düşünürken, birden kendisinin Misina'dan daha şanslı olduğunu fark etmeye başladı. Yıllarca belki de yok yere onu kıskanmış olduğunu. Ömrügüzel, Misina'yı güzelce olduğu için seçmişti, ama daha iyisi olmadığından, ve onu yıllarca sömürmüştü talepleriyle. Neredeyse her an onun hayatının içindeydi, bu yüzden Misina'nın erkeklerle ilişkileri hep hüsranla sona ermişti. Takiye'nin ne yaptığı kimsenin umurunda olmadığı için o Hamasettin'le hoş bir yuva kurabilmişti.

Takiye'nin her şeyine olduğu gibi bu evliliğe de başlangıçta burun kıvırmıştı Ömrügüzel. Ama Hamasettin son zamanlarda prestijli bir köşe yazarı mertebesine gelince, Ömrügüzel indinde bayağı değer kazanmıştı. Takiye'ye karşı, gizleyemediği bir hasetle birlikte. Tabii bir de torun sahibi olmanın gururunu yaşamak ve pazarlamak vardı, üstelik erkek bir torun. Şeyhekul güzel bir çocuktu, sonra da yakışıklı bir genç olmuştu. Ne var ki, zamane gençleri önceki kuşakların yakalandığı tuzaklara düşmeyecek kadar keskin gözlemci olduklarından, Ömrügüzel'in Şeyhekul'u da uzantıları arasına katma çabaları akim kalmıştı. Şeyhekul da anneannesinden adıyla söz ediyor, ancak karşılaştığında ona anneanne diye hi-

tap ediyordu, zorlanarak. Onunla ilgili son sözü, "Bizim Ömrügüzel çakmaların şahı yaa, beni onu görmeye zorlamayın, idare ediverin işte," olmuştu. Bunu duyduğunda, suçluluk duygusuyla karışık tuhaf bir haz hissetmişti Takiye. Ömrügüzel'den geçmişin hesabını sormaya kalkmanın anlamı olmadığının farkındaydı. Ne yapar eder soruların kendisini teğet geçmesini sağlardı, ama şu anda bile içinde kabaran öfkeyi dindirmenin bir yolu olmalıydı. Ona zarar vermeyecek bir intikam. Nasıl bir intikam sorusunun henüz karşılığı yok, ama tek yol bu olmalı.

Birden düşüncelerden sıyrılıp rasgele girdiği sokağın büyüsüne kapıldı. Yaşam sevinci ve keder ahenk içindeydi sokakta. Bazı evler çökmüş, yıkılmış, ama sokak köpekleri ve çocuklar birlikte oynuyor. Köşedeki bakkal kapısının önüne oturmuş sigarasını tellendiriyor. Derme çatma balkonlarda rengârenk çamaşırlar asılmış, kadınlar pencerelerden birbirine sesleniyor. Çöken evlerin molozu hâlâ yola saçılı... Takiye yavaş yavaş kavramaya başladı. Bu sokaktan deprem geçmişti, kendi de bir başka zamana geçmiş olmalıydı, ürperdi. Sonra ilerideki tostçuyu gördü, kaldırıma iki masa ve birkaç iskemle atmış. Oraya doğru yürüdü, yer yer sokağın ortasına kadar yayılmış molozların üzerinden atlayarak. Dükkân sahibi sıcak, sevimli bir adamdı. Sipariş verdiği tost ve çay gelince lafı açtı, heyecanını bastırmaya çalışarak.

"Deprem mahallenize bayağı hasar vermiş."

"Maalesef efendim, ama yine de şükrediyoruz, hiç can kaybımız olmadı."

Takiye dönüp yıkıntılara baktı, burada kimsenin ölmemiş olması inanılmaz bir şeydi, şu anda iki yıl sonraki depremin kalıntıları arasında olmak daha da inanılmaz.

"Önemli olan can, inşallah mal kaybı da zamanla telafi edilir."

"Bizim buralarda o biraz zor."

Adam uzaklaştıktan sonra elindeki tostu iştahla ısırdı, acıkmıştı. Çayını yudumlarken yan masaya bırakılmış günlük gazeteye uzandı, iki yıl sonraki haberlerin merakıyla. O sırada telefonu çaldı, arayan Misina.

"Hastaneden çıkarken arabanı otoparkta gördüm, meraklandım, sen iyi misin?"

"İyiyim canım. Eve dönmeyip uzun bir yürüyüşe çıktım, şimdi mahalle arası bir yerde tost yiyip çay içiyorum."

"Orası neresi?"

"Hiçbir fikrim yok, hastaneye nasıl dönülür onu da bilmiyorum, ama öğrenirim."

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır, sana kızgın değilim, ama bir çift lafım var. Yeni erkek arkadaşınla ilgili."

Misina'nın şaşırdığı sesinden belli.

"Dinliyorum abla."

"Annemin bu ilişkinin de içine girip her şeyi berbat etmesine izin vermemeni istiyorum. Yoksa sonuç öncekiler gibi olur. Bu konuda sana destek olmaya hazırım, her an kapım açık. Bunu bilmeni istiyorum."

"Ama abla..."

"Bana cevap vermene gerek yok, istersen dediklerimi biraz düşün. Şimdilik hoşça kal."

Telefonu kapattığında kendi kendine söylendi:

"Bunu daha önce yapmalıydım."

Sonra önündeki gazeteye döndü. Deprem sonrası ile ilgili pek çok haber, canını sıkmamak için onları atladı. Bir siyasiyle meçhul bir kadının seks kaseti, kaçırılan bir uçağın dönüşü, falan filan. "Bu ne biçim habercilik?" diye söylendi Takiye, gazeteyi bir kenara iterek. İki yıl geçmiş, ama yıkıcı bir depremden başka yeni bir şey yok, diye düşündü ardından. Farklı bir zamanı yaşıyor olmanın büyüsü ve gizemi kaybolur gibi oldu o an.

Hastaneye nasıl döneceğini öğrenip yola koyulduktan sonra iki yıl öncesine, yani kendi zamanına dönmüş olacağı ânı ve yeri yakalamaya çalıştı, başaramadı. Filmlerdeki gibi değilmiş meğer, dedi kendine arabasına ulaştığında, kim bilir belki de farklı zamanlar diye bir şey yok.

DOKTOR MAVRA karşısındaki solgun genç kadınla konuşuyor, kendine geleli hayli zaman olmuş. Penceredeki stor kapalı olduğu halde öğle sonrası güneşi soluk mavi duvara kadar ulaşıyor.

"Yapmayın, Macun Bey'e o günlükten söz ettiniz mi?"

"Günlüğün içeriğine bakınca, doğal olarak onu haberdar etmemiz gerektiğini düşündük."

Masanın üzerindeki kalın defteri işaret etti.

"Orada ciddi bir ilişki anlatılıyor."

Muamma başını hayır anlamında salladı.

"Orada yazanların hepsi hayal ürünü, neden öyle bir günlük yazmış olduğumu da bilmiyorum."

Mavra ciddi bir ifadeyle sordu:

"Yani o günlükte yazanlar gerçek değil mi?"

Muamma olumsuz anlamda başını salladı.

"Dışarıda bekleyen arkadaşım var ya..."

"Evet, sizi buraya getiren genç hanım. Adı Riya sanırım."

"Benim sevgilim o. Kendimi bildim bileli kadınlara eğilimliydim hep, zor ilişkiler, inişler çıkışlar, kıskançlıklar."

"Sizi intihar girişimine götüren belirli bir neden var mıydı?"

"Şöyle oldu... Riya akşam bana gelmişti, geceyi birlikte geçirecektik. Ben mutfakta yemek hazırlarken o nedense yerinden kalkıp evi dolaşmaya başlamış. Öğleden sonra o günlüğe bazı notlar düşmüştüm, defteri çalışma odamdaki masanın üzerinde unutmuşum. Yoksa her zaman duvardaki kasada saklarım. Riya'dan hiç

ses çıkmayınca bir ara mutfaktan ayrılıp salona gittim yoktu, çalışma odasının ışığı yanıyordu. Odaya girdiğimde Riya'yı masanın başında günlüğü okurken buldum. Beni gördüğü anda yerinden fırlayıp vurmaya başladı. Bir yandan da 'Bana bunu nasıl yaparsın?' diye haykırıyordu. O sırada mutfaktan duman geliyordu, Riya'dan kurtulup oraya koştum, tavada bıraktığım yağ tutuşmuş, mutfaktaki bazı şeyler alev almıştı. Orada yangın söndürücü olmasaydı evin yanmasını engelleyemezdim. Alevlerin söndüğünden emin olduktan sonra evi dolaştığımda kimse yoktu, gitmişti. Yangını söndürürken bana yardım etmemiş olması beni çok yaraladı, zaten insanlara güvenme konusunda ciddi sorunum var."

"Nasıl bir sorun?"

Muamma o anda birden gerildi, sesi sertleşti.

"Konuşmak istiyorum. Bugüne kadar kimseye söyleyemediğim şeyleri anlatmak istiyorum. Ben şu ünlü Musakka ailesinin kızıyım ya da yasal olarak öyleyim, soyadımdan zaten anlamışsınızdır. Ailenin bütün fertleri esmer iken benim sarışın olmam çocukken bana ayrıcalık gibi gelirdi. Gerçi, için için bunda bir tuhaflık olduğunu sezerdim. Ortaokul yıllarındaydım, ilk defa bir kızla yakınlaşmıştım, ama zamanla aramız açıldı. Bir gün bana hakaret yağdırırken, 'Sen zaten...' diye başlayarak bana kendimle ilgili bilmediğim her şeyi anlattı. O anda kendime kurduğum dünyanın tümüyle dağıldığını hissettim.

"Bir haftalıkken karanlık bir sokakta gazete kâğıdına sarılı olarak bulunmuşum, yanı başımda bir notla 'Adı Muamma.' Bana ne kadar uygun bir isim değil mi? Kimsesiz çocuklar yurduna götürülmüşüm. O dönemle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, bana kimler baktı, kim emzirdi? Orada ne kadar kaldığımı da bilmiyorum. Anılarım Musakka ailesiyle başlar."

Muamma'nın gözleri doldu, ardından hıçkırarak, haykırarak ağlamaya başladı, ciğerleri yırtılırcasına, içindeki zehri akıtmak istercesine. Mavra sükûnetle bekledi. Muamma kendine gelince yanındaki masada duran bardağa su doldurup yavaş yavaş içti, eli titriyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı:

"Musakka ailesi. Zengin aile, büyük aile, büyük cehennem. Herkese acıklı hikâyemi zevkle anlatıp neden onlara benzemediğimi açıklamışlar, ben hariç. Bana bu hayatı verdikleri için kendileriyle gurur duyuyorlarmış. Onlardan bunun hesabını sormadım, ama yeni tanıştığım herkese hikâyemi kendim anlatmaya başladım. Bundan tabii ki haberleri oldu, tek kelime edemediler. Herhalde onlardan öç almak için kadınlarla ilişkilerimi açıkça yaşamaya başladım, muhafazakâr bir aile oldukları için çıldırdılar. Bir kadının motosiklet kullanması bile onlar için asla kabul edilemez bir şeydi. Sonunda, yine hiçbir şey açıklamadan beni tecrit ettiler. Her türlü maddi imkânı sağlayarak. Ne de olsa onların soyadını taşıyorum. Bütün bunlar avukatları aracılığıyla oldu. Onlara haber verdiğiniz halde hastaneye kimse gelmedi, gelmez. Gelmelerini ben de istemem. Ne konuşacağız ki?"

"Sizi intihar girişimine yönelten ne oldu?"

"Belki bütün bu yaşadıklarımın isyanıydı, bilemiyorum. Ama bana öyle geliyor ki o yangını tek başıma söndürmek durumunda kalmasaydım, şimdi burada olmazdım. Çünkü çok ağırıma gitti. Sizden iki ricada bulunabilir miyim?"

"Dinliyorum."

"Riya'ya kendisini artık görmek istemediğimi, hastaneden ayrılabileceğini söylemenizi istesem, mümkün mü? Bir de evimin ondaki anahtarlarını size ya da hemşir'anıma bırakmasını."

"Tabii, ama şu anda benimle konuşuyor olmanızı ona borçlu değil misiniz?"

Muamma gayet sakin bir sesle karşılık verdi:

"Değilim. O eve benim için değil, sıkılıp da boynundan çıkardığı çok değerli takısı için döndü. Kendime geldiğimde hemşireye ilk sorum dışarıda bekleyen arkadaşımın boynunda takı olup olmadığıydı."

Gülümsedi.

"Görüyor musunuz doktor, insan güvenini kaybettiği zaman hafiyelik yapmaya başlıyor. Diğer ricamı söyleyebilir miyim?"

Mavra başını salladı.

"O günlüğün yakılmasını istesem? Yakılırken etrafta olursanız minnettar olurum, kimsenin açıp bakmasını istemiyorum."

"İcabına bakılır. Kendinizi yeniden hayata hazırlamakta olduğunuzu görüyorum, bu memnuniyet verici."

"Kendim gibi kanadı kırık insanlarla düşüp kalkmaktan bıktım doktor. Belki de o hayali günlüğü o nedenle yazdım. Biraz toparlanınca sizi düzenli olarak görmek isterdim, size güvendiğimi hissediyorum, bu mümkün olabilir mi?"

"Olabilir, ama bunu daha sonra konuşalım, şimdi biraz dinlenme zamanı."

SIRADAN BİR İÇ HAT UÇUŞUNU yapmakta iken yazgısının Reykyavik, Kazablanka ve Mogadişu'ya gönderdiği uçak, nihayet, asıl ulaşması beklenen havalimanı için alçalmaya başladı. Tekerlekler piste değdiğinde arkadan yükselen alkışlara duyarsız kaldı Mehmedireşad, bitkin ve karamsardı, bir şükran duası bile edemedi. Önce polisler gelip hızla kimlikleri kontrol ettiler. Ardından sağlık ekipleri ambulansa ve acil yardıma ihtiyacı olanları tespit etmek için geldi. Sağlık ekipleri ambulansa ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda Mehmedireşad olumsuz karşılık verdi, aslında ihtiyaç duymasına rağmen. Karşılayanlara dinç görünmeliydi. Sonra uçak bir körüğe yanaştı, önce sağlık sorunları olanlar dışarıya alındılar. Sıra diğerlerine geldiğinde koruması Mehmedireşad'ın yanına geldi, çantasını aldı, ona yardımcı olarak yavaş yavaş çıkış kapısına doğru gittiler. Dışarısı hıncahınç doluydu, sevdiklerine kavuşmayı bekleyen yakınlar ve bir medya ordusu. Çıkıştaki polislerle konuşan bir adam, onlardan ayrılıp kendilerine doğru geldi.

"Mehmedireşad Bey ben parti merkezinden Kâbus, sizi farklı bir kapıdan çıkarmamız gerekecek. Beni izleyin."

Bir şeylerden huylanmaya başlayan Mehmedireşad kendini canlanmış hissediyordu, tehlikeyi sezip içgüdüsel bir savunma haline geçme belki de.

"Neden farklı bir kapıdan? Beni karşılamaya gelenler olabilir. Açıklama istiyorum."

"Sizi karşılamaya gelen yok efendim, sizi basın ve televizyon bekliyor, onlarla da karşılaşmamanız gerek."

Mehmedireşad celallenmeye başlamıştı.

"Bir açıklama yapmazsanız, bir adım daha atmıyorum."

"Korumanız bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir mi?"

Mehmedireşad korumasına uzakta durmasını işaret etti. Kâbus alçak sesle açıklamaya başladı:

"Bunu söylemek bana zor geliyor ama bu sabah internette sizinle ilgili iki video yayınlandı. Sizi ve bir hanımefendiyi yakın durumda görüntüleyen bir kaset. Hanımefendinin adı Hükümet olarak açıklandı."

Mehmedireşad donakaldı, "İşte şimdi boku yedin!" dedi içinden.

"Bu çok saçma. O isimde bir kadını tanımıyorum bile."

"O videoyu bir görseniz derim."

Mehmedireşad'ın birden başı dönmeye başladı, ayakta duramayacağını hissetti.

"Oturacak bir yer yok mu?"

Yoktu, bir koridordaydılar. Diğerlerinin yardımıyla yere oturdu, halsiz bir sesle sordu:

"Sizi buraya kim gönderdi?"

"Başbakan aramıştı."

Mehmedireşad olanları idrak edemez hale gelmişti.

"Sizin partideki konumunuz ne?"

Kâbus bir süre sessiz kaldı, sonra fısıldar gibi açıkladı:

"Ben yeni belediye başkanı adayını temsilen geldim."

Dünya Mehmedireşad'ın başına yıkılmıştı.

"Demek harcadılar beni."

Durumu giderek kötüleşiyor gibiydi.

"Bir hastaneye gitmeniz gerek Mehmedireşad Bey. Bence bu halde eve gitmeniz doğru olmaz."

"Günbattı-Aydoğdu Hastanesi'ne gitmek istiyorum."

"Oraya gitmenizi önermem. Depremde yaralanan Hükümet Hanım kısa bir süre orada yatmış."

Mehmedireşad boş bulundu.

"Sonra?"

"Sonra bir arkadaşının evine gitmiş, kim olduğu bilinmiyor. Medya peşinde ama bulunamıyor. Sefalet Bulvarı'ndaki yeni hastaneyi önersem, sahipleri iktidara yakındır, size iyi bakarlar..."

"Tamam tamam... Orası olsun, neresi olursa olsun."

Kâbus sonra dışarıdaki korumayı çağırdı.

"Yan çıkış kapısına bir ambulans yollamalarını bildir, hemen!"

BEYHUDE VE KARANFİL binanın altıncı katına çıkmak için asansöre binmek üzere iken, nereden çıktığını anlayamadıkları bir genç de onlarla birlikte asansör kabinine girdi. Karanfil altıncı katın düğmesine bastı, genç adam hiçbir düğmeye basmadı. Dördüncü kata gelmek üzereyken ışıklar söndü ve asansör durdu. Karanfil karanlıkta elini pano üzerinde gezdirdi.

"Nerede bunun acil durum düğmesi?"

Aynı anda, önce ne olduğu anlaşılmayan bir kargaşa yaşandı kabinin içinde ve Beyhude'nin çığlığı duyuldu:

"Çek o pis ellerini göğüslerimden."

Aynı anda bir boğuşma başladı karanlıkta, genç bir erkeğe karşı iki kadın. Beyhude, özellikle gencin erkekliğiyle ilgili sunturlu küfürleri art arda döktürürken, genç adam bazı kadınların küfür konusunda erkekleri sollayabildiğinin ilk dersini almaktaydı muhtemelen. Beyhude, genç kızlığında bir dövüş sanatları kulübüne devam etmişti kısa bir süre, orada bir sevgili bulma umuduyla. Kendisini çoluk çocuğun ortasında bulunca hevesi kaçmış, ama o arada yine de bir şeyler öğrenmişti. Genç adam neye çatacağını önceden bilemezdi tabii. Başlangıçta çocuğu yumruklamaya çalışan Karanfil, karanlıkta bazı vuruşlarının Beyhude'ye isabet ettiğini fark edip bir an duraksadı. Sonra birden, nereden öğrendiğini kendisinin de bilemediği yöntemi uygulamaya koyup elleriyle çocuğun hayalarına saldırdı. Arkadan hamle yaptığı için Karanfil'i tekmeleyemeyen genç hayalarına bastırıldıkça canhıraş sesler çı-

karıyor, aynı anda Beyhude'nin yıllar öncesinden aklında kalmış acemi hamlelerine maruz kalıyordu. Sonra asansörün ışığı yandı, Beyhude bir an uzanıp altıncı kat düğmesine bastı ve asansör hareket etti, itiş kakış hâlâ devam ederken.

Beklediği hanımların elektrik gidince asansörde kaldıklarını tahmin edip kat holüne çıkmış olan emlakçı, asansör kata çıktığında içindeki gürültüleri duyunca bir anlam veremedi. Yaklaştı, içeride bir şeyler oluyordu, asansörün kapısını açtı. Kapının açılmasıyla birlikte içerideki savaş kat holüne intikal ediverdi doğal olarak. Emlakçı önce durumu kavrayamadı, ardından o da olaya müdahil oldu, kısa bir itiş kakışın ardından genç adam etkisiz hale getirildi. Nefes nefese kalmış Beyhude, emlakçıya önce çocuğu işaret edip, sonra ellerini göğüslerinin hizasına getirerek parmaklarını birleştirip açıyordu, emlakçının kafasını iyice karıştırarak. Sonra, Beyhude'nin başına bant şeklinde sardığı eşarpla gencin ellerini arkasından bağladılar ve polis arandı. Polisler kısa süre içinde olay mahallindeydiler. Kadınlar kendi hikâyelerini anlattıkları sırada genç sürekli bağırıyordu.

"Bu karılar bana tecavüz etmeye kalktılar."

Polislerin kıdemli olanı onu azarladı:

"Karılar değil bayanlar..."

Son yıllarda tedavüle arz edilen bayan kelimesine fena halde kıl olan Karanfil kendini tutamadı:

"Hanımlar!"

Kıdemli polis bir an bocaladı, sonra gülerek hâlâ haykıran gence baktı.

"Şimdi sus ve bana bu hanımların sana nasıl tecavüz etmeye kalktıklarını anlat. Ayrıntılarıyla!"

Çocuk önce sustu kaldı, sonra anlaşılmaz kelimeler mırıldandı. Kıdemli polis elini kaldırdı.

"Tamam! Anlaşıldı, bu açıklama yeter."

Yanındaki polise döndü.

"Götürün!"

Karanfil kıdemli polise baktı.

"Ondan şikâyetçi değiliz."

Beyhude bunu duyar duymaz parladı.

"Ne demek şikâyetçi değiliz. Böyle olayları gözardı ede ede bu hale gelmedik mi? Ben şikâyetçiyim, kadınlık onurum zedelendi."

"Yapma Beyhude, o zavallı mahluk senin onurunu nasıl zedeleyebilir?"

"Tabii, senin göğüslerini ellemedi."

Karanfil'in tepesi attı.

"Göğüslerin yerinde duruyor, o elledi diye değer kaybetmediler."

Emlakçı güldüğünü belli etmemek için arkasını dönerken Karanfil devam etti:

"Tamam, git mahkeme koridorlarında sürün. Tabii benim de tanık olarak gelmem gerekecek. Biz buraya bir iş için gelmiştik... Benim için önemli bir iş."

Son cümle Beyhude'yi birden kendine getirdi.

"Çok özür dilerim Karanfil, hâlâ hırsımı alamadım herhalde, saçmaladım."

Polise döndü.

"Ben de şikâyetçi değilim, ama herhalde kamu davası açılır d'i mi?"

Polis bu soruya cevap vermedi.

"İşiniz bittikten sonra merkeze gelmenizi istiyorum, ifadelerinize gerek olacak."

Karanfil anlamadı.

"Ne merkezine?"

"Göbektaşı Karakolu'na, şu bildiğiniz karakol, köşedeki."

Polis ayrıldıktan sonra emlakçı babacan bir havada iki kadına baktı.

"Bir önerim var. Başınıza gelenlerden sonra evi hemen gezmeyelim, aşağıdaki kafede birer çay içip kendimize gelelim, sonra salim kafayla çıkar bakarız."

İRSALİYE'NİN DENİZE BAKAN BALKONUNDA Hükümet suyun üzerinden geçen gemilere ve tankerlere dalmış, yüzünde hüzün. İrsaliye içeride yeni gelen bir film senaryosunu okumakla meşgul, elinde bir fincan kahve. O sırada telefon çaldı, İrsaliye açtı, dinlerken yüzü giderek asılarak. Telefonu kapattığında uzunca bir süre boşluğa, sonra da balkonda oturan Hükümet'e baktı. Yerinden kalktı, masada duran bilgisayarını aldı ve ses çıkarmamaya gayret ederek yatak odasına girip kapısını kapattı. Yatağa oturup bilgisayarı kucağına aldı ve tuşlara basmaya başladı. Bir süre sonra, "Aaa!.. Aaa!.." diye sesler çıkararak ekrana baktı kaldı, ne yapacağını bilemez halde. Sonra bilgisayarı kapatıp kalktı ve balkona doğru yürüdü. Hükümet salonda namaz kılıyordu, bir koltuğa oturup bekledi, sabırsız. Namazını bitirdikten sonra İrsaliye'ye dönüp gülümseyen Hükümet'in yüzü aniden değişti.

"Kötü bir şey olmuş, yüzünden okuyabiliyorum."

İrsaliye başını evet anlamında salladı, Hükümet suskun bekledi.

"Mehmedireşad O'Hal ile sevişmelerini videoya çekip internette yayınlamışlar."

Hükümet önce donup kaldı, uzun bir sessizlik yaşandı, sonra sesi sakin sordu:

"Çok mu kötü?"

İrsaliye yine başını salladı.

"Olduğu gibi anlat."

"Hem onun, hem senin önden çekilmiş çıplak görüntüleriniz var, tabii malum yerlerinizi buğulu hale getirmişler. Bir de seks yaparken görüntüleriniz."

"Sevişirken demek daha doğru... Ben bakireyim."

İrsaliye'nin gözleri iyice açıldı.

"Ne?.. Ne dedin sen?"

"Dediğimi duydun."

"Peki bu nasıl ilişki böyle?"

"Öyle bir ilişki işte, ötesini istemiyorum, yapamıyorum."

"Sevgililerin de bunu hep böyle kabul ettiler demek."

"Sıkılıp gidene kadar. Evlenmeyi de onun için hiç düşünemedim."

İrsaliye bir süre boşluğa baktıktan sonra konuştu:

"Hayatındaki adamın Mehmedireşad O'Hal olduğunu bilmiyordum."

"Sen hep anlayışlı davrandın ve kim olduklarını hiçbir zaman sormadın."

İrsaliye kendi kendine konuşur gibi mırıldandı:

"Bir siyasetçi ile gizli ilişki yaşamak nasıl mümkün olabilirdi ki?"

"Olmayacağını öğrenmiş oldum."

"Hükümet nasıl bu kadar sakin konuşabiliyorsun?"

Hükümet iç çekti, İrsaliye'ye buruk bir bakış gönderdi.

"Yüce Allah'ın indinde günahkâr bir kadınım. Gün gelip bunun hesabının sorulacağını biliyordum. O gün geldi. Saklanmayacağım, yaşamam gereken neyse yüzleşmek istiyorum."

"Saçmalama! Kendini medyanın önüne av olarak atmana izin veremem."

"Onlar, kaçar saklanır gibi yapanların üzerine giderler. Her şeyi kabul edersem bana ne yapabilirler ki? Duyacağımı zaten Şaibe'den duydum."

"Ne dedi ki?"

Hükümet omuzlarını silkti.

"Türbanlı orospu!.."

Bir an duraksadıktan sonra devam etti:

"Bir şey daha var. Bugün bu evden ayrılacağım, sakın itiraz etme. İrsaliye Haskabak gibi saygın bir ismin bu kepazeliğe bulaşmasına izin veremem. Üstelik senin bir de kocan var."

"Hop! Hop! Bir dakika! Hiçbir yere gitmiyorsun, Höst Beyrut'ta çekimde. Bur'da olması ya da olmaması zaten bizim için fark etmezdi. Hatta bence daha iyi olurdu. Zaten nereye gidebilirsin ki?"

"Düşündüm! Belki yabancı fahişelerin kaldıkları otellerden birine giderim, benim yerim oralar olmalı. Hangi semtlerde olduklarını hakkında fikrim var."

"Kuzeyli fahişelerin kaldığı otelde türbanlı bir kadın. Orada seni rahat bırakacaklarını mı sanıyorsun?"

Bir an düşündü.

"Bir şey sormak istiyorum, inancına saygısızlık olmazsa."

"Tabii sor."

"Tesettürden çıkmanı söylesem sana çok mu ters gelir?"

"Aklından geçeni anladım, ama bu Allah'a karşı kaçak oynamak olur. Yani bir başka günah."

"Peki ya kara çarşafa girmek?"

Hükümet başını salladı.

"Günahın kokusu kara çarşafın ötesine de yayılır, biliyorum."

İrsaliye gerildi.

"Anlaşıldı, Hükümet Hanım sathı müdafaada."

Hiçbir şey anlamayan Hükümet boş gözlerle İrsaliye'ye baktı, sonra başını eğdi. Karşılaştığı dirençle duraksayan İrsaliye getirdiği çözümlerin çocukça olduğunu fark etmişti, kendisini çaresiz hissetti o an.

"Bak ne di'cem! Olay şu anda çok taze, kendimize en az bir saat kadar süre tanıyalım, yapılacak en akla yakın şeye birlikte karar verelim. Yılların hatırına dinle beni, lütfen."

Hükümet peki anlamında başını salladı, akşamüzeri İrsaliye çekime gittiğinde evden kaçmaya kararlı.

TANGO, MISIR PÜSKÜLÜ SAÇLI BİR GENÇLE salonda dans ediyor, eski bir tangonun ritmiyle.

"Papatya gibisin beyaz ve ince
Eziliyor ruhum seni görünce..."

Sahneyi kaygıyla izleyen Mimoza kapı aralığından son bir kez daha baktıktan sonra Takiye'yi aramaya karar verdi, balkona çıkıp numarayı çevirdi.

Direksiyonun başında zaten zor durumda olan Takiye'nin kafası telefon çalınca iyice karıştı. Arayan Mimoza'ydı, önemli bir şey olmalı.

"Efendim Mimoza!"

"Takiye Hanım, garip şeyler oluyor, sizinle mutlaka konuşmam lazım."

"Tamam Mimoza, ben şu anda trafikte ve kaybolmuş durumdayım. Sabahtan beri sürekli kayboluyorum. Hastaneye gittiğim yoldan döndüğüm halde kendimi bambaşka yerlerde buldum yine. Telefonu kapatma, bir park yeri bulur bulmaz seninle konuşurum."

Takiye'nin viyadükten caddeye çıkıp yan sokaklardan birinde park yeri bulması hayli zaman aldı.

"Bu labirentin bir çıkışı olmalı, ama ner'de?.. Alo! Mimoza or' da mısın?"

"Evet Takiye Hanım, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, inşallah anlayışla karşılarsınız. Hemen anlatayım. Sözünü ettiğim şeyler dün geceyarısından sonra başladı. Bir ara uyandım, mutfa-

ğa gidip süt içmek istedim. Tango'nun yatak odasından sesler geliyordu, merak edip kapıya yaklaştım, içeride birileri kendi aralarında konuşuyorlar, arada Tango da onlara katılıyordu. Dinlediklerimden hiçbir şey anlamadım, çok uykum vardı, yatağıma döndüm. O insanları Tango eve ne zaman, neden aldı bilemiyorum. Sonra kimseye duyurmadan nasıl çıkıp gittiler?"

"Sanırım ne olduğunu anladım Mimoza. Senin duyduğun o radyo programı olmalı. Geceyarısından sabaha kadar devam eden canlı yayın. İnsanlar dışarıdan telefonla katılıyorlar. Anlaşılan Tango da o programa katılmış. Yani, sen diğer insanların radyodan gelen seslerini duymuşsun."

"Pek anlayamadım ama, siz öyle diyorsanız mesele yoktur. İyi de Takiye Hanım, bunlar neden gündüz konuşmazlar ki?"

Takiye gülmesinin geçmesi için bekledi.

"Gündüz herkesin işi gücü var Mimoza, bu bir geceyarısı programı, bir keresinde ben de dinlemiştim."

"Siz de Tango gibi onlarla konuştunuz mu?"

"Ben sadece dinledim, radyoya telefon etmedim."

"Biraz daha anlatabilir miyim? Çünkü dahası var."

"Nasıl yani?"

"Sabah gün ağarırken, uykumun arasında anlayamadığım sesler duydum. Komşunun köpeği uluyor sandım, ne oluyor diye yataktan çıktım. Ses bizim balkondan geliyordu. Tango orada yarı çıplak durmuş, doğmakta olan güneşe karşı sesler çıkarıyordu. Önce opera şarkısı dediğiniz şeylerden biri sandım, ama bu çok daha kötüydü. Sonra telefon çaldı, düşünün o saatte. Alt kattaki komşu Tango'ya bir şey oldu da ben ağlıyorum sanmış. Sesin ne olduğunu ben de anlayamadım deyip kapattım. Balkonda şarkı ya da her ne idiyse söylediği için Tango konuşmamı duymadı bile. Balkona çıktığımda beni gördüğü an çok sinirlendi, şarkısını kesip beni azarladı. Güneş ayininin içine etmişim. Ben de sinirlenip ona biz Allah'a inanırız, dedim. Bana, ben şu ara Allah'tan önceki tanrılarla meşgulüm, dedi. İki yıl sonra çıkacağı seyahate hazırlıkmış, kâinata ulaşmaya çalışıyormuş gibi şeyler söyledi. O seyahatin

nerden çıktığını bilmiyorum, bana söylememiş olması tuhaf. Komşunun aradığını söylediğimde, herkesin alışması gerektiğini, bundan böyle bu ayinin her sabah yapılacağını söyledi. Çaprazımızdaki apartmanın balkonunda, yaşlı bir adam pijamasıyla çıkmış, yarı çıplak Tango'yu seyredip eliyle apış arasını karıştırıyordu. Demek istediğimi anladınız herhalde. Göbektaşı'nın orta yerinde böyle şeyler olur mu? Söyleyin Allah aşkına."

"Şimdi sakinledi mi?"

"Hayır! Kahvaltıda şampanya içti, hiç karışmadım. Öğleyin yemek yemedi, Ramallah'ı çağırdı, günbatımında Ebu Eyyub el-Ensari'nin türbesini ziyarete gideceğini söyledi, ona danışacağı şeyler varmış. Gün doğarken Allah'ı reddediyordu, günbatımında da türbe ziyareti. Şu anda salonda dans ediyor, sürekli 'Papatya gibisin beyaz ve ince...' tangosunu çalarak."

"Kendi başına mı?"

"Hayır, o sapsarı saçlı gençle. Adını söylemek zor olduğu için ona Maydanoz diyorlar, pek de münasip, yanardağın patladığı memleketten..."

"Yanardağın patladığı memleket?.. İzlanda mı?"

"Evet oralı. Tango'ya bu dansı o öğretti."

"Hangi dansı?"

"Önce tango yaptılar, şimdi de bu oğlanın öğrettiği dansı yapıyorlar, kolbastıyı andırıyor, ama daha da çılgın. Gulu Gulu dansıymış, güya politikayla ilgiliymiş. Bu yaşta yapılacak şey değil Takiye Hanım, delirmiş gibiler."

"Bu şehir ipini koparanın geldiği bir yer oldu artık, bu Maydanoz da kimin nesi?"

"O mu? Hurdacılara gidip bir şeyler alıyor, sonra onları birleştirip, istasyon gibi bir adı var ya, bilemedim işte, ondan yapıyor."

"Enstalasyon mu?"

"Evet o! Yere göğe koyamıyorlar çocuğu, ama bana sorarsanız biraz kaçık. Hatta biraz değil, bayağı öyle. Takiye Hanım söyleyin, yapmam gereken bir şey var mı? Bir doktora mı gitsek diyeceğim, ama zinhar kabul etmez."

"Sabırlı ol Mimoza, bunların kısa zamanda geçeceğine inanıyorum. Bir dönem geçiriyor olabilir. Çığrından çıkan bir durum olursa beni ara. Benim yoluma devam etmem gerek, söylemiştim ya, kayboldum."

Telefon kapanınca Takiye bir oh çekti, Mimoza aralıksız konuşmuştu, üstelik hiç uygun olmayan bir zamanlamayla. Biraz sakinleştikten sonra Tango'yu düşündü. Bir insanın ne zaman öleceğini biliyor olması dehşet verici olmalıydı. Sonra idam mahkûmlarını hatırladı, ya da çok az zamanları kaldığını öğrenen ölümcül hastaları, ama onların şartları farklıymış gibi geldi. Tango gibi hep hayatın merkezinde olma çabası göstermiş biri için, bu daha da katlanılmaz olmalıydı. Hem insan, hem kurumdu Tango. Ama insanlar daha çok onu kurum yanıyla algılamayı tercih ederlerdi, gerisindeki kırılganlıkları gözardı edip. Tango'nun gösterdiği tepkileri abartılı bulmuyordu. Mimoza'dan duyduklarına çok şaşırmamıştı, Tango öteden beri Şamanizm'e ilgi duyardı, bir ara bununla ilgili toplantılara gitmiş, ardından da Moğolistan'da bir süre göçebelerle yaşamıştı. Ama Mimoza'nın anlattıkları olur da uzun sürerse, radyo programını dinlemiş olduğunu onunla paylaşmayı düşünmeliydi. Şimdilik Tango'nun zamanla kendi içinde yeniden ve farklı bir dengeye ulaşacağına inanmak istiyordu.

Tango'nun ardından düşünceleri kendine döndü. Durumunun farkındaydı, hâlâ kendi zamanına geçememiş olduğu aşikârdı ve bu panik yaratan bir haldi, kapatılmışlık ve soyutlanmışlık duygusuyla. Kocası, oğlu kendi zamanlarında ise onlara nasıl ulaşabilecekti? Evi hâlâ onun evi miydi? Mimoza onu iki yıl öncesinden, yani kendisinin de olması gereken zamandan aramıştı. Kendisi şu anda iki yıl sonrasında ise, nasıl olup da geldiği zamandan biri kendisini arayabilmişti? Farklı zamanları birlikte mi yaşıyordu? Yoksa zamanın bir anlamı yok muydu? Sayıların, ölçülerin önemsendiği matematik gibi bir alanda eğitim görmüş biri için, hem kabul edilemez, hem olabilirliği olan şeylerdi bunlar. İki yıl önce, iki yıl sonra gibi ölçüler gerekli miydi? Şu anda benim zamanım yok, diye düşündü Takiye, ya da belki zaman yok, sadece bağlandığım in-

sanların varlığı, evimin kokusu, balkonumda suladığım çiçekler var. Sevdiklerimden uzak düşersem bir hiç olurum, kendi mekânımdan farklı bir yerde kendimi bulursam da mülteci. Bunları düşünürken, Tango'nun iki yıl sonra ölecek olmasının yarattığı burukluğun hafiflemiş olduğunu hissetti, nedenini anlayamadı.

Sonra giderek düşüncelerinden sıyrıldı. Şu anda mekân zamandan daha önemliydi ve yaşamakta olduğu ânın mekânla ilgili kendi gerçeği vardı. Bildik şehrine yabancı ve yönünü bulamaz halde olduğu için tedirgindi, hiç olmazsa tanıdığı bir yere nasıl ulaşabileceğini bulmalıydı. Biraz ileride bir gazete bayii vardı, arabadan çıkıp oraya yöneldi. Dükkân sahibi, her hücresi Amerika kokan bir adamla konuşuyordu, daha doğrusu bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Takiye'yi görünce Amerikalı ile konuşmayı bırakıp ona döndü. Takiye hemen sordu:

"Bu semtin adı nedir?"

"Kubur-u-muazzama."

"Haşmetli bir isim. Çoktandır buralara gelmemiştim, çok değişmiş. Bu Kubur-u-muazzama semti ne zamandır var?"

"Vallahi ben bir yıldır buradayım, ama dediklerine göre yeni oluşan bir semtmiş."

"Buradan Udjube Meydanı'na nasıl gidebilirim?"

"Çok kolay, caddeye çıkıp yukarı devam edin, ikinci sapakta Udjube Meydanı tabelasını göreceksiniz, oradan sapın. O sizi Dolapbeygiri'ne giden bir tünele götürecek, oradan ötesi zaten Udjube."

"Çok teşekkür ederim."

Dükkân sahibi çekinerek sordu.

"İngilizce biliyor musunuz?"

Takiye başıyla olumladı.

"Sizden rica etsem, bu yabancı beye ne istediğini sorabilir misiniz? Dilimizi biraz biliyor, ama bir türlü anlaşamıyoruz."

Amerikalı kendisiyle konuşulmasını beklemeden Takiye'ye dönüp kendini tanıttı.

"Adım Lost, Lost Suspect. Amerikalı'yım..."

Takiye birden adamı kitaptan hatırladı, Karanfil'in Eyyahyallayokull'da masasında yemek yediği adamdı bu. Bunu belli etmemeliydi.

"Amerikalı olduğunuz zaten çok belli Mr. Suspect. Dükkân sahibinden öğrenmek istediğiniz şey nedir?"

"Lütfen bana Lost diye hitap edin."

Takiye, ikiyüzlülük hücrelerine sinmiş bu adamdan hiç hoşlanmamıştı.

"Hayır, size Lost diye hitap etmeyeceğim, dükkân sahibinden istediğiniz şey nedir, onu söyleyin. Zamanım sınırlı."

Lost bozulduğunu belli etmemeye çalışarak açıkladı:

"Ben bu sabah bu güzergâhtan geçtim, dönüşümde aynı yolu izlediğim halde kendimi bambaşka bir yerde buldum, yanlış bir yola sapmadığımdan kesinlikle eminim. Kafam karıştı, dükkân sahibinden bir açıklama istedim, ama beni anlamadı."

"Sizi ben de anlamadım. İstediğiniz nedir?"

"Bu durumla ilgili bir açıklama. Sizin de burada olduğunuza şaşırmış bir haliniz var, gelip semtin adını sordunuz, neden?"

"Çünkü yıllardır buralardan geçmemiştim, çok değişmiş, öğrenmek istedim. Aslında buraya Udjube Meydanı'na nasıl gideceğimi öğrenmek için uğramıştım ve öğrendim de."

"Ben de oraya gidiyordum, Lanetli Takunya otelinde kalıyorum."

"Oraya nasıl gidileceğini öğrendiğinize göre mesele yok, araştırmalarınızı sonra yaparsınız Mr. Suspect. Hoşça kalın, acelem var."

Takiye dükkân sahibini de selamladıktan sonra arabasına yürümeye başladığında Lost ardından seslendi:

"Siz sorumun cevabını biliyorsunuz, ama saklıyorsunuz."

Takiye başını çevirmeden cevap verdi:

"Herkesin kendine sakladığı bir şeyler vardır."

Sonra birden döndü.

"Sizin yok mu?"

MACUN BİR SÜREDİR DERİN UYKUDA, dün geceden kendine olan uyku borcunu ödemeye ve Doktor Mavra ile konuşmasının yarattığı gerginliğin üstesinden gelmeye çalışarak. Sonra uykunun tatlı çekiciliğiyle ısrarla çalan kapı zili arasında geldi gitti bir süre. Ama zil sesi kararlıydı, divandan doğruldu, kimseyi beklemiyordu, yarı uyur bir halde kapıya gidip açtı. O anda tanımadığı bir genç kadın hızla içeri daldı, salonda kırılabilir ne varsa yere duvarlara fırlatmaya başladı. Bir yandan avaz avaz haykırarak:

"Hırsız! Sevgilimi çaldın, kendi karını da aldattın rezil yaratık..."

Sözler giderek okkalı küfürlere doğru tırmanırken, Macun sükûnetle polisi arayıp yardım istedi. Bu arada sıra duvardaki tablolara gelmişti, kadın önce birini indirip üzerinde tepinmek üzereyken Macun hızla üzerine atladı. İkisi birlikte yere düştüler ve bir boğuşma başladı. Kadın düşerken başını koltuğun sivri köşesine çarptığı için yüzü kana bulanmaya başlamıştı ve acı çekiyordu. Gücünü giderek kaybettiği sırada polisler zaten açık olan kapıdan içeriye daldılar. Polislerle de boğuşmaya çalışan kadın etkisiz hale getirilerek kelepçelendi, ardından ilkyardım çantası getirilip başındaki yaraya müdahale edildi. Ekibin başı olan polis doğal olarak bunun bir kadın erkek ilişkisi meselesi olduğunu tahmin etmişti, sordu:

"Aranızdaki ilişki nedir? Bu bayan neyiniz olur?"

Macun önce kendini tanıttı, sonra da açıkladı:

"Bu kadını ömrümde ilk defa görüyorum. Etrafı kırıp dağıtırken bana 'Sevgilimi çaldın!' diye bağırıyordu. Anlamam mümkün değil. Bir erkek bir kadının sevgilisini nasıl çalabilir? Lütfen bu kadına sorar mısınız? Bu ne demek? Bilmek, anlamak istiyorum."

Ancak kadın dudaklarını sıkmış, sorulara cevap vermeden nefretle Macun'a bakıyordu. O sırada telefon çaldı, hattın diğer ucunda Mavra. Mavra uzun açıklamalar yapmaya hazırlanırken, Macun ona evinde yaşanan olayı anlattı. Bunun üzerine Mavra günlüğün hayal ürünü olduğunu, Muamma'nın Riya ile ilişkisi olduğunu ve Muamma'nın artık onu görmek istemediğini Riya'ya açıkladığında onun kendisine de saldırdığını ve güvenlik görevlilerince hastane dışına çıkarıldığını özetle anlattı. Mavra'nın polisle de konuşmasını rica eden Macun, telefonu polis şefine uzatırken bıkkın bir şekilde başını iki yana salladı.

"Bir televizyon dizisine hazır olun."

Polis şefi Mavra ile konuşurken Macun Riya'nın yere attığı tablonun yanına gitti. Polisler onu kaldırıp duvara dayamışlardı. Tablonun zedelenmediğini görünce rahat bir soluk aldı. Duvarlardaki tablolar değerliydi ve Macun onları yıllar içinde toplayarak kendince bir koleksiyon oluşturmuştu. Salonu dolaşıp kırılan şeylere baktı, o sırada polis şefinin Mavra ile konuşması sona ermişti.

"Bu kadından şikâyetçi misiniz?"

"Hayır şikâyetçi olmayacağım, ama onu evimden uzak tutmanızı istiyorum."

Polis gülümsedi ve etrafı göstererek tekrar sordu:

"Bu durumdan ötürü tazminat talebinde bulunmayacak mısınız? Hayli değerli olmalılar."

"Onları eşim yıllar içinde toplamıştı, şu anda yazlığımızda, görünce çok üzüleceğini biliyorum, çünkü yerlerini doldurmak mümkün değil. Ama tazminat davası açmayacağım."

"Arkadaşlarım bu bayanı nezarethaneye götürürken ben de Günbattı-Aydoğdu Hastanesi'ne gidip Doktor Mavra ve Muamma Hanım'la görüşeceğim. Yine de sizden semt karakoluna uğrayıp ifade vermenizi isteyeceğiz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Macun olumlu anlamda başını salladı.

Polisler gittikten sonra etraftaki perişanlığa baktı ve birden Karamela'nın çok sevdiği soyut kristal heykelin yerde olduğunu fark etti, eğilip aldı, hasar görmemişti. Çok sevindi, heykeli okşayarak devrilmemiş bir sehpanın üzerine özenle yerleştirdi. Evdeki objelere bu kadar bağlı olmanın anlamını düşündü. Sahip olduğumuz şeyleri kendi uzantımız olarak gördüğümüzden mi, yoksa yıllar içinde yaratılmış bir yuvayı paylaşmanın simgeleri olduğu için mi bu kadar değer verildiğini sordu kendine, cevabı bilemedi. Sonra, "Ev bir erkeğin kalesidir," diye bir laf duyduğunu hatırladı. Kalesinin ırzına geçildiği için mi bir yas duygusu yaşıyordu acaba? Üstelik bir kadın tarafından. Başka sağlam obje kalmış mıdır diye aranmak istedi, ama vazgeçti. Önce sigorta şirketine telefon edip olayın poliçe kapsamında olup olmadığını öğrenmeliydi. Oradan alacağı cevaba göre, yarın Virane Hanım geldiğinde ortalığı toparlayabilirdi. Asıl zor olan Karamela'yı arayıp olanları bir bir anlatmaktı. Bunları yapmadan önce biraz dinlenmeye karar verdi. Kırılan eşyalara tekrar bakıp mırıldandı:

"Huzur tatilimin ilk günü."

OTUZ, TEVEKKÜL'ÜN ANLATTIKLARINI kavrayabilmek için kendini zorladıkça kafasının daha da karıştığını fark edip bu düşüncelerden uzaklaşmaya karar verdi. Semavi ve ulvi kavramları, faniler dünyasını yeterince tanımadan anlamanın mümkün olamayacağını bilemezdi ki! Konu diğer faniler olduğunda da Otuz'un küçük bir çocuktan pek farkı yoktu. Yine de Tevekkül'ün anlattıklarının üzerinde kafa yormak, onu dağılmanın eşiğinden bir süre uzaklaştırmıştı. O uyarı telefonundan bu yana fena halde yardıma ihtiyacı olduğunu hissediyor, ama hâlâ bunu kendisinden daha güçlü birinin himayesinde bulacağına inanıyordu. Sabahtan beri dolaştığı halde Ufkudar'da uygun bir yer bulamamıştı. Üstelik, bazıları genç ve bekâr birine ev kiralama niyetlisi değildi. Otuz da aradığı sıcak ve kucaklayıcı mahalle havasını Ufkudar'da zaten bulamamış, ortam ona biraz fazla muhafazakâr gelmişti. Üstelik, etrafta, depremde hasar gören ve yıkılan yapı sayısının fazla olmasının yarattığı bir kasvet havası vardı. Acıkmıştı, deniz kenarına inip orada bir şeyler yemek istedi. Salsaçak'a doğru yürüdüğünde karşısındaki şehrin heybeti karşısında büyülenip kaldı, mırıldanarak:

"Bu uçsuz bucaksız yerde mi yaşıyorum ben?"

Hayranlıkla karışık ürküntü Otuz'a kaybolmuşluk duygusunu yeniden yaşatmıştı o an. Bir yere kök salmak, oraya ait hissetmek neden ona bu kadar uzaktı? Göçebelerin nasıl yaşadığını düşündü sonra. Kendisinin bir yaşlı kadının koynundan diğerininkine gezgin bir hayat yaşamış olduğunu gözardı ederek. Sonra dönüp bu

manzarayı her gün seyreden binalara baktı, oralarda yaşayanları düşündü, onlar kendisinden daha değerli olmalılardı. Neden ki? Sahilde gözüne ilişen bir köfteci dükkânına girdi, öğle sonrası olduğu için kendisinden başka müşteri yoktu, hizmet edilen tek kişi olmak onu tedirgin etti. Oraya yanında biriyle gelseydi bu huzursuzluğu yaşamamış olacağını düşündü, ama arkadaşı da yoktu ki. Kimsesizliğiyle, değersizlik duygularının arasındaki bağı sezmişçesine. Sonra iş hayatını düşündü, birtakım insanlar ona hizmet ediyor, saygı gösteriyor, hatta başarısından ötürü onu takdir ediyordu. Köfteciyle yazıhanesi arasındaki fark neydi? Neden orada her şeye hâkim olabiliyorken burada çaresiz bir çocuk gibiydi? Cevabı bulamadı. Servisi yapan orta yaşlı garson sıcak ve ilgiliydi, köfte de çok lezzetli. Ardından bir de tatlı söylemek üzereyken garson gülümseyerek sordu:

"Köftemizi beğendiğinizi umarım."

Otuz'un içine sıcaklık yayıldı, o da gülümsedi.

"Bir porsiyon daha yiyebilirim."

Aslında doymuş sayılırdı, ama o anda garsonun içtenliğine karşılık vermek istemişti. İkinci porsiyonu da iştahla hakladıktan sonra kendisine ikram edilen kahveyi de içip oradan ayrıldı, keyifli. İnsanların güçlerinde değil, zaaflarında buluştuklarını bilemezdi tabii. Dışarı çıktığında önce yine karşısındaki muhteşem abideye bakıp daldı bir süre, Bayankulesi'ni seyretti, sonra dönüp o manzarayı gören şanslı binalara tekrar baktı. Ufkudar'daki emlakçı, eğer seçimini Salsaçak'ta yapmak isterse diye ona bir telefon numarası vermişti. Ani bir kararla o Salsaçak emlakçısını aradı, adam elinde çok iyi bir daire bulunduğunu, mal sahibinin de o anda yanında bulunduğunu söyledi, buluşmak üzere anlaştılar.

Bir süre sonra üstü açık gösterişli bir araba köftecinin önüne yaklaştı, direksiyonda rengârenk bir adam. Arabadan çıktılar, tanışma seremonisi yapıldı. Direksiyondaki adam mülk sahibiymiş. Otuz'a hayli değişik geldi. Saçları sarıya boyalı, üzerinde kırmızı bir şort ve eflatun kolsuz bir gömlek, gerdanında altın kolye, fena halde güneş yanığı. Eğlenceli bir adama benziyordu, konuşkan,

sürekli gülen, Otuz'u öteden beri tanıyormuşçasına bir havada. Adı Kamber. Otuz, daireye adımını attığı anda orada yaşamak istediğine karar verdi. Manzara etkileyici, dairenin içi bakımlıydı. Anlaşma hemen oracıkta oluverdi, ertesi gün kontrat yapmak için sözleşildi. Ayrılacakları sırada Kamber, Otuz'a dönüp eliyle kadeh kaldırma hareketi yaptı.

"Akşama bunu kutlamalıyız."

"Sağolun ama ben pek içki içmem."

"Önemi yok, aslolan muhabbet, ısrar ediyorum. Birkaç arkadaş daha çağırırım."

Otuz biraz bocaladı, adam daha önce hiç karşılaşmadığı türden biriydi, hatta biraz tuhaftı, ama giderse ne kaybederdi ki? Diğer seçenek otelde tek başına oturmak olduğuna göre.

HAVALI BİR KALDIRIM KAFESİNDE Karanfil kakaolu dondurma yiyor, geniş kenarlı şapkası ve Garbo gözlükleriyle; Beyhude'nin önünde buzlu çay, altında kısa şortu. İlerideki bankanın elektronik saati otuz dokuz dereceyi gösteriyor, hava nemli ve bunaltıcı. Bir saat önce asansör olayının yaşandığı binadaki daireyi gezdikten sonra biraz dinlenmek istemişlerdi. Daire Karanfil için biraz büyüktü, arkadaki iki büyük odanın pencereleri Bayankulesi ve Salsaçak'a bakıyordu, biraz da Hopkapı Sarayı'na. Arkadaki geniş balkon Karanfil'i baştan çıkarmış gibiydi, ama istenilen fiyat fahişti. O da emlakçıya kendi üst sınırını söylemiş, oradan haber gelene kadar başka yerlere bakmak istememişti.

Beyhude sessizce Karanfil'i seyrediyordu, bunu fark eden Karanfil güneş gözlüklerini çıkarıp ona baktı ve gülümsedi.

"Sendeki değişikliğe hâlâ inanamıyorum."

"Dürüst olmam gerekirse zaman zaman ben de kendimi yadırgıyorum. Kılığım kıyafetim değil, bu elbisenin içindeyken davranışlarımın rahatlığına şaşırıyorum."

"Demek ki içinde hep varmış ya da sen zaten buymuşsun."

"Bunu hep biliyordum Beyhude, ama belki de bir tür depresyon geçirmekteydim, farkında değildim. Farkına varılmadığında da insan hayatın zaten öyle yaşanacağını sanıyor. Beni babamın teröründen kurtardığı için Zifirullah'a duyduğum şükran duygusunu abarttım. Oğlanlarla düşüp kalktığını öğrendikten sonra bildiğimi okuyabilir, hatta boşanabilirdim. Ama cesaret edemedim,

herkes beni öyle tanıyor diye başımdaki eşarbı bile atamadım. Aslında... Aslında sanırım dişi olmaktan korktum, hâlâ da korkuyorum."

"Buna inanmam çok zor, yani senin korktuğuna..."

"Evet, ben güçlü olması gereken bir kadınım."

"Dişi olursan tehlike ne?"

"Galiba fena dağıtırım."

Beyhude çok şaşırdı.

"Sen mi?"

"Bana öyle olurmuş gibi geliyor."

Beyhude gülümseyerek konuyu değiştirdi.

"Biliyor musun? Bu yeni Karanfil'i demin gördüğümüz dairede düşledim az önce, birbirinize çok yakışacaktınız."

"Benim de aklıma geldi arada birkaç kere, bakalım sonuç ne olacak? Böyle şeyler kısmettir derler ya."

Ardından güneş gözlüklerini tekrar taktı ve aniden yanlarında İngilizce kelimeler duyuldu.

"Aaaaah... Mrs. Boza, sizi tekrar görmek ne zevk... O güneş gözlükleriyle az kalsın tanımayacaktım."

Karanfil mesafeli bir tavırla selamladı.

"Merhaba Mr. Suspect."

"Size katılmama izin verir misiniz?"

Karanfil arkadaşıyla özel bir şey konuştuklarını söyleyecekti, ama o çoktan boş koltuğu çekip masaya oturmuştu.

"Arkadaşım Beyhude Balyoz."

Beyhude itiraz etti.

"Balyoz kocamın soyadıydı, benim adım çoktandır Beyhude Boş."

"Afedersin, o soyadını artık kullanmadığını bilmiyordum."

Gözünün ucuyla Lost'u işaret etti.

"Şey... Sıcaktan rahatsız olmaya başladım, artık gitsek mi?"

Beyhude anlaştık anlamında gözünü kırptı. İngilizce konuşmadıkları için kendini dışlanmış hisseden Lost ikisini anlamaz gözlerle izliyordu. O sırada kafedeki müzik değişti, "A Song for You"

başladı ve Karanfil keyiflendi.

"Bu kadının sesine bayılıyorum."

"Kim söylüyor?"

"Christina Aguilera."

"A Song for You"nun sona ermesiyle Barbra Streisand'ın meydan okuyan sesi duyuldu:

Cry me a river, cry me a river
I cried a river over you...

Kalkmaya hazırlandılar, ama o sırada Karanfil'in telefonu çaldı.

"Buyrun."

Karanfil'in yüzüne hoş bir gülümseme yayıldı.

"Çok sevindim tabii, size de çok teşekkür ederim... Yarın saat on bana da uygun. Ne kadar kaparo istiyorlar?.. Tamamdır, tekrar teşekkürler."

Beyhude birden yerinden fırladı.

"Oldu d'i mi?"

Karanfil başını salladı. Beyhude yanına gelip boynuna sarıldı. Aynı anda siyah bir araba kaldırıma yanaştı. Beyhude, arabanın arka camından görünen uzun namlulu silahın kendilerine çevrildiğini fark ettiği an çığlık attı. Ancak duyulan iki el silah sesi Beyhude'nin çığlığını bastırdı ve araba hızla uzaklaştı. Yan masada elindeki telefona avaz avaz bağıran adam birden sustu. Olayı caddeden gören kadın sürücü aniden fren yapınca ardındaki araba büyük bir gürültüyle ona çarptı. Karanfil ve Beyhude kendilerine bir şey olmadığını fark edince Lost'a baktılar. Adam oturduğu koltuğa yığılmıştı, bakışları sabit, öldüğü aşikâr. Kurşunlar başının gerisine ve boynuna isabet etmiş. Şimdi masada iki kadın ve bir ceset, Streisand'ın şarkısı eşliğinde.

EV MİSAFİRLERLE DOLUP TAŞMAKTAYDI. Kaçı, boynuzlarıyla dolaşmakta olan Nafile O'Hal için gerçekten üzülüyordu bilinmez, ama en abartılı sempati gösterilerinin felaketseverlerden geldiği muhakkak. Başkalarının acısından zevk almak, kimsenin kendisi için kabul etmediği, ama çoğunluğun sinsice yaşadığı bir hal. Üstelik adına acımak deniyor hayâsızca. Nafile'nin kızı Taze'nin başı dik, yüzü maskeleşmiş. Acınıyor olmaya tahammülü olmadığından, baykuşlarla dolu evde kartal bakışlarıyla dolaşıyor. Olayın düzmece olduğuna inanmakta ısrar eden annesini için için aşağılayarak. Biraz önce yatak odasına çekilip, oradan İngiltere'deki erkek kardeşi İtaat'i aradı. Haberi internet sitelerinden öğrenmesini istememişti. İtaat, Taze'nin bütün itirazlarına rağmen devam ettiği dil okulunu bırakıp bir an önce memlekete döneceğini söyledi. Babasıyla ilgili hiçbir soru sormaması Taze'nin dikkatini çekti. Yatak odasından çıkmak üzereyken telefon çaldı, İtaat'in aradığını düşünerek açtı.

"Taze, ben baban..."

Gerisini dinlemeden telefonu kapattı. Her yanı titriyordu, öfke ve isyandan belki de. Bir süre yatağın üzerinde oturdu, boşluğa baktı, sonra birden çözülüverdi ve ağlamaya başladı. Gidip odanın kapısını kilitledi ağlayarak, kimse onu bu halde görmemeliydi. Otuz bir yaşındaydı, muhafazakâr bir ailenin kızı olmasına rağmen başı açıktı. Kumral saçları, koyu mavi gözleriyle güzel bir ka-

dın olabilirdi, ama erkeksi bakışları ve başöğretmen tavırlarıyla ancak himaye arayan erkekleri kendine çekebilirdi. Nitekim öyle de olmuş, bazı denemeleri kısa sürede sönüp gitmişti, iz bırakmadan.

Taze babasının kızıydı, kendini bildi bileli âciz bulduğu annesini ciddiye almazdı. Babasının günün birinde bir başka kadına meyledeceğini bekler gibiydi öteden beri, arada bir içini kemiren kıskançlıkla. O gün geldiğinde de hüküm giydirdiği, babası değil, onu ayartan Hükümet orospusuydu. Hükümet'in nerede olduğunun bilinmediği haberi eve çoktan ulaşmıştı, yerini öğrendiği an, bu lanet kadını bulmaya, boğazını nefessiz kalana kadar sıkmaya ahdetmişti, sonuçları ne olursa olsun. Gözlerinin iyice kuruduğundan emin olduktan sonra yatak odasının kapısını açtı ve baykuşların arasına daldı.

ARABANIN RADYOSUNDA MARIA CALLAS "Casta Diva"yı söylemeye başladığında Takiye tünelden çıkıp Dolapbeygiri'ne ulaşmıştı. Kendi kendine söylendi:

"İki yılda neler değişmiş, inanması zor."

Udjube Meydanı'na çıktığında ise her şey eskisi gibiydi, eve gitmek sorun yaratmayacaktı. Yola devam ettikçe etrafta deprem izi olmadığını fark etti. Kubur-u-muazzama'da hasar görmüş ya da kısmen çökmüş binalar görmüştü. Artık kendi zamanında olmalıydı. Acıkmıştı, arabayı Göbektaşı'na yöneltti. Oradaki vejetaryen lokantaya gitmeye karar vermişti, trafik kargaşasının üstesinden gelip arabasını bir otoparka bıraktıktan sonra Otobur'daydı. Vejetaryen lokantalara giden marjinal-entelektüel şahsiyetler onun dünyasına uzak insanlardı, bazılarının sahipleri de biraz bilmiş tavırlı. Yine de önüne konan otları meradaki inekler gibi silip süpürdü, ama otoparka giderken doymamış olduğunu hissetti, vejetaryen lokantalardan çıktığında hep böyle olurdu. Ani bir kararla bir kaldırım kafesine girip iki tane tavuklu dürüm yedi, ayran eşliğinde ve vejetaryen menüye ihanet etmenin keyfiyle.

Ev yerindeydi, her zamanki haliyle, beslemeye gittiği Dilruba ve yavruları bıraktığı gibiler. Birden evde yemek olmadığını fark etti, bir süre yemek yapmakla kitaba dönmek arasında bocaladı ve tabii kitap kazandı. Akşamı Hamasettin'le birlikte, makama ve salata ile geçiştirebilirlerdi, zaten Şeyhekul Lokum'la dolaştığı için

yemeğe gelmezdi. Önce Mimoza'ya telefon edip oradaki durumu öğrenmeliydi, numarayı çevirdi. Mimoza hâlâ kaygılıydı.

"Sizi aradıktan sonra bir süre daha Gulu Gulu dansını sürdürdüler. Neyse ki sonra sarı oğlanın gitmesi gerekti. Bu defa da çalışma odasındaki gramofon bozuntusunda taş plak çaldı, ben o alet artık çalışmıyor sanıyordum, biraz cızırtılı ama ses veriyor. Aynı şarkı tekrar tekrar çalındı durdu art arda."

"Hangi şarkı?"

"'Adalar'dan bir yâr gelir bizlere. Aman allah gözlere bak gözlere...'"

"Adalar'da tanıdığımız da kalmadı ki artık, neden bu şarkı anlayamadım."

Takiye gülmemeye çalıştı, şarkıyı çocukluğundan hatırlıyordu. Mimoza devam etti:

"Biraz önce Ramallah arabayı getirdi, Ebu Eyyub el-Ensari Hazretleri'nin türbesine gittiler. Onlar gidince ben de kütüphaneyi karıştırdım, Tango'ya neler oluyor, biraz malumat edineyim diye. *Maraz-i Ruhiyat Külliyatı* diye bir şey buldum, ama okuduklarımı anlayamadım, dili biraz eskimiş."

"En iyisi sen Mazhar Osman'ın *Tababet-i Ruhiye*'sini oku, kütüphanede mutlaka vardır."

Takiye bunu söylerken kendini biraz suçlu hissetti, Mimoza'yla dalga geçiyor gibi olmuştu, ama aslında onun kendisini biraz meşgul etmesini istemişti. Mimoza'yı rahatlatma amaçlı birkaç söz daha söyledikten sonra telefonu kapattı ve hemen kitaba yumuldu. Önceleri Otuz'a kızarken şimdi ona karşı anaç bir sempati beslemeye başlamıştı, o kaybolmuş haline. Macun'u radyo programından tanıyordu, yani sesinden. Onun başına gelenler inanılır gibi değildi, bir lezbiyen aşkın ortasına böylesine düşmek. Takiye'yi asıl şaşırtan, birkaç saat önce öte zaman dilimine girdiği sırada karşılaştığı Lost'un kısa süre sonra bir kafede öldürülmesiydi. Anlaşılan, kendisiyle Kubur-u-muazzama'da konuştuktan sonra Göbektaşı'na gitmişti.

Sonra kitabı bir yana bırakıp düşüncelere daldı.

Öte bir zaman diliminde hapsolmuş hissettiği anları düşündü. O sırada istediği tek şey kocasına, oğluna, evine tekrar kavuşabilmekti, her şey orada bitiyordu. Bu muydu hayatın anlamı? Demek ki kalbim kimde ve neredeyse dünyam da orası, diye düşündü, ama ikna olmadı. İnsanın dünyası iki kişiden ve yüz yetmiş metrekare alandan ibaret olamazdı. İki farklı zaman dilimini yaşamıştı, iyi de fark neydi? Tüneller yapılıyor, yeni semtler oluşuyor, yaşayanlar ölüyor, yenileri doğuyor. Görünürde bir şeyler farklılaşıyor, ama değişen bir şey yok. Dilruba'nın insanlardan daha bilge olduğunu düşündü bir an. Onun da mutlu olduğu ya da canının sıkıldığı zamanlar vardı, ama zihnini hiçbir yere varmayacak düşüncelerle doldurmuyordu. Ev kedisi olduğu halde, yargılanma kaygısı olmadan sokak kedileriyle çiftleşebiliyor, aşklarını bağrış çağrış yaşıyor, ortalık yerde ilişkiye giriyordu, gönlünce. Modayı izleme, iktidar sahibi olma gibi saçma tutkuları yoktu, zaten kimseyi ipliediği yoktu. Kendileri gibi tutsak olmadığı için, insanların ona nankör demelerinden zaten haberi olamazdı. Olsa da nankörün ne anlama geldiğini asla anlayamazdı. Belki de en önemlisi zamanı saymamasıydı. İnsanlar sayı çılgınlığından acele edip milenyumu bir yıl erken kutlamışlardı, iki rakam birden değişti diye. Oysa yirminci yüzyıl iki bin yılının sonunda bitmişti. Bütün bunlar da İsa'nın doğduğu varsayılan bir tarihe göre yaratılmış anlamsız ölçüler. Bizler bayağı zavallı varlıklarız, diye düşündü ardından. Kibrin zavallılığı.

Son günlerde hayatın yanılsamalardan oluşup oluşmadığı sorusu, düşünceden de öteye gitmiş, inanca yakınlaşmıştı. Belki de iki yıl arası olan bir zamandan diğerine gidip geliyor olmanın etkisi de onu buna yaklaştırmıştı. Nereye baksa boşluk var gibiydi ve bu onu hiç ürkütmüyor, hatta ona ilahi bir boyut katıyor gibiydi. Belki de bu güçle, annesi Ömrügüzel Hanım artık onay ve kabul beklediği yüce varlık olmaktan çıkmış, dünyanın merkezi olduğuna inanan, hayali görkeminde yaşayan herhangi biri olmuştu. Yani yok biri. Bu olağanüstü bir hafiflikti. Takiye içinde olup bitenlerin ne kadarının farkında bilinmez, arada bir uğrayıveren bazı düşün-

celerin dışında.

Şu anda divana uzanmış tavana bakıyor, zihni boşalmış gibi, kasları gevşemiş bir hoş. Tam içi geçmek üzereyken anahtar tıkırtısıyla irkilip doğruldu, ev halkından kimse bu saatte gelmezdi. Sonra karşısında birden Hamasettin'i gördü, şaşırdı.

"Hoş geldin canım, nasılsın? Ama sen iyi görünmüyorsun."

"İyi değilim."

"Otur şu koltuğa da bir soluklan, sonra da anlat n'oldu?"

"Doktordan geliyorum."

Doğal olarak Takiye'nin aklına en kötü ihtimal geldi, nefesini tuttu.

"Takiye ben galiba Alzheimer oldum."

Takiye iyice şaşırmıştı.

"Bunu doktor mu söyledi?"

"Hayır, doktor olmadığımı söyledi. Daha doğrusu Alzheimer' la ilgili herhangi bir belirti göremediğini açıkladı."

"Yani sen yine de bu teşhiste ısrarlısın. İyi de hastalığın hangi belirtileri var sende anlatsana?"

"Ben de bilmiyorum, ama Alzheimer başlangıcında olduğumu hissediyorum."

"Ne demek hissetmek?"

"Öyle inanıyorum."

"O zaman sana en yakın insan olarak ben söyleyeyim. Sende Alzheimer'ın hiçbir belirtisi yok, sadece Alzheimer olma korkusu var. Bu galiba daha çok beyniyle çalışan insanlarda oluyor."

"Ner'den biliyorsun?"

"Senin yaşlarında bir başkasında daha var bu korku, üstelik bir meslektaşın. Karısı bir ara bana içini açmıştı, oradan biliyorum."

"Kimde var?"

"Bunu söyleyemem, söz verdim. Bak ne d'icem, hadi gel dışarı çıkalım, iki sevgili olup gönlümüz nereye isterse oraya gidelim."

Hamasettin biraz düşündü, sonra çocuksu bir yüzle sordu:

"Bur'da sevgili olsak, olmaz mı?"

Takiye gülümsedi ve evet anlamında başını salladı. Hamaset-

tin'i elinden tutup koltuktan kaldırdı. Yatak odasına doğru giderlerken Hamasettin tekrar sordu:

"Ya Şeyhekul gelirse?"

"Merak etme gelmez, zaten bugün anahtarını almayı unuttu."

HÜKÜMET HÂLÂ BALKONDA, İrsaliye salonda volta atıyor, gergin. Sessizliği Hükümet'in çalan telefonu bozdu, ama o cevap vermedi. Telefonu kapatmış olduğunu sanıyordu, dalgınlığı için kendine içinden küfretti. Telefon sesi sustuktan sonra kapatmadan önce kimin aradığına baktı, Mehmedireşad'ın aramış olabileceği umuduyla. Sonra gözleri pırıldadı sevinçle, arayan Kasatura idi, sadık dost. Bir zamanların yıldız kalecisi, daha sonraki yılların zaman zaman başarılı teknik direktörü, Hükümet'in yıllardır eskimeyen can dostuydu. İlişkileri yıllar önce bir gençlik aşkı olarak başlamıştı, tutkulu bir aşk. Hükümet'in başının açık olduğu zamanlardı o yıllar. Ne var ki, Hükümet malum bekaret sorunundan ötürü onunla evlenmeyi kabul edememişti, çok istediği halde. Durumu kabul etmek ikisi için de zor olmuş ve ayrılmaları hayli zaman almıştı. Kasatura bir başkasıyla evlenmiş, ardından ilişkileri sağlam bir dostluğa dönüşmüştü. Kasatura'nın eşi geçmiş hikâyelerini bildiği halde Hükümet'i kabullenmiş, kapıları her zaman ona açık olmuştu, üç yıl önce kanserden ölene kadar. Hasta yatağında iken Hükümet sık sık başucunda beklemişti, son nefesinde de öyle. Kasatura bunu hiç unutmamış, karısı öldükten sonra hep Hükümet'in arkasında olmuştu. Zamanla sırdaş olmuşlardı. Genellikle gözden ırak lokantalarda buluşurlardı. Kasatura hâlâ çok yakışıklı bir adamdı, pek çok kadının yüreğini hoplatan. Birbirlerinin serüvenlerinden haberdardılar. Nitekim Mehmedireşad'la ilişkisini bilen tek kişi oydu.

Bir süre telefonda konuştular, Hükümet onu arayacağını söyleyip kapattı. Telefon konuşması sırasında Hükümet'i yalnız bırakmayı uygun gören İrsaliye bir süre sonra döndü. Hükümet rahatlamış bir yüzle İrsaliye'ye baktı.

"Arayan Kasatura'ydı."

"Tahmin ettim, yüzünün ifadesinden. Ne dedi?"

"Beni alıp evine götürmek istiyor. Ona burada olduğumu söyleyebilir miyim?"

"Tabii söyleyebilirsin, ama ona gitmen bir başka skandala yol açmasın?"

"Biliyorsun, Kasatura mert ve sözünü sakınmayan bir adam, birlikte baş ederiz."

İrsaliye'nin yüzünden bir gölge geçti.

"Bir işe yarayamadım, d'i mi?"

"O nasıl söz! Hastaneden çıkmadan önce başka kimseyi düşünmeden seni aradım. Başka kimse var mıydı, onu da bilmiyorum. Sana sığınabilmiş olmamın bana verdiği güveni bilemezsin, ama şimdi savaş zamanı ve Kasatura'ya ihtiyacım var."

"Meydan okumak mı yani?"

"Evet."

"Keşke bunu yapmasan derdim ama, biliyorum inatçısın."

"Mehmedireşad arasaydı belki de yapamazdım, bilemiyorum. Ama bu toplumda böyle bir durum olduğunda sadece kadını suçlamak neymiş, onlara göstermek istiyorum. Beceremezsem bile deneyeceğim."

"İyi ama o da belediye başkanlığından oldu."

"O parti içi politik bir konu, ama Mehmedireşad kısa bir süre sonra toplum içinde yine başı dik dolaşacak, belki birileri içinden pis zamapara diyecek, hepsi bu. Peki ya ben?"

Sonra telefonuna uzanıp tuşlamaya başladı.

YÖNELTİLEN SORULARIN ARDINDAN Beyhude, sinirli bir şekilde söylendi:

"Elin gâvuru kendini öldürtecek başka yer bulamadı mı? Ya o kurşunlar ikimizden birine ya da ikimize birden isabet etseydi! Aslında masayı terk etmek üzere işaretleşmiştik, arkadaşım kafede çalan bir şarkıyı sonuna kadar dinlemek istediği için bu olaya şahit olduk, gereksiz yere."

Ardından derin bir soluk aldı. Karşısındaki polis memuru mesafeli bir tavırla görüşmelerinin sona erdiğini bildirdi. Sıra Karanfil'deydi. Karanfil Lost'la ilk karşılaşmalarını ayrıntılarıyla anlattı. Soruşturma sona ermiş gibiyken birden başka bir şeyi hatırladı.

"Bu adamla ilgili şahsi izlenimimi de eklemek istiyorum, sizleri ilgilendirirse."

Polis evet anlamında başını salladı.

"Lost Suspect sahtelik ve entrika kokan bir adamdı, güven vermeyen biri. Sanat tarihine duyduğu ilgiden ötürü ülkemize gelmiş olmasına kesinlikle inanmadım. Emekli bir İngilizce öğretmeni nasıl olsa bu konulardan anlamaz diye o anda uyduruverdi gibi geldi bana. Bunları bilmenizi istedim."

"Bir de bana o restoranda size yardımcı olan genç garsonun adını verir misiniz? Hatırlıyorsanız tabii."

"Adı Yamuk, sağlam biri."

Emniyet Müdürlüğü'nden çıktıklarında Karanfil keyifliydi, buralara gelmişken nasıl pasaport edineceğini de öğrenmişti. Beyhu-

de onun keyfine katılmak istedi.

"Pasaportunu alınca ilk yolculuk nereye?"

"İzlanda'yı hep merak etmişimdir."

"Arada bir volkanların patladığı şu ülke."

"Yurtdışına ilk çıkışım olacağı için bir tura katılırım herhalde. Hele bir pasaportumu alayım da."

"Kalabalık olmayan bir yere gidip bir şeyler yiyelim mi? Acıktım."

"Ben de öyle."

"Eve uğrayıp Tutankamon'u da alabilir miyiz? Dışarıya çıkarılma zamanı geldi. Tozağacı'nda birkaç kaldırım kafe var, yemekleri de iyi sayılır. Üstelik köpekle gidebileceğim yerler, etraf da kalabalık olmaz."

"Tamam, şurada taksiler bekliyor."

Göbektaşı'na uğrayıp Tutankamon'u aldılar ve Tozağacı'na yürüyüp Adaçayı Yolu kenarındaki bir kafeye yerleşip yemeklerini ısmarladılar. İkisi de sessizdi, cinayetten hiç söz edilmedi. Etrafta da tuhaf bir sessizlik vardı, ama yaşadıkları travmanın etkisinden olmalı, bir süre ne olduğunu anlayamadılar. Yoldaki arabaların hiç hareket etmediğini Beyhude fark etti bir süre sonra. Adaçayı Yolu için bu sıradan bir hal sayılırdı, ama arabaların motorları çalışmıyordu ve içlerinde sürücüleri yoktu. Kafası iyice karışan Beyhude garsonu çağırdı.

"Bu arabaların durumu nedir böyle?"

Garson düşünceli bir yüzle cevap verdi, eğitimli biri olduğu belli.

"Bunun bir gün olacağını bekliyordum. Dün öğle saatlerinde burada trafik tamamen durdu ve bir daha hiç hareket etmedi."

"Peki ya sürücüler ve yolcular?"

"Beklediler, beklediler, sonra da arabaları terk edip yürüdüler. Başka ne yapabilirlerdi ki?"

Karanfil şaşkın bir halde sordu:

"Bu tıkanıklık ne kadar sürecekmiş?"

"Dediklerine göre sonsuza kadar."

"Nasıl yani?"

"Ben duyduklarımı söylüyorum, çeşitli söylentiler var. Burayı bu haliyle sit alanı ilan edeceklermiş, dünyada bir ilk olduğu için *Guinness Rekorlar Kitabı*'na geçecekmiş. Başka rivayetler de var: Sonbahardaki bienalde bu durum enstalasyon olarak etkinliğe katılacakmış gibi şeyler."

Karanfil duyduklarına inanamıyordu.

"Bunlar çok saçma."

"Ne kadar abuk olursa olsun, farklı olan her şeyin yüceltildiği bir zamanda saçma sözcüğüne yer olamaz hanımefendi."

Karanfil ilgiyle sordu:

"Eğitiminizi sorabilir miyim?"

"Turizm yüksekokulu mezunuyum. Deringırtlak Üniversitesi' nden."

"Hoş."

Beyhude'nin içi sıkılmıştı.

"Hiçbirini dert etmeyin, zaten kıyamete şur'da ne kaldı. Alt tarafı aralık ayının sonu!"

Karanfil hayretle ona döndü.

"Sen bu saçmalığa inanıyor olamazsın."

Beyhude umursamaz bir yüzle karşılık verdi:

"Bilemiyorum, ama perşembe akşamları Maya Takvimi Grubu' nun toplantılarına katılıyorum."

Garson Karanfil'e döndü.

"Size söylemiştim efendim, artık saçma diye bir kavram yok."

Sonra da izin isteyip yanlarından ayrıldı. Karanfil uzun süre yolda duran arabalara baktı, sonra Beyhude'ye döndü, alaycı.

"Beni bir müzeye getireceğini söylememiştin. Bu şeyin başı sonu ner'de acaba?"

Beyhude umursamazca baktı.

"Hiç merak etmiyorum, benim evimin ya da senin ileride oturacağın evin önünde değil ki."

"Bunun başka yerlerde olmayacağını ner'den biliyorsun?"

Beyhude Karanfil'e bakmadan mırıldanır gibi konuştu:

"Ne olacak? Ya şöyle olursa? Ya olmazsa? Bu soruları artık sormak istemiyorum, yoruldum. Şu anda seninle birlikteyim, kahvemi içmek üzereyim, ötesi yok."

HİÇ MEYHANEYE GİTMEMİŞTİ OTUZ, demek daha hava kararmadan içmeye başlanıyordu oralarda. Elindeki kâğıttaki tarifi izleyerek aradığı sokağı sonunda buldu, sağdaki meyhane ve barları izlemeye başladı, biraz yürüdükten sonra Kepaze tabelasını gördü ve bir soluk alıp girdi. İçerisi Otuz'u ürkütecek kadar kalabalık ve gürültülüydü, bocaladı. Sonra kalabalığın arasından kalkan bir el gördü, ev sahibi Kamber'di bu, oraya doğru yürüdü. Kamber yine rengârenk giyinmiş, altın kolyesini takmıştı. Yerinden kalkıp Otuz'u yanaklarından öptü, sonra masada oturan kadın elini uzatıp kendini tanıttı:

"Ben Hengame."

Esmer, saçları kızıla boyalı, balıketi, ellisini geçmiş gibi, yine de kestirmek zor. Çok renkli bir elbise giymiş, kulaklarında kocaman halka küpeler, ama makyajsız. Otuz, onu baş edilmesi zor biri gibi algılamıştı ilk anda. Nitekim kadın derhal Kamber'e döndü.

"Kiracın çok yakışıklıymış."

Otuz ne diyeceğini bilemeyip sessizce masaya oturdu. Kamber bardağına hemen rakı koymaya kalkınca itiraz etti:

"Teşekkür ederim, ben sadece votka içeceğim, çok az."

Kamber biraz bozulmuştu.

"Olur mu ya! Genç adamsın, Kepaze'de herkes şişeler devirir, ama neyse, belki biraz ısınınca bize katılırsın. Ah işte sevgili kontesim de geldi, tanıştırayım. Otuz... Hürrem Kontes."

Otuz ayağa kalkıp Kontes'i selamladı, fena halde şaşkın. Bu kadınla yaklaşık bir yıl önce beraber olmuştu, ama o zamanki adı başkaydı galiba. Otuz yerine oturduğunda Kontes yapay bir gü-

lümsemeyle ona döndü.

"Darling, harika bir seçim yapmışsınız. Salsaçak'tan şehrin manzarası muhteşemdir. Bu şehirde yaşıyor olmanın hakkını vereceksiniz."

Otuz gülümsedi.

"Sanırım o evden hiç çıkmayacağım."

Otuz kadını çok iyi hatırlıyordu, bağrış çağrış sevişmesi ve doruğa ulaştığında sıraladığı galiz küfürleriyle. Oysa kadın Otuz'u ömründe ilk kez görmüş gibi davranıyordu. Daha doğrusu, Otuz onun kendisini gerçekten de tanımadığından kısa sürede emin olmuştu. Anlayamıyordu bunu, ama kafasını bu konuya takmamaya karar verdi.

Masada Kamber ve Hengame sürekli Otuz'la ilgileniyor, onu aralarına çekmeye çalışıyorlardı. Durum Otuz'un bunalmasına, Kontes'in kendisini dışlanmış hissedip surat asmasına neden oluyordu. Bu arada Otuz, Hengame'nin felsefe mezunu olduğunu, resim yapıp hikâyeler yazdığını öğrenmişti. Bayağı uçuk, ama zeki ve anaç bir kadın olan Hengame bir ara Otuz'a doğru eğilip alçak sesle konuştu:

"Yarın gece Bunga Bunga partisi var, İtalya'dan ithal, oraya mutlaka gelmelisin."

Otuz yine ne diyeceğini bilemedi, ama Kontes, Hengame'nin söylediklerini duymuştu.

"Neredeymiş bu parti darling?"

Hengame onun lafa karışmasına sinirlendi.

"Sana göre bir şey değil darling, kadınlar için yaş sınırı var."

Kontes'in yüzü fena halde sarktı, bir şeye hazırlık yapıyormuşçasına elbisesini bedenine iyice oturttu ve meydan okurcasına aniden yine bir Piaf şarkısı söylemeye başladı.

Des yeux qui font baisser les miens
Un rire qui se perd sur sa bouche
Voila le portrait sans retouche
De l'homme auquel j'appartiens...

Birden güçlü bir erkek sesi duyuldu ilerideki masalardan.

"Hey garson!
Sustur şu çığlık sesli kadını
Söyle masamıza gelsin, içelim..."

Şarkı ve şiir devam ederken Kamber, Hengame'ye dönüp sordu:

"'İspanyol Meyhanesi'nden bu dizeler. Hatırlayamadım, kimindi?"

"Ümit Yaşar Oğuzcan."

Protesto sesleri ve şiirin geri kalanı eşliğinde Kontes şarkısını inatla sürdürüyordu.

Quand il me prend dans ses bras
Il me parle tout bas
Je vois la vie en rose...

Sonunda Kontes yanı başında dikilen ve "Madam, madam, madam..." diye onu susturmaya çalışan şef garsonu fark etti ve durakladı.

"Lütfen madam! Kepaze, bir meyhanedir ve müşterilerimiz bu tarz şarkılara pek alışkın değil. Malumunuz, depremden ötürü insanlarımız biraz da efkârlı..."

Kontes garsonun yüzüne bakmadan aşağılarcasına bir tavırla onun konuşmasını kesti.

"Eşek hoşaftan ne anlar!"

Şef garson sessizce kaybolurken Kontes birden masadakilere döndü.

"Bu deprem lafı da neydi darlings?"

Hengame gerildi.

"Şehirdeki çürük yapılar yıkılıp insanlarımız ölmüşken bu ne biçim soru?"

"Basbayağı bir soru! Benimle alay etmeye kalkman çok ayıp. Deprem falan olmadı, hafızam gayet güçlüdür."

Otuz bu konuşmaya bir türlü anlam veremiyordu, kelimeler

ağzından çocuksu bir masumiyetle dökülüverdi:

"Depremden hemen önce karşı kaldırıma geçmemiş olsaydım, şimdi burada olmayacaktım."

Kontes'in yüzüne tarifi imkânsız bir ifade gelmişti.

"Ne zaman oldu bu deprem?"

"Daha geçen gün!"

Kamber araya girdi, biraz kızgın.

"İkisi de saçmalıyor Kontes, öyle bir şey olsaydı bizim de haberimiz olurdu. İnsan ayağının altındaki zeminin sallanıp sallanmadığını fark etmez mi? Baksana evler yıkıldı, insanlar öldü diyorlar. Böyle bir şeyin şakasını yaptığınız için utanın."

Sonra Otuz'a döndü.

"Hele sen! Böyle bir şeyi senden hiç beklemezdim, ama insanları tanımak zor işte."

Otuz rüyadaymış gibi anlatmaya başladı, çocuksu.

"Göbektaşı'ndan geçerken oldu. Kaldırımda tek başına duran sahipsiz bir bavul gördüm. Bavulu tanıyordum. Sabah onu taşıyan kadına yardım etmiştim, tamamen rastlantı. Polis o bavulu patlatacaktı, şüpheli diye. Aslında buna gerek yoktu, çünkü o kadın terörist olamazdı. Ben o eski binanın önündeydim, patlamayı daha iyi görebilmek için karşı köşeye geçtim. Sonra yer sallanmaya başladı, bir direğe tutundum. Biraz önce bulunduğum köşedeki ev gürültüyle yıkılıp yerle bir oldu. Orada kalsaydım ben de ölecektim. Aynı günde iki defa ölümden döndüm. Bunu hak ettim mi bilmiyorum..."

Masadakilerin hayretle kendisine baktığını fark edince birden susup başını öne eğdi. Ardından, masada uzun süren bir sessizlik başladı, yan masadan bir adam onlara seslenene kadar.

"Bir ara sesleriniz yükseldiği için elimizde olmadan kulak misafiri olduk. Söylemek istediğim o ki bu şehirde şiddetli bir deprem oldu, evler gerçekten yıkıldı ve insanlar öldü. Ben uzak bir akrabamı kaybettim. Lafa karıştığım için kusura bakmayın, ama başka kime isterseniz sorun."

Adam yüzünü kendi masasına döndüğünde Kamber yanından

geçen genç komiyi durdurup sordu:

"Delikanlı, birkaç gün önce deprem oldu mu olmadı mı?"

Çocuk çok şaşırdı.

"Olmadı tabii, deprem mi olacakmış?"

"Yok yok merak etme, olmayacak. Ben cevabımı aldım. Bölünmediğimiz bir bu konu kalmıştı: Deprem olduğuna inananlar ve olmadığını iddia edenler. Allah sonumuzu hayretsin."

Hengame masaya hâkim olmak istercesine bir havaya girmişti.

"Ay evet, Kamber'in dediğine katılıyorum, bari bizim masamız ikiye bölünmesin."

Kepaze'nin duvarlarından birinde duvar yazıları vardı, çoğu ancak yakından okunabilen. Biri vardı ki duvarın üst kısmında, kolayca okunan, ama yabancı bir dilde. Hengame onu yüksek sesle okudu:

"*La vida no vale nada!* İspanyolca olmalı."

Kamber karşılık verdi:

"Evet İspanyolca, hayat değersizdir gibi bir anlamı var."

Otuz o cümleyi duyduğu an önce canı yanmış gibi bir duygu yaşadı, ardından gelen şaşırtıcı hafiflik. O sırada Kepaze'de bir hareketlenme başlamıştı. Uzaktaki bir masanın yanına iki Roman genci gelmişti, keman ve darbukayla. Dokuz sekizlik ritm başladığında insanlar birden coştu ve el çırpmaya başladılar. Otuz önce pek oralı olmadı, ama sonra insanlar çığlık çığlığa haykırmaya başladılar. Otuz dönüp baktığında gözlerine inanamadı. Bir adam masanın üstüne çıkmış göbek atıyordu. Her göbek atışında pantolonu ile gömleği arasına sokulmuş pet şişeden dışarı su fışkırıyordu. Masadakilere baktı, onlar da kendinden geçmişçesine olaya kendilerini kaptırmışlardı. Koca mekânda o çok, ama çok tek başınaydı. İç diyaloğundaki son kelime "kepaze" oldu. Ardından, şekiller ve renkler yavaş yavaş uzaklaşmaya, kendisini çözülüp eriyor gibi hissetmeye başladı, adeta şekilsizleşerek. Sonunda her yer doğada bulunmayan bir renkle kaplandı, sesler ve şekiller silinip sustular.

MACUN, LANETLİ TAKUNYA OTELİ'NİN parka bakan odasına yerleşmekteydi. Başlangıçta adından ötürü politik anlamlar yüklenen otel, zaman içinde, politikayla ilgisi olmadığını kanıtlayan tarzıyla Udjube bölgesinin prestijli otellerinden biri olmuştu. Lanetli Takunya'ya gelme fikri, evdeki divana uzanmış Verdi operaları dinlerken oluşuvermişti. Evdeki tahribatın sigorta kapsamında olmadığını öğrendikten sonra, sağlam kalan parçaları ayıklayıp yemek masasının üzerine koymuştu. Ardından uzandığı divanda müziğini dinlerken, bu bir haftalık tek başına tatilini evde geçirme düşüncesi ona giderek saçma görünmeye başlamıştı. Şehir içinde de olsa, tebdili mekân ona iyi gelebilirdi. Evde kalırsa Virane Hanım'ın bildik yemeklerini yiyecek, site hayatı ile sınırlanıp soyutlanacaktı. Nereye bırakılırsa orada kalma eğilimine lanet okuyup, bu defa bunu aşmaya karar vererek hızla yerinden kalktı ve Lanetli Takunya'yı aradı, o otelle ilgili olumlu şeyler duymuştu. İstediği tarzda bir suit verebileceklerini, odasına radyo koyabileceklerini söylediler. Bir ihtimal, geceyarısı radyo programını dinlemek isteyebilirdi. Ardından Virane Hanım'ı arayıp evdeki durumu anlattı, parçalanan objeleri çöpe atması ve yemek yapmaması talimatını verdi. Kendine küçük bir bavul hazırlayıp, birkaç CD ve dizüstü bilgisayarını alıp Lanetli Takunya'ya doğru yola çıktı. Okulu asmış öğrenciler gibiydi, heyecanlı, biraz da suçlu. Karamela'yı aramak içinden gelmemişti, ne zaman arayacağını da düşünmemişti. Otele adımını attığında lobiden ve resepsiyondan çok etkilendi, deko-

rasyonu ve düzenlemesi daha önce gördüğü hiçbir otele benzemiyordu, sıcacıktı, keyiflendi.

Odaya yerleştikten sonra bilgisayarını çalıştırdı, hatta bir de Brad Mehldau koyup onun piyanosunu dinlemeye başladı. Başlangıçta, öğrencilik günlerindeki gibi Udjube Meydanı civarında dolaşmayı düşünmüştü. Hatta hep merak ettiği Eyyahyallayokull ya da adı her neyse, orada külbastı yemeye gitmek vardı aklında. Üzerine yavaş yavaş çöken tatlı rehavet sonucu acele etmemeye karar verdi. Günbatımı zamanıydı, öğle yemeğini atlamak zorunda kaldığı için acıkmıştı. Oda servisini arayıp biftek, patlıcan salatası ve dondurmalı kadayıf sipariş etti. Kendine koymuş olduğu yasakların hepsini delmek ister gibiydi bu şehir tatilinde. Nasılsa kimsenin haberi olmayacaktı. İyi de kime neydi ki zaten? Ama siz gelin de ona anlatın.

Yemeğin ardından yatağa uzanıp, yanında getirdiği Osmanlı Hanedanı'nın son yıllarıyla ilgili kitabı okumaya karar verdi, o dönem onu hep ilgilendirmişti. Soyundu ve yarı çıplak halde yatağa uzanmadan önce yatak örtüsünü kaldırmak istedi. Örtünün ayakucunu çekiştirirken yatağın altından kayan bir diskin halının üzerine düştüğünü fark etti. Üzerinde yazı yoktu, diskin yatağın altında ne işi vardı? Biri onu oraya saklamış olabilir miydi? Öyleyse hangi amaçla? Yatak ve kitap davetkâr görünüyordu, ama o hafiyeliği seçti. Diski bilgisayara takıp ekranda görüntü bekledi, ama bir ses kaydıyla karşılaştı, kulaklığını takıp dinlemeye çalıştı. İki kişi arasında geçen bir konuşmaydı bu. Kadın berbat, ama iyi kötü anlaşılabilir bir İngilizce konuşuyordu. Adam zaten açıkça Amerikalı idi. Gizli ve kirli işler konuşulduğu açıktı, ama içeriğini anlamak mümkün değildi. Kadın arada bir, içinde bulunduğu uçak İzlanda'ya kaçırılan İsrailli bir adamdan söz ediyordu. Kendisinin sadece bir aracı olduğunu, ama kimi temsilen konuştuğunu kendisinin de bilmediğini, malın yüksek fiyat verene teslim edileceğini anlatıyor, Amerikalı'nın önerdiği fiyatın İsrailli'ninkinin çok altında olduğunu söylüyordu.

Macun önce konu edilen malın uyuşturucu olabileceğini dü-

şünmüş, ama hiç anlamadığı konular olduğu için emin olamamıştı. Diski sonuna kadar dinlemedi, bazı şeyler çok sık tekrar ediliyordu, sıkıldı. Sözünü ettikleri mal gizli bir bilgi de olabilirdi. Üzerine bir şort ve tişört geçirip santralı aradı, kendisini tanıttıktan sonra otel müdürüyle konuşmak istediğini söyledi, konunun mahrem olduğunu ve ancak müdüre açıklayabileceğini, odasında onu bekleyeceğini anlattı. Genç ve dinamik tavırlı bir adam olan otel müdürü kısa süre sonra Macun'un odasındaydı, yanında bir güvenlik görevisiyle. Macun görevlinin beş dakika dışarıda beklemesinin daha uygun olacağını söyledi, karşısında düzgün bir insan olduğunu gören müdür bu isteği kabul etti. Macun ona olanları anlattı ve müdüre diski dinletmeye başladı. O da uzun süre dinlemedi.

"Bu çok karışık bir işe benziyor. Bir an önce emniyete haber vermeliyim, otel personeline belli etmeden, çünkü sonra bu olay her ne ise hemen basına sızabilir. Sizden de ketum olmanızı rica edeceğim. Zaten bugün Amerikalı bir müşterimiz Göbektaşı'nda bir kafede otururken kimliği belirsiz kişilerin açtığı ateş sonucu öldürüldü."

O sırada kapı çalındı ve dışardaki koruma göründü.

"Beş dakikayı geçtik efendim."

"Beklemene gerek yok, gidebilirsin."

Otel müdürü emniyeti cep telefonundan aradı ve tanıdığı anlaşılan birine olanları anlattı. Macun konuşmayı dikkatle dinlemedi, ama bir ara depremden söz edildiğini de fark etti. Bu insanlar kendisinden iki yıl ötedeydiler. Eğer öyleyse, öldürülen Amerikalı Macun'un zamanında hayatta olmalıydı. Saçmalıyorum, diye düşündü aradından, belki kendi de bu adamlarla aynı zamandaydı. Ayrıca adam öldürülmeden iki yıl önce kim bilir dünyanın neresindeydi?

"Polisler kendileri gelene kadar odadan ayrılmamanızı istediler. Otelimize gelir gelmez karşılaştığınız bu nahoş durumdan ötürü sizden şahsım ve otelimiz adına çok özür dilerim. Size oda servisinden arzu ettiğiniz bir şeyler getirtebilir miyim? Akşam oldu sayılır."

"Ben o işi diski bulmadan önce halletmiştim, teşekkür ederim, ama başka bir isteğim var."

Otel müdürü merakla bakıp bekledi.

"Odamın değiştirilmesini istiyorum, yine böyle bir suit."

"Depremden ötürü otelimiz çok dolu, ama bazı yabancı müşterilerimiz de ülkelerine döndüler. Elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Ardından sabit telefondan rezervasyonu aradı ve bir şeyler konuştu. Kapattıktan sonra Macun'a döndü.

"Yeriniz hazır. Bu suitin aynısı, ama ikinci katta. Polisle işimiz biter bitmez sizi oraya taşırız."

Macun ona teşekkür etti ve eşyalarını taşınmaya hazır hale getirmeye başladı. Bu arada müdür güvenlik şefini arayıp son bir ayda o odada kalanların profillerini hazırlamalarını istedi, sonra da diskle birlikte odadan ayrıldı.

Aynı gün içinde ikinci defa polisle muhatap olmak, Macun'a önce çok can sıkıcı bir durum gibi göründüyse de olanlardan için için keyif de almakta olduğunu fark etmekteydi. Tekdüze bir hayat sürdüren biri için çok sıradışı yaşantılardı bunlar. Karamela'nın sıkıcı bir hayat sürdürdüklerine ilişkin sözleri içinde yer etmişti. Nasıl sıkıcı olunmayacağını zaman zaman düşünmüş, ama bir türlü bulamamış, yine kusursuzluğun kasvetinde hapsolup kalmıştı. Düşündükçe daha da bulunamaz hale geleceğini bilemeden. Sonra bir şeyi fark etti. Bugün olanların hiçbirini kendisi yaratmamış, birtakım rastlantılar ve yanlışlıklar sonucu kendisini bu durumların içinde bulmuştu. Olayları yaratanlara baktığında ise kendini onlara kıyasla kurumuş bir dal gibi buluyordu. Bir kadın, kadın sevgilisine kızıp intihara teşebbüs ediyor; diğer kadın kıskançlık krizine girip hiç tanımadığı bir adamın evine dalıp eşyalarını kırıp parçalıyor; bir kadın ve bir adam Lanetli Takunya'da gizli pazarlıklar yapıyor; ikisinden biri bu pazarlıkları kaydedip diskini bir yatağın altına saklıyor. Derken cep telefonu çaldı. Karamela:

"Ev cevap vermedi."

"Çünkü oteldeyim. Lanetli Takunya'da. Buraya taşındım."

Karamela'nın ses tonu değişiverdi, canının sıkıldığı belli.

"Ne işin var otelde?"

"İçimden öyle geldi."

Karamela bir süre sustu kaldı.

"Otele taşındığını bana haber verebilirdin."

"Herhalde verecektim de, sen daha çabuk davrandın. Otel odamda bulduğum bir şey nedeniyle polisi bekliyorum, telefonu kapatırsam anlayışla karşıla."

"Ne demek bu? Ne buldun?"

"Onu açıklayamam, ketum olmamı istediler."

"Ketum da ne demek?"

"Sır vermeyen demek. Burası sandığımdan da güzel bir otelmiş, iyi ki gelmişim."

"Hâlâ oraya neden gittiğini anlayabilmiş değilim."

Macun, Karamela'nın paniğinin farkındaydı, ama onu rahatlatmak hiç içinden gelmiyordu.

"Sıkıcı hayatım renklensin, üzerimdeki cila biraz solsun diye. Buna memnun olmalısın. Sen değil misin, bana senin adın macun değil cila olmalıymış diyen."

O sırada odanın telefonu çaldı. Polisler gelmişler, otel müdürü odaya çıkmak için iznini istiyordu.

"Kapatmam gerekiyor Karamela, uygun bir zamanımda seni ararım."

Karamela cevap vermeden telefonu kapattı, ama bu Macun'u hiç etkilemedi. Diski nasıl bulduğunu polislere anlattığı sırada, son bir ay süresince o odada kalanların listesi de güvenlik şefi tarafından odaya getirildi. Özellikle Arnavutluk doğumlu bir kadının durumu ilgi çekici bulunmuştu. Yapılan hızlı bir araştırmada, e-posta adresi, ev adresi, telefon numarası sahte çıkmıştı.

Polislerle işi bitince Macun otel personelinin yardımıyla yeni suitine geçip düzenini tekrar kurdu. Oda otelin arka cephesindeydi, küçük balkondan manzarayı seyrederken ileride bir yerde güçlü bir aydınlatma fark etti. Dikkatle bakınca bir bina enkazı üzerinde çalışma yapıldığını anladı, çok sayıda turuncu kıyafetli insan

vardı. Sağ tarafa döndüğünde, daha önce var olmayan iki yüksek bina gördü. Bunlar kesinlikle yeniydi, kendi zamanımdan iki yıl öteye geçmiş olmalıyım, diye düşündü, heyecanlandı.

Odaya dönüp televizyonu açtı ve bir haber kanalı aradı. Adını hiç duymadığı bir kanalla karşılaştı. Ekranda, kurtarma ekibi hayatta kalmayı başarabilmiş bir kız çocuğunu enkazdan çıkarmaktaydı, heyecanlandı. Çocuğun annesi de oradaydı, onun yüz ifadesini gördüğünde gözyaşlarını tutamadı, özellikle küçük kızın ambulansa götürülürken annesine gülümseyişini. Ardından başbakan göründü ve deprem sonrası yapılanlarla ilgili bir şeyler açıkladı. Başbakan değişmemişti, pek şaşırmadı. Onu asıl şaşırtan, birkaç Arap ülkesinde birden yaşanan halk hareketleriydi. Nasıl başladıklarını bilmeyince pek de anlaşılacak haberler değildi bunlar, filme ortasından girmişti, kavramak zaman alacaktı. Başkentin bir sokağında patlayan bomba yeni bir şey değildi. Anlaşılan o konu iki yıl önce bıraktığı yerdeydi, ölen olduğunu duyunca isyan etti bir süre. Haberleri seyrederken kendisine ulaşan bilgi ve duygu bombardımanı onu yormaya başladı. Bir türlü başlayamadığı kitabı alıp yatağa uzanmak üzereyken, yatağın sol alt kenarında, yerde başka bir kitap gördü. Bu, diğer odada diski bulduğu yerin aynısıydı, çok şaşırdı. Eğilip kitabı aldı ve kapağına baktı. *Tango: Anılar*.

KARANFİL, EVİNİN BULUNDUĞU SOKAĞA döndüğünde kalbi çarpıyordu, gizli iş çeviren bir çocuk gibi. Aniden köşedeki bakkalla karşılaşınca yüzüne hiç bakmadı, ama adamın onu tanımadığını hissetti. Yine de kafası biraz karışmış gibiydi, bu kadın bildik geliyor ama çıkaramadım gibi bir şey olmalı. Eski mahallesine gitmek için akşam yemeği zamanını seçmişti. Hava sıcak olduğu için insanların sokakta ya da balkonlarda olmayacağını düşündüğü bir zaman. Nitekim bakkaldan başka kimseyle karşılaşmadan evine girebilmişti. Işıkları yakıp bütün evi dolaştı, sahibi ölmüş evler gibiydi, kasvetli. Evin bir köşesinde saklı duran nakit parayı, dizüstü bilgisayarını, banka cüzdanlarını, kasa anahtarlarını, anne ve babasının bulunmadığı birkaç çocukluk fotoğrafını alıp yanında getirdiği torba şeklindeki seyahat çantasına doldurdu ve evden çıkıp gitti. Geriye sadece kitapları kalmıştı, onların acelesi yoktu.

Tanıdığı biriyle karşılaşmadığı için rahattı, ama bir yandan da eski mahallesinin onu bu haliyle görmesini ister gibiydi, meydan okumak mı ne? Mahallenin ne suçu var ki, diye düşündü ardından, hiçbiri ona saygıda kusur etmemişlerdi. Ancak, evde hâlâ Zifirullah'ın ruhu dolaşıyordu, her köşesi lanetliydi ve yakın bir zamanda ondan kurtulmalıydı. Tozağacı'ndaki kafeden çıktıktan sonra Beyhude'nin sokağındaki fotoğrafçıda tapu için vesikalık çektirmek üzere iken, apartman görevlisi Cambaz arayıp kızının kendisini aradığını, annesine bir türlü ulaşamadığı için kaygılı olduğunu söylemişti. Cambaz da ona annesinin iyi olduğunu, bir arkadaşın-

da kaldığını anlatmış. Taksiyle oteline dönerken, kızına kızmaktan çok, acıdığını fark etti, biraz da suçluluk duygusuyla. Ne kusur işlemişti de bu kız babasının bu denli kopyası olabilmişti? Düşünebildiği tek neden kızının onu âciz bulmuş olmasıydı ve bunda haklı olabilirdi. Ancak bu, yine de kızının onu aşağılamasının ve çıkarları için kullanmasının mazereti olamazdı. Kızının onun servetine sahip olabileceği günü beklediği düşüncesine daha önce de kapılmış, sonra da bunun kendi paranoyası olduğuna karar vermişti. Şimdi ise yeniden bu düşüncesinin geçerli olduğuna inanıyordu, hem de sorgulamadan. Öldü mü kaldı mı diye apartman görevlisini aramak kabul edilebilir şey değildi. Deprem olalı kaç gün olmuştu, telefonu sürekli açıktı, ulaşamama gibi bir durum olamazdı. Karanfil için zaman, geçmişte kendine karşı işlemiş olduğu suçların üstesinden gelme zamanıydı ve orada kızına artık yer yoktu. Taksi otele yaklaştığında birden karar verdi, elindeki torbayı odasına bırakıp yemeğini Eyyahyallayokull'da yiyecekti.

AKŞAM OLMAK ÜZEREYDİ, Takiye yanı başında uyuyakalmış Hamasettin'e bakıp gülümsedi, sonra yataktan çıkıp giyindi. Sevişmelerinin ardından aralarında çok içten ve duygu yüklü konuşmalar geçmişti. Hamasettin bir ara, Alzheimer korkusunun kendisine gazetedeki bir arkadaşından bulaştığını anlatmıştı. O meslektaşı bu konuda adeta bir bozgun yaşıyordu ve Alzheimer olduğuna kesinlikle inanıyordu. Sonunda yazılarını yazamaz hale geldiğinden gazete ona üç ay izin vermişti. Hamasettin, Takiye'ye söz vermişti ardından. Yarın sabah ilk işi, bu korkuya nasıl olup da kapıldığını anlamak için bir psikiyatristten randevu almak olacaktı. Zaten aklında bir isim de vardı. Takiye bunları sessizce dinlemiş, tek bir söz etmemişti, ama üç ay izin verilen köşe yazarının kim olduğunu anlamıştı. Bu kişinin daha önce başka takıntıları da olmuş ve doktora gitmeyi hep reddetmişti.

Yatak odasına gitmeden önce gelen bir telefon, Hamasettin'in şehire gelen önemli bir İngiliz gazeteci için son anda düzenlenen bir yemeğe katılmasını gerektiriyordu. Böylece akşam yemeği hazırlamaktan kurtulan Takiye romanına dönmüş, son olayları ilgiyle okuyordu, en çok da Kepaze adındaki meyhaneyi merak etmişti. Romanı kapatıp düşündü, kendisi de kitabın içindeki karakterlerden biri olabilirdi, çünkü ikidir romandaki kahramanlarla karşılaşıyordu. Sonra iki yıl sonrasının depremzede, yoksul ama sıcacık bir sokağında bulmuştu kendini, bir de henüz var olmayan ya da belki oluşmakta olan Kubur-u-muazzama adındaki o çukur

semtte. Başka örnek var mıydı, hatırlayamadı. Kitapta kendisinin de bir karakter olup olmadığını bilebilmesi mümkün değildi. Çünkü ancak kitabı okuyan bir başkası, kendisinin kitapta olup olmadığını ona söyleyebilirdi, öyle biri de yoktu. Kitapta neden iki farklı zaman yaşandığını anlar gibi olduğu zamanlar olduğu halde, aslında bunu tam kavrayabilmiş değildi. Zaman zaman bu konuda kutuplaşmalar olsa da ardından böyle bir durum yokmuş gibi davranılıyordu. Sonra birden Hamasettin'in kapıya yaslanmış kendisini seyretmekte olduğunu fark etti. Uyanmış, yemeğe gitmek üzere hazırlanmış ve bayağı yakışıklı.

"Kendimi çok iyi hissediyorum, sayende."

Takiye gülümsedi. O sırada Dilruba mırlıyarak odaya girdi. Yavrularından bir süreliğine ayrılıp onlara katılmak istemiş anlaşılan. Birlikte Dilruba'yı okşadılar, onunla konuştular. Hamasettin ayrılırken sordu:

"Sen ne yiyeceksin akşama?"

"Eve girmesini yasakladığın şeyi tabii. Pizza."

MACUN, EYYAHYALLAYOKULL'un tarifini aldıktan sonra yoluna çıkan trafik ışıklarını bekleyerek Udjube Meydanı'nın karşı yanına geçti ve tarif edilen sokağa girdi. O sıralarda Karanfil de otelinden çıkmış lokantaya doğru yürümekteydi. Aynı anda Eyyahyallayokull'un kapısına geldiler. Karanfil fotofiniş farkıyla önde. Karanfil'i anında hatırlayan şef garson ona doğru koştu, ardından da Yamuk.

"Masanız emrinizde hanımefendi."

Karanfil restorandaki son boş masaya doğru ilerlerken Yamuk'a takıldı:

"Bu defa masa paylaşmam gerekmeyecek umarım."

Aslında bu doğru değildi. Restoranın kapısına aynı anda geldikleri adamla masasını paylaşabilmeyi o kadar isterdi ki, yeniyetme heyecanıyla. Karanfil için devrim, ama...

"Beyefendi, özür dilemek durumundayız. Hanımefendinin rezervasyonu vardı."

Macun'un gözü ilerideki bir masaya takıldı. Orada komşu kız Muamma, sevgilisi Riya'yla yemek yiyordu sessizce. İnanamadı, bana öyle görünüyor olmalı, dedi kendine. Onca olaydan sonra bu nasıl olabilirdi! Belki de iki yıl sonrasıydı bu. Sonra, neden orada dikilip kaldığına anlamaz gözlerle bakan şef garsonu fark edip kendini toparladı.

"Ben de şansımı bir başka zaman denerim."

Macun, kapıda karşılaştığı kadından ne kadar etkilenmiş oldu-

ğunu ancak oradan ayrılıp yürümeye başladığında idrak edebildi. Şaşkındı, Karamela'yı ilk gördüğünde bile onu böylesi alıp götüren bir heyecan yaşamamıştı. Kadının yaşça kendisinden büyük olduğunu tahmin edebiliyordu, ama bunun önemi yoktu. O yaşta bir kadının dişiliğiyle masumiyetini birlikte hissedebilmek inanılmaz bir şeydi. Başı dik, etrafına hâkim ve maskeli utangaç. İçi içine sığmıyordu, ama bir daha karşılaşabilmeleri neredeyse imkânsız bu devasa şehirde. Merhaba bile diyemeden elveda. Üstelik yaşadığı duygu tek taraflı olmalıydı, kadın onu herhalde fark etmemişti bile. Sarhoş edici heyecan buruklukla harmanlansa da yaşadıklarını çok sevmişti.

İstikrar Caddesi'nde bir süre amaçsızca dolaştı, sonra rasgele bir yere girip yemek sipariş etti. Aslında pek de rasgele girilmeyecek, garip, daha doğrusu onun hiç aşina olmadığı bir yerdi. Siparişi alan garson travestiydi, elleri büyük, sesi fazla kalın olmasa hoş bir dişi, oldukça genç olmalı. Macun, onun on ya da yirmi yıl sonrasını düşündü, artık talep edilmeyeceği zamanları, üzerine hüzün çöktü. Travestiler yaşlanınca nereye kayboluyorlardı acaba? Hele paraları yoksa. Sonra Karamela'yı düşündü, böyle bir yerde yemek yediğini görse gözlerine inanamazdı, o anda Karamela'nın ne önemi vardı ki! Geçiniz, dedi kendine ardından.

Yemeğini beklerken etrafa bakındı, kendi deyimiyle bohem bir kalabalık vardı. Yüksek sesle konuşuyorlardı. Dinlemeye çalıştı. Çoğu yazar, çizer ve fikir, sanat insanlarıydı anlaşılan. Macun çok uğraştı, ama konuşulanları bir türlü anlayamadı. Laflar çok soyut gibiydi ya da kendi aralarında kullandıkları bir dil belki de. Onlar birbirlerini anlayabiliyorlarsa kime ne, dedi ardından. Kapısından döndüğü restoranı bilemezdi, ama buradaki yemekler harikaydı. Menünün üzerinden restoranın adına baktı: Katina'nın Dikiş Odası. Hesabı istemek üzereyken birden akordeon sesi duydu, dönüp baktı. İleri yaşta bir travesti masalar arasında dolaşarak akordeon çalıyordu. Hem de ak saçlarını boyamaya gerek duymamış bir travesti, yüzünde umursamaz bir gülümsemeyle. Bir süre onu seyretti, yüzündeki hikâyelerin izlerine kendini kaptırarak.

Sonra olağanüstü bir kadın sesi duyuldu, akordeondaki melodiye eşlik eden. Macun dönüp baktığında inanamadı, şarkıyı söyleyen kapıdan içeri henüz giren ünlü şarkıcı Kıyamet idi. Güzel bir genç kadın, çok iyi bir şarkıcı. Akordeonun yanına giderek şarkısını orada bitirdi. Ardından patlayan alkışlar arasında Kıyamet masasına giderken birden Macun'u fark edince gözleri pırıldadı. Akordeon "Windmills of Your Mind" çalıyordu. "Acaba Doktor Macun benimle dans etme lütfunda bulunurlar mı?"

Macun aniden yanında beliren Kıyamet'e şaşkın gözlerle baktı, sonra gülümsemeye çalışarak yerinden kalktı ve dansın ilk adımları için Kıyamet'e yaklaştı.

"Beni hatırlamanızı beklemiyordum."

"Özür dilerim, ama ben..."

Kıyamet elini Macun'un omuzundan çekip kendi dudaklarına götürüp susmasını istedi.

"Eğer şu anda birlikte dans ediyorsak bunu size borçluyum."

Macun şaşırdı.

"Anlayamadım."

"Patlayan apandisitimi alıp, peritonite dönüşmeden beni kurtarmıştınız. Hastaneye kritik vaka olarak yetiştirilmiştim. Ben o zamanlar konservatuvar öğrencisiydim, siz de genç ve yakışıklı cerrah. Bir ara size âşık olduğuma bile inanmıştım, o yaşın halleri, bilirsiniz."

Müzik değişmişti, Kıyamet nazik bir şekilde dansa son verdi.

"Çok teşekkür ederim. Masanıza kadar size eşlik edeyim."

Macun havaya girmişti.

"Acaba Kıyamet masamda benimle beş dakika oturabilir mi?"

Kıyamet masaya otururken açıkladı:

"Burada olma nedenim ilerki masada orkestradan bir arkadaşımızın doğum gününün kutlanıyor olması. Aslında geceleri pek dışarı çıkmam. Ama sizi Katina'nın Dikiş Odası'nda görmek benim için sürpriz oldu."

Birden yan masadan bir ses yükseldi, belirgin Fransız aksanlı İngilizce.

"Gaddafi yakalanmış!"

Ardından gelen cevap da İngilizceydi, yerli aksanlı.

"Libya petrolünün üstüne oturdunuz ya, artık gözünüz aydın."

"Muhaliflere yardım eden ilk ülke bizdik."

"Ama petrol karşılığında."

Derken Alman aksanlı İngilizce devreye girdi, tonu kaba.

"Sizi Avrupa Birliği'ne almadık diye böyle konuşuyorsun, değil mi?"

Bu lafa celallenen bir diğeri ayağa kalktı, Alman aksanlı adama eliyle Nazi selamı vererek Hitler dönemindeki Alman milli marşını söylemeye başladı.

"Deutschland Deutschland
Über alles...."

O sırada başka bir ses:

"Irkçı Avrupa, kolonyalist Avrupa!"

Derken bir diğeri:

"*Fuck EU!*"

Ardından katılan diğer seslerle masadaki ortam saldırgan bir kakofoniye dönüşmüştü. Kıyamet açıklamaya çalıştı:

"Buraya yabancı muhabirler de gelir, ama bu kadar azıtabildiklerini bilmiyordum. Ayrılmadan önce sizden bir ricam olacak. Bir akşam sizi yemeğe davet etmek istiyorum, lütfen kabul eder misiniz?"

Macun bir an bocaladı, Kıyamet o anda onun parmağındaki yüzüğü fark etti.

"Tabii eşinizle..."

Macun derhal sözünü kesti:

"Eşim güneyde, yazlıkta."

Kıyamet çantasından çıkardığı kartı Macun'a uzattı.

"Zamanını size bırakıyorum, telefonum orada yazılı, kendim cevap veriyorum."

Ayağa kalktıklarında Kıyamet Macun'u yanaklarından öptü.

"Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Macun, Kıyamet masasına dönene kadar bekledi, yandaki kalabalık masada patırtı hâlâ devam ediyordu, kendini dışarıdaki bol ışıklı, bin bir sesli yaz gecesine atıverdi. Şaşkın ve mutlu.

LANETLİ TAKUNYA'ya doğru yürürken henüz yaşamadığı dönemde yapılmış olan o görkemli oteli seyretti bir süre. Öyle ya, aradaki yılları yaşamadan iki yıl sonrasında bulmuştu kendini. Şöyle bir bakmak istedi adı El Cezve olan binaya, yolunu değiştirdi. Önüne geldiğinde bir grafik şaheseri olan logosunu seyretti bir süre, sonra aniden lobisinde içki içmeye karar verip içeriye dalıverdi. Her şey çok zevkli ve etkileyiciydi, ama böylesi büyük boyutlar Macun'a kaybolmuşluk, hatta hiçlik duygusu yaşatmıştı. Lanetli Takunya'da yaşadığı sıcaklık ve sarmalanmışlık duygusu burada yoktu. Macun kendine geniş görüş açısı olan bir yer seçti, oraya oturup içkisini ısmarladı.

Çok uzun bir gün olmuştu, neler olmuştu neler. Olup biteni zihninde bir düzene koymaya çalışıyor, ama bir olayı düşünürken beklenmedik bir anda diğer olay da devreye giriveriyordu. Sıkıcı hayatımın en uzun ve en renkli günüydü, diye düşündü bir ara. Olanları, durduk yerde başına gelen saçmalıklar olarak görmemesine kendi de biraz hayret ederek. Öylece dalıp gitmişken birden irkildi. Eyyahyallayokull'un kapısında karşılaştığı kadın otelin kapısından içeri girmişti. Kadın hızlı adımlarla, resepsiyona uğramadan asansörlerin bulunduğu bölüme gitti. Anlaşılan otelin müşterisiydi. Ya başka bir şehirde yaşıyor ya da depremde evi hasar gördüğü için burada kalıyordu. Kadın kısa bir süre için görünmüş ve kaybolmuştu. Ne yapabilirdi ki? Yeniyetme delikanlılar gibi peşinden koşup konuşmaya mı çalışmalıydı? Kadın kendisini fark

etmemişti bile. Sonra birden kelimeler ağzından çıkıverdi, hayli yüksek tonda.

"Fuck EU!"

Yan masadakiler hayretle ona baktılar, aldırmadı ve bir süre düşündü. Yarın tekrar buraya gelip kendine bir şans daha tanıyacaktı.

KARANFİL KENDİNİ OTELİN ASANSÖRÜNE ATTIĞINDA derin bir soluk aldı, sonra kabindeki aynaya bakıp hırçın bir sesle bağırdı:

"Korkak!"

Macun'un düşündüğünün aksine Karanfil, Macun'u otelin kapısından içeri adımını atar atmaz görmüş ve eli ayağı birbirine dolanmıştı. Ardından, hızlı adım asansörlere yöneldiği için adamın kendisini görüp görmediğini anlayamamıştı. Aynadaki görüntüsüne bağırdığı anda da kendisinin yanı sıra gülümseyen bir adamın görüntüsünün de aynaya yansıdığını fark edince korktu.

"Ah!"

Adamın yüzüne bakmadığı halde onun elleriyle korkmayın işareti yaptığını fark etti. İneceği kata geldiğinde, hâlâ gülümseyen adama döndü. Şimdi yine hoca'nım.

"İnsan karşısına çıkan fırsatları kaçırmamalı, d'i mi?"

Ve hızla adımını asansörden dışarı attı.

OTELE GİDEN YOLU BİLİYORDU, ama kendine de etrafında yaşanan şeylere de yabancıydı Otuz. Nereye gittiğini biliyordu, ama nereden geldiğini unutmuş gibi. Kepaze denilen mekânın kaydı zihninde yok, orada birlikte olduğu insanların da. Tanımlanamaz bir boşluk. Zaten boşluk nasıl anlatılabilir ki? Kendini yok hissetmek de öyle. Dünyasında hiçbir insanın izi olmadığında insan kendini var hissedemez ki. Yolunun üzerinde sayısız hareket ve ses, insan kokusu, her renkte ışık vardı, o sadece otele giden yoldan haberdardı.

Otelin önüne geldiğinde, bina ona daha önce hiç görmediği bir mekân gibi görünmüştü. İçeriye giremedi. Sonra yarın kiralayacağı evi hatırlayıp onun imgesine tutundu bir süre. Karşı yakaya geçip Salsaçak'tan şehrin gece manzarasını görmek istedi. Robotsu hareketlerle otoparktan arabasını alıp yola çıktı. Köprüden geçerken fark edebildiği tek şey iki yanındaki denizin sınırsız karanlığıydı. Birden arabasını durdurdu. Ardından gelen araba hafifçe tamponuna çarptı ve öfkeli bir klakson sesi. Aniden arabasından çıkıp köprü korkuluklarına yöneldi, parmaklıkları hızla aşıp kendini boşluğa bıraktı. Suya çarpmadan az önce rüya görmekte olduğunu, rüyasında uçmakta olduğunu düşündü bir an, garip bir huzurla. Sonra karanlık sudan gelen çarpma sesi, şehrin uğultusunda kaybolup gitti. Arka arabadaki genç çift köprü korkuluklarına koştu telaşla, eğilip baktılar, bir iz bulma umuduyla. Bilemezdiler, cennetin kapısındaki meleklerin, otuz adet damacanayı çoktan içeri alıp kapıyı kapattıklarını.

TAKİYE, ÖNÜNDEKİ KOCA PİZZAYI haklamakla meşgul, öfkesini yemekten alırcasına. Biraz önce kitapta Otuz'un ölümünü okuduğunda içinden bir isyan kabarmıştı yazara yönelik. Sonra "Saçmalama," demişti kendine, "bu kitabın bir yazarı yok, karakterler kendi hikâyelerini kendileri yazıyorlar." Otuz'a Allah'tan rahmet diledikten sonra da hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Ne iyi çocuktu Otuz, ne kadar da genç, neden bu kadar zamansız? Neden bu kadar şanssız? Ağlaması durunca, o rezil meyhaneye götürülmeseydi yine de canına kıyar mıydı acaba Otuz, diye düşündü. Cevabı bilemedi. Biraz kendini toparlayınca Tango'nun evini aradı, karşısına Mimoza çıktı.

"Olup biteni hâlâ anlayamıyorum Takiye Hanım, hazretin türbesini ziyaretten döndüğünde sakindi, sonra odasına kapanıp aynı şarkıyı sürekli çalmaya başladı, kendisi de avaz avaz iştirak ederek."

"Ne şarkısı?"

"'Bu son fasıldır ey ömrüm, nasıl geçersen geç.' Belki yirmi kere çaldı. Sonra da genç dostlarını teker teker aradı, hep birlikte Kepaze diye bir meyhaneye gittiler..."

"Ne? O da mı oraya gitti?"

"Başka kim gitti ki?"

Takiye ne diyeceğini şaşırdı bir an.

"Okuduğum kitapta o meyhaneden söz ediliyordu da."

Mimoza'nın hiçbir şey anlamadığını fark edince konuyu değiştirerek konuşmasına son verdi.

"Aldırma Mimoza, bırakalım da kurtlarını döksün bu gece."

Kepaze adı ona yeniden Otuz'u hatırlatmıştı, yeniden ağlayacak gibi olmuşken kapı çalındı ve bir kez daha pizzalar geldi. Yani iki adet büyük boy pizza. Birini buzdolabına koydu, radyo programı sırasında ısıtıp yiyecekti. Hamasettin gece bir şey yemediği için buzdolabının kapısını nasıl olsa açmazdı. Diğerini de masaya koyup saldırırcasına yemeye başladı, ilk lokmalardan sonra Otuz'u unutmuştu.

MACUN, LANETLİ TAKUNYA'DAKİ ODASINDA, radyo programının başlamasına birkaç dakika var. Programa tekrar katılmak için sabırsızlanıyor, yaşadığı uzun günün etkilerinden arınırım beklentisiyle. Tabii sırayı başkalarına kaptırmazsa.

"Yeni bir güne başlarken herkese iyi sabahlar sevgili dinleyenler!.. En erken dinleyicimiz şimdiden hatta."

Ve ardından Macun'un sesi duyuldu:

"Adım Anayasa, Udjube civarından katılıyorum. Dün gece farklı bir isimle katılmıştım, umarım tekrar burada olmamın bir sakıncası yoktur."

"Tabii ki yok, önce gelen katılır. Bir başka dinleyenimiz hatta."

Ve okkalı bir kadın sesi.

"Ben Kapuska, yani adım bu. Bayankulesi'nden katılıyorum."

"Orada mı çalışıyorsun?"

"Ne münasebet! Orası benim mekânım."

"İyi ama orası denizin ortasında bir restoran."

"Orada yaşadığımı bilmiyorlar, sen de kimseye söyleme. Söz mü?"

"Söz tabii."

"Anayasa da söz versin."

"Söz veriyorum Kapuska, kimseye söylemem."

Parmaklarının telefon tuşlarına nasıl olup da dokunduğunu Takiye de bilemedi, ama aniden kendisini programın içinde buldu. Hem de ner'den çıktığını anlayamadığı bir isimle.

"Adım Seccade."

"Ner'den katılıyorsun Seccade?"

"Ah bi bilsem!"

"Nasıl yani, ner'de olduğunu bilmiyor musun?"

"Sizinleyim ya şimdi, artık ner'de olduğumun önemi yok."

Kapuska araya girdi:

"Önemi yok olur mu? Ayol kadını kaçırmışlar işte, bir şey yapmamız lazım."

Programın açılışı hiç de dünküne benzemediği için düş kırıklığı yaşayan Anayasa sinirlenmişti.

"Bu da ner'den çıktı Kapuska! Kaçırılmış olsa radyo programına katılır mı?"

Seccade söylendi:

"Neden kimse kaçırılıp kaçırılmadığımı bana sormuyor?"

Hızını alamayan Anayasa sordu:

"Kaçırıldın mı Seccade?"

"Tabii ki hayır! Beni kim niye kaçırsın ki?"

"Peki nedir bu ner'de olduğumu bilmiyorum saçmalığı?"

"Bence asıl saçmalık ner'den sorusunda. Nereden olduğumdan kime ne? Kapuska zaten Bayankulesi diyerek bunun cevabını verdi. Benim cevabıma gelince: Espriden hiç anlamaz mısın sen? Her laf ille de mantığa uygun mu olmalı?"

Anayasa hassas yerinden vurulmuştu, karşılığı suskunluk oldu. Seccade konuşmasını sürdürdü, tepesinin attığı belli bir konuya girerek:

"Buraya katılmadan önce internette bir haber okudum. Suudi uleması, kadınlar araba kullanırsa ortalıkta hiç bakire kalmaz buyurmuşlar. Bu ne demek anlayamadım. Yani bu işi otomobiller mi yapacak?"

Anayasa anlamadı.

"Hangi işi?"

Cevap Kapuska'dan geldi:

"Tirbuşon görevini."

Anayasa'nın bu cevabı anlayıp anlamadığı belli olmadı. Duru-

mun denetimden çıkması korkusuyla programcı konuyu sonlandırmaya çalıştı:

"Bence bunu o memleketin ulemasına sormak gerek, bu lafı ettiğine göre bir bildiği olmalı."

Kapuska konuyu değiştirdi:

"Herkes twitter ya da facebook'ta iken biz niye bur'dayız acaba?"

Karşılık Anayasa'dan geldi:

"Oralara çoluk çocuk giriyor."

Seccade derhal itiraz etti:

"Hiç de öyle değil. Cumhurbaşkanı bile bazen twit yazıyor. Ayrıca, buraya katılıyor olmamız, oralara yazanlardan daha olgun olduğumuz anlamına gelmez. Program başladığından beri burada konuşulanlara bir baksanıza."

Anayasa iyice gerildi.

"Nesi varmış ki konuştuklarımızın?"

Seccade gayet sakindi, kartların kendisinde olduğunun farkında.

"Daha biraz önce Kapuska ortaya bende de merak uyandıran bir soru attı ve sen onu anında tıkadın. Daha ne olsun?"

Anayasa'dan karşılık gelmedi. Kapuska'nın canı sıkılmıştı.

"Nasıl bir toplum olduk biz? Çatışmadan konuşamayacak mıyız?"

Programcı açıkladı:

"Bazen ilk defa karşılaşan ve sadece sesleriyle ilişki kurmaya çalışan insanlar gerginlik yaşayabiliyorlar Kapuska. Birazdan açılmaya başlarız."

Kapuska devam etti:

"Depremle ilgili konuşmak istiyorum. İzin verir misiniz?"

Onay sesleri duyuldu diğerlerinden. Kapuska birden hıçkırarak ağlamaya başladı, bir yandan sürekli özür dileyerek. Seccade onu teselli etmeye çalıştı.

"Özür dilemene gerek yok Kapuska. Telaşlanma, biz bekleriz."

Kapuska kendini toparladıktan sonra titrek bir sesle konuşmaya başladı:

"O gün..."

Durdu ve yutkundu.

"Yani depremin olduğu gün, eski arkadaşlarımla Efendioğlu'nda bir restoranda buluşmuştuk. Arada bir yaptığımız bir şey, arada bir orada öğle yemeği yemek. Eski, ama kişilikli bir binanın birinci katındaki o restoran adeta bizim ikinci evimizdi. Adı Cazgır. Biraz sohbet ettikten sonra yemeklerimizi ısmarladık. Ben sigara içerim ve onlardan izin alıp yemekler gelene kadar dışarıda birkaç nefes çekmek istedim. Dışarıya çıktığımda, sigaramı dudaklarıma götürmek üzereyken zemin sallanmaya başladı. Refleks bir davranışla binadan uzaklaşmaya çalıştım, sonra da dengemi kaybedip yere düştüm. Aynı anda arkamda büyük bir gürültü duyuldu. Dönüp baktığımda koca binanın moloz yığınına dönüşmüş olduğunu gördüm. Ne çığlık ne de başka bir ses, sadece yıkılan binanın ürkütücü gürültüsü. Her şey bir anda oldu. Olup biteni idrak edebilmem uzun sürdü, sadece kaldırımın kenarına oturup art arda sigara içtiğimi hatırlıyorum, ta ki bir kadın beni alıp hastaneye götürene kadar. Mucize eseri ölümden kurtulmakla, hayatta olmak farklı şeylermiş. Tekrar aynı kişi olabileceğimi sanmıyorum. Doktorlar buna 'Sağ kalma suçluluğu' diyorlar. Sigara! Sadece bir sigara beni onlardan ayırdı ve keşke dışarı çıkmasaydım duygusundan kurtulamıyorum."

Bir an durup devam etti:

"Hepinizden özür diliyorum. Buraya bunları konuşmak için katılmamıştım, inanın! Vaktinizi almak istememiştim. Sanki irademin dışında konuşuverdim. Ben de anlayamıyorum."

Ardından mutlak bir sessizlik yaşandı. Diğer üç kişi de depremi yaşamamışlardı. İlk defa doğrudan etkilenmiş biriyle karşılaşıyorlardı, ne diyeceklerini bilemez haldeydiler. Sonunda programcı konuştu:

"Özür dilemene gerek yok Kapuska. İyi ki yaşadıklarını bizimle paylaştın."

Bu klişe lafın ardından tekrar başlayan sessizlik süresinde Takiye, nam-ı diğer Seccade, Kapuska'nın kitaptaki hiçbir karakterle

örtüşmediğini düşündü. Sonra da karşılaştığı her insanın ille de kitapta da olması gerekmediğine karar verdi. Yeterince ikna olmasa da. O sırada yemekten dönen Hamasettin, Takiye'nin kulaklık taktığını görünce programa katıldığını anladı, karşılıklı işaretleştiler. Salondan çıkan Hamasettin'in sesi duyuldu bir süre sonra.

"Ooooo! Bunu kaç kişi yiyecek acaba?"

Soğuk su içmek için buzdolabının kapağını açtığında Takiye' nin oraya sakladığı pizzayı görmüştü. Takiye sesini çıkarmadı, Hamasettin de üstelemedi. Zaten o sırada Şeyhekul da eve gelmişti. Takiye'nin dikkati tekrar radyoda.

BEYHUDE DÜŞ KIRIKLIĞI YAŞAMAKTAYDI, "Uykusuz" programı hiç de dün geceki gibi değildi, yine de radyonun başından ayrılamıyordu. Bir süredir hırlamakta olan Tutankamon birden havlayarak yatak odasının kapısına koştu. Ardından da Beyhude. Yatak odasının kapısı genellikle açık olurdu. O sırada içeride devrilen bir şeyin sesi duyuldu ve Beyhude hızla kapıyı açıp ışığı yaktı. Şifoniyerin yanında bir genç duruyordu, gözlerinde korku.

"Sadece bir külotunuzu alıp gidecektim. Niyetim evinizi soymak değildi. Lütfen bana inanın."

"Ben içeride otururken buraya kadar nasıl girdin?"

"Sizi dışarıdan gözetledim efendim. Bir şeye odaklanmıştınız. Köpeğin varlığını bilmiyordum. Yoksa cesaret edemezdim."

"Kapıyı nasıl açtın? Tutankamon sus!"

Çocuk elindeki küçük aleti gösterdi.

"Bununla efendim. Merak etmeyin kilidinizi bozmadım. Lütfen polis çağırmayın."

Çocuğun aslında düzgün biri olduğu belliydi, yakışıklıca da. Beyhude fena halde uyarıldığını hissetti. Kendini kontrol edebilmek için konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Öğrenci misin?"

"Evet efendim. Sanat tarihi okuyorum. Bu yıl Ejiptoloji dersimiz var. Yani köpeğinizin adı bana yabancı değil."

Beyhudenin ağzından o kelime çıkıverdi ardından:

"Soyun!"

"Nasıl yani?"

"Üzerindekileri çıkar, her şeyi."

Çocuğun panik halinde olduğu belliydi. Elleri titreyerek soyunmaya başladı, külotuna gelince durdu.

"Onu da çıkar!"

Eliyle cinsel bölgesini kapatmaya çalışarak külotunu çıkardığı anda orasını iki eliyle kapattı.

"Ellerini oradan çek!"

Çekti. Beyhude onu tepeden tırnağa süzdü hayâsızca.

"Yatağa gir! Seninle sevişmek istiyorum."

Çocuk tekrar titremeye başladı, ardından gözünden yaşlar inerek.

"Yapamam... N'olur benden bunu istemeyin."

Beyhude'nin arzuları bir anda buharlaşıp yok oldu, yerini acımayla karışık öfkeye bırakarak.

"Neden yapamazsın? Açıkla!"

"Yani bu şartlarda..."

Lafının gerisini getiremedi.

"Yani hangi şartlarda?"

"Siz her şeye hâkimken yapamam, köle olamam."

Beyhude ani bir hareketle külotunu indirip çıkarttı ve çocuğa uzattı.

"Bunu al ve derhal burdan çık git."

Çok şaşıran çocuk itiraz etti:

"Alamam efendim. Bana çok iyi davrandınız. Polis çağırmadığınız için size minnettarım."

Ve kendisine havlayan Tutankamon'a aldırmadan yerden eşyalarını kaptığı gibi hızla kapıya gitti ve çıktı.

"Tutankamon sus!"

Sonra da kendi kendine söylendi:

"Yukardaki Göbektaşı züppelerine fırsat çıktı. Yarın gelip köpeğiniz geceyarısından sonra havlayıp durdu diye yüklenirler."

Salona gidip radyoyu kapattı, yemek masasının etrafındaki iskemlelerden birine oturdu. Kollarını masaya uzatıp başını onların üzerine yasladı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

RADYODA UZUN SÜREN sessizliği Anayasa bozdu:

"Seccade sen türbanlı mısın?"

Seccade'nin saçları dikleşti ve alaycı bir sesle karşılık verdi:

"Hayır şekerim, değilim."

"Adın Seccade de..."

"Biliyorum, adım bu."

Anayasa tıkanıp kaldı, ama pes etmedi.

"Hep böyle olumsuz musun?"

"Onu çevremdekilere sorsan daha doğru olur."

Anayasa Seccade'yi boğazlamak istercesine bir duygu yaşadı o an, ama âdeti olduğu üzere kendini frenleyip Kapuska ile konuşmaya karar verdi.

"Diksiyonun çok güzel Kapuska, Devlet Tiyatrosu'nun eski kuşak oyuncularınınki gibi."

Seccade araya girdi:

"O eski oyuncular Alman hocaları Karl Ebert'in öğrettiği biraz tuhaf bir diksiyonla konuşurlardı. Bence Kapuska'nın diksiyonu kusursuz."

Anayasa tekrar gol yemenin öfkesini yaşarken, Kapuska tatlı bir sesle karşılık verdi:

"Teşekkür ederim, bunu bana başkaları da söyledi. Hatta bir-iki reklam filmini seslendirmem istenmişti. Herhalde dilimizi sonradan öğrendiğim için oldu, doğru öğrenmeye çok dikkat ettiğim için diye düşünüyorum."

Anayasa merakla sordu:

"Aslen nerelisin Kapuska?"

"Arnavutluk'un İşkodra şehrinde doğmuşum. O zamanlar ülke Enver Hoca'nın diktatörlüğüyle yönetiliyordu. Adam muhaliflerine göz açtırmazmış, babam da o muhaliflerden biriydi. Bir gece eve haber salınmış, sıra babama geldi diye. Her şeyi bırakıp gece yollara düşmüşüz, sonra da bir gece sınırı yayan olarak geçip Yugoslavya'nın Bar şehrine gelmişiz. O şehir şimdi Karadağ'da kalmış. Oradan da Priştine'ye geçmişiz. Orada çok Arnavut vardır. Ben sadece Priştine'deki bahçeyi hatırlıyorum, öncesi yok. Priştine'deki evi de hatırlamıyorum. Yani, anılarım burada başladı sayılır."

Kapuska'nın Arnavutluk'ta doğmuş olması, Anayasa ve Seccade'de bazı çağrışımlar yapmıştı. Nitekim Anayasa kendini tutamadı:

"Sesin bana hiç yabancı gelmiyor Kapuska. Lanetli Takunya'da karşılaşmış olabilir miyiz?"

"Nerede?"

"Lanetli Takunya'da."

"Lanetli Takunya da nedir?"

"Udjube Meydanı civarında bir otel."

"Hiç duymadım. Evim barkım varken neden bir otele gideyim ki?"

Seccade fena halde sinirlenmişti.

"Sen ona aldırma Kapuska, aklınca hafiyelik yapıyor."

Anayasa şaşkındı, Seccade bunu nasıl anlamıştı ki?

"Ne hafiyeliğinden söz ediyorsun sen?"

"Otel odasında bulduğun diskteki kayıttan söz ediyorum. Bir kadın Arnavutluk'ta doğmuşsa, onu apar topar kafandaki komplo teorisine yerleştiremezsin. Bu ülkede Arnavutluk'tan gelmiş çok insan var."

Programcı araya girmek zorunda kaldı:

"Bu programda, kendi aranızda, diğerlerinin anlamadığı konuşmalar yapamazsınız. Öyle anlaşılıyor ki birbirinizi tanıyorsu-

nuz, ama bunu burada unutmak zorundasınız."

"Seccade'yi tanımadığım halde, o benimle ilgili bazı şeyler biliyor, kafamı karıştıran da bu."

"Hiç karşılaşmadığımız doğru, ama okuduğum bir kitapta onun hikâyesi de anlatılıyor. Bir yanlış anlaşılma sonucu komşusunun sevgilisi tarafından evinin basıldığı, akşam yer bulamadığı restoranın kapısında karşılaştığı bir kadından hoşlandığı, daha sonra bir restoranda ünlü bir şarkıcıyla dans ettiği hep o kitapta yazıyor. Eğer Kapuska ile ilgili saçmalıkları söylemeseydi ben de çenemi tutacaktım."

Kapuska araya girdi:

"Bunların benimle ne ilgisi var, hiçbir şey anlayamaz hale geldiğim için programdan ayrılıyorum. Hepinize *bonne nuit*."

Seccade onu durdurmak için ağzını açtı, ama Kapuska telefonunu kapatmıştı. Anayasa'nın tepesi attı.

"Gördün mü yaptığını?"

Seccade sakin cevap verdi:

"Kadını Lanetli Takunya'dan tanıdığını iddia edip kafasını karıştıran ben değilim."

"Şimdi söyle bakalım cadı! Bugün neler yaşadığımı nasıl biliyorsun ve bu kitap zırvası da neyin nesi?"

"Anlayabildiğim kadarıyla, o kitap yazıldıkça yaşanan ya da yaşandıkça yazılan bir kitap. Hangisi olduğunu ben de bilmiyorum. Ayrıca orada pek çok kişi anlatılıyor, sen o kişilerden sadece birisin ve aslında beni hiç ilgilendirmiyorsun. O kitabı ben yazmadım."

Programcının sabrı taşmıştı.

"Bu anlaşılmaz konuşmalara son vermenizi rica ediyorum, aksi halde programdan ayrılmanızı istemek zorunda kalacağım. Şu anda hatta yeni bir dinleyenimiz var. Hoş geldiniz sayın dinleyen, adınızı sorabilir miyim?"

Cıvıltılı bir gülücük sesinin ardından geldi karşılık:

"Ham'fendi Ga Ga!"

ARALARINDAKİ KONUŞMA çıkmaza giren Anayasa ile Seccade uzaklaştırılmayı beklemeden programdan ayrıldılar. Anayasa, Ham'fendi Ga Ga'nın gelişinin hemen ardından veda etti. Kendisini programdan kovulmuş gibi hisseden Seccade, gitmeyi önce onuruna yediremedi. Ham'fendi Ga Ga'nın cilveli sesini izleyerek geldiği çok belli yavşak bir adam programa katılınca direnmekten vazgeçip o da ayrıldı. Bir şeylerin tadı zaten çoktan kaçmıştı. Şimdi muhasebe zamanıydı. Takiye olayların ardından yaşadıklarının otopsisini yapanlardan değildi, ama radyo programının zihnini hayli yüklemiş olduğunun farkındaydı. Yine de bunları ertelemeyi seçerek, dolabındaki kocaman pizzayı ısıtıp atıştırmaya başladı, saldırırcasına. Hamasettin'in eve pizza sokulmasını yasaklamış olmasının nedeni kalori meselesi değildi. Yemek yapmakla arası pek olmayan Takiye'nin geçmişte sık sık pizza ısmarlayarak yemekleri geçiştirmeye çalışmış olmasıydı. Pizzayı hakladıktan sonra yatağına gitmek istedi, ama gidemedi. Programda konuşulanlar tekrar tekrar zihninden geçiyor, bir türlü uzaklaşmıyorlardı.

Kendini bildi bileli, biri haksız yere suçlandığı zaman o kişiyi korumaya çalışırdı. Bu huyunu, kendisini dayanak olmaksızın ve her fırsatta suçlayacak nedenler bulan annesinden ötürü edindiğini biliyordu. Bu davranışının onu zaman zaman müşkül durumda bıraktığını da. Ama başka türlü davranmak sanki elinde değildi ve bu gece yine aynı şey olmuştu. Ne olurdu lafa karışmasaydı da Kapuska'nın kendisi Anayasa'nın komplo teorisinin saçmalığını ser-

gileseydi! Kendisine asıl kızdığı konu, kitapta Anayasa'yla ilgili okuduklarını ona açıklamış olmasıydı. Adam neye uğradığını şaşırmış, ikna edici bir açıklama duyamadan da programdan ayrılmıştı. Yapılacak şey değildi bu, çok utanıyordu. Kendisini freni tutmayan bir kamyona benzetti. Bundan böyle o kitabı okumamaya yemin etti, yeminini tutamayacağını bildiği halde. Kafasına takılan bir başka şey daha vardı. Kapuska'nın ayrılırken Fransızca iyi geceler dilemesi. Fransızca denilince aklına Hürrem Kontes geliyordu nedense, ikide bir araya sıkıştırdığı Fransızca kelimeler ve tabii şarkılarıyla. Gerçek kimliğini ve kökenini kimsenin bilmediği sır küpü kadın. Yine de bu geceki konuşmalarla ne ilgisi olabilirdi ki? Yatağına gün ağarırken gidebildi Takiye.

MACUN'UN ÖFKESİ GİDEREK ARTIYORDU, başlangıçtaki şaşkınlığının ardından. Kendini Seccade adıyla tanıtan bu kadın neler yaşadığını nasıl bilebilirdi? Telefonların dinlendiği, bilgisayar yazışmalarının izlendiği, kimsenin mahremiyetinin kalmadığı bir dünyada, insanlar şimdi de kendilerini takip eden gizli kameralarla mı izleniyorlardı? "Hayır," dedi kendine sonra, "Böyle bir teknoloji henüz geliştirilmiş olamaz." Bütün bunların bir kitapta yazılmış olduğu saçmalığına zerre kadar inanmamıştı. Bu kadın bir cadı olmalıydı. Bu düşünce görünürde saçmaydı, biliyordu, ama bir yanı buna çaresizce inanmak ihtiyacındaydı. Mantık kumkuması Macun için bir durumun mutlaka ve acilen bir açıklaması olmalı ve durumun ucu o açıklamayla bağlanıp rafa kalkmalıydı. Yeni bir Ortaçağ yaşanmıyor muydu? Ortaçağ'ın cadıları da geri gelmiş olmalıydı. Bunu doğrulayacak bir başka şey geldi aklına birden. Cadı Seccade, restoranın kapısında karşılaştığı kadından etkilendiğini söylemişti. Bu kendi içinde yaşadığı anlık bir duyguydu, kameralar aşk çarpmasını okuyamazlar, diye düşündü, cadılar ise her şeyi görür. Duygusal dünyasının fukaralığıyla yüzleştiği ender zamanlardan birini yaşadı o an yeniden. O kadını tekrar görebilmek. Ya sonrası? Mantıklı aşk mı?

Neden tekrar bu programa katılmıştı ki? Kumar masasında ilk elde kazananın sonra kendisini durduramaması gibi. Evrenin, yaşantılar ısmarlanamaz ilkesini nasıl bilebilirdi ki? Bir gece önceki programı düşündü. Hepsi sıradan konuşmalardı, Hıçkırık ya da

Tango'yla ilgili son konuşmalar dışında. Ne konuşulmuştu da olağanüstü bir yaşantı paylaşılmıştı? Cevabını bulamadı. Cevabın "kimse bilmiyor" olduğunu bilemezdi. Zaten "kimse bilmiyor" diye bir cevap olabileceğini düşünemezdi ki. Sonra birden ürktü. Cadılar şu anda da onu izliyor olabilirler miydi? Ardından bir başkaldırıyla: İzlerlerse izlesinler, kim aldırır ki? Bu tür düşüncelere kapılırsa bir cadı paranoyasına gömülmek çok kolaydı. CD çalara Keith Jarrett ve Charlie Haden'ın *Jasmine* albümünü koydu. Cadılar ne tür müzik dinlerler acaba?

KAPUSKA, ASIL ADIYLA RAMİZA, telefonu kapattığında derin bir soluk aldı. Programdaki konuşma annesine doğru yönelecekmiş gibi saçma bir duyguya kapılmıştı. Yıllardır görmediği o kadının hayali beklenmedik zamanlarda karşısına çıkardı, ona utanç yaşatarak. Annesinin uçuk, yalancı, fırsatçı biri olduğunun çocukluğundan beri farkındaydı. En büyük tutkusu şarkıcı olmak ve Fransızca öğrenmekti. Fransızcayı öğrenmek için çok uğraştı, ama şarkıcı olma konusunda şans ona kapı aralamadı. Babası onun yarattığı uygunsuz durumlardan bıkmıştı, annesi de aile hayatının tekdüzeliğinden ve çocuklarından. Nitekim, buraya göç ettikten üç yıl sonra bir gün aniden sırra kadem bastı. Bir sabah evden çıktı ve dönmedi. Bir süre sonra onun Rus kontesi kimliğiyle ortalıkta dolaştığını duydular. Ne Ramiza, ne babası, ne de erkek kardeşi onu görmek için herhangi bir girişimde bulundular, ama annelerinin hikâyeleri zaman zaman onlara kadar ulaştı. Her defasında, onunla ilgili işittikleri şeylerden utanç duyarak.

İki yıl önce Ramiza'nın erkek kardeşiyle karısı Eyyahyallayokull'da yemek yerlerken uzak bir masadaki bir kadın avaz avaz Fransızca şarkı söylemeye başlamış ama susturulmuştu. Bunu yapanın kim olduğunu anladıklarında, yemeklerini bitirmeden sessizce oradan ayrılmışlardı. Depremden kısa bir süre sonra, erkek kardeşinin otel yöneticisi olan çocukluk arkadaşı Lakırdı, annelerinin bir süre otellerinde kaldığını söylemişti. Ramiza otelin adını pek aklında tutmamış, ama bu gece programda Lanetli Takunya'

dan söz edildiğinde hatırlamıştı. Annelerinin aileyle birlikte olduğu günlerden kardeşinin arkadaşı olan Lakırdı'nın onu tanımış olması doğaldı. Üstelik emin olmak için kayıtlarına bakmış ve Arnavutluk doğumlu olduğunu tespit etmişti. Lakırdı, onun otele hangi kimlikle kayıt yaptırdığını hatırlayamıyordu. Ramiza kendini bildi bileli, annesi sürekli isim değiştirirdi. O kadar ki bir zaman sonra Ramiza ona doğumunda verilen adın hangisi olduğunu bilemez olmuştu. Onun adını duymak istemeyen babasına da soramamıştı. Lakırdı ondan Elvira Teyze diye söz ediyordu. Demek ki erkek kardeşi ve Lakırdı çocukken bir ara o ismi kullanmış. Anlattığına göre, anneleri otelin lobisinde mafya tipli birtakım adamlarla görüşmeler yapmış, sonra bir gün otele borcunu ödemeden kaybolmuştu. Ramiza, önceden de annesinin birtakım kirli işlere bulaştığı şeklinde duyumlar almış, ama ayrıntılarını öğrenememişti.

Lakırdı'nın o gün akşamüzeri telefonda anlattığına göre, Lanetli Takunya'da kalan bir Amerikalı müşteri Elvira Teyze'nin oteli terk edişinden birkaç gün sonra onun otele olan borcunu ödemişti. Lakırdı, bu ikisinin birbirlerini tanıyor olduğunu daha önce fark etmemiş. Ancak önemli olan, o Amerikalı müşterinin bugün Göbektaşı'nda bir kafede otururken, kaldırıma yaklaşan bir arabadan açılan ateşle öldürülmüş olması. Ramiza'nın kafası bu bilgilerle yeterince karışmışken, radyo programına katılmadan bir saat önce erkek kardeşi onu tekrar aramıştı. Annelerini tanıyan biri, Kepaze isimli bir meyhaneden erkek kardeşini arayarak orada olanları anlatmış. Bu arada, bir kadının yüksek sesle Fransızca şarkı söyleyip müşteriler tarafından susturulduğundan da söz etmiş.

Bazı insanların, annelerinin yaptıklarını uzaktan izleyerek erkek kardeşine aktarmaları alışıldık hale gelmişti. Ramiza buna hiçbir zaman izin vermemiş, annesinin konusunu açmak isteyenleri susturmuştu, ama erkek kardeşi öyle değildi. Ne tür haber olursa olsun annesiyle ilgili haberlere açıktı, bilmek, daha çok bilmek istiyordu. Belki de zihnindeki anne anılarını karalayıp ondan nefret edebilmek için. Kardeşinin bu hali Ramiza'yı hep üzmüştü, ama yapabileceği bir şey olmadığının da farkındaydı. Sonra radyo

programını ve Anayasa'yı düşündü. O da, Seccade de annesi ve Lanetli Takunya hakkında bir şeyler biliyor olmalıydılar. Ramiza'nın sesi annesininkine hiç benzemezdi, çok farklıydı. Anayasa'nın ses benzetmesinden girizgâhta bulunmaya çalışması, gerçekten de bir tür hafiyelik girişimi olmalıydı. Arnavutluk doğumlu olması da bunu tetiklemiş olabilirdi. Seccade haklıydı, Anayasa'nın yaptığı şey aptalcaydı, ama ona programdan sıvışmak için gerekçe hazırlamıştı. Annesinin karanlık hayalinin bir kez daha karşısına çıkması canını sıkmıştı tabii. Bıkmıştı artık, bir gün öldüğünü duyarsa üzülmeyeceğini düşünürdü zaman zaman. Radyodaki konuşmaların annesiyle ilgili olmadığına inanmak istiyordu. Belki de gerçekten yoktu, öğrenmesi de mümkün değildi. Kendine bir konyak koyup bir yudum aldı. Çocuklar odalarında uyuyorlardı, kocası Tencerekale'de bir iş toplantısındaydı ve yarın başka bir gündü, annesinden azade.

EL CEZVE'NİN TOPLANTI SALONLARINDAN BİRİNDE gazeteciler ve televizyon kameraları beklemede. Birazdan, son günlerin skandal ismi Hükümet Fosforlu'nun basın toplantısı var. Hükümet, dün akşamüzeri bir ajans aracılığıyla önde gelen haber kuruluşlarına mesaj göndererek, onları ertesi sabah saat onda buraya davet etmişti. Bu alışıldık bir şey değildi ve haberciler merakla bu gizemli kadını bekliyorlardı. Nitekim saat tam onda kapı açıldı, kara çarşafa bürünmüş Hükümet Fosforlu, yüksek topuklarını taklatarak, etrafına hiç bakmadan kürsüye çıkıp mikrofonu kontrol ettikten sonra konuşmaya başladı:

"Hanımefendiler! Beyefendiler! Buraya sorularınızı cevaplamaya gelmedim. Amacım insan ve kadın olarak sizlere kendimi anlatmak. Anlatacaklarımı yorumlamak ve kamuya aktarmak konusunda özgürsünüz. Ne yazarsanız yazın, ne konuşursanız konuşun, kabulüm. Ben sadece kendime karşı olan sorumluluğum nedeniyle buradayım. Sizlerin gözünde günahkâr bir kadın olduğumu biliyorum. Ben de kendimi öyle görüyorum. Sadece bilmenizi istediğim bir ayrıntı var."

Bir an duraksayıp devam etti:

"Ben bakireyim."

Salonda hafif bir uğultu duyuldu.

"Önce annesinin, sonra da ablasının baskılarından ve sevgisizliğinden bunalmış, erken yaşta kaybettiği babasını karşılaştığı erkeklerde arayan küçük bir kız çocuğu gibiyim. Bir ara gittiğim psikiyatrist, cinsel ilişki korkumla bu halimin birbiriyle ilintili oldu-

ğu yorumunu yapmıştı. O pskiyatristi bıraktığım için sonradan pişmanlık duydum. Olgunlaşabilmek için çaba göstermek gibi zorlu bir yola gireceğime, kendimi o sıralar karşılaştığım bir erkeğin kollarına bıraktım. Bunda ablamın zulmünün payı çok. O bana yüklendikçe ben erkeklerin şahsında güvenilir bir liman aradım. O güvenilir limanların aslında bana sığınmaya çalıştıklarını görmek de beni bundan vazgeçirmedi. Belki bu defa bulurum umuduyla. Saçma bir umut.

"Cinsel ilişki korkularım olmasaydı çoktan evlenip çoluk çocuğa karışmış olurdum. Ama bu sakat halinizle sizi kim kabul eder? Güvenli olduğuna safça inandığım son sığınağım, o kasetin internette görüntülenmesinden bu yana beni aramadı, artık bunlar beni şaşırtmaz oldu. Ben erkekleri kullanmaya gittiğim için onların da beni kullanmaları çok doğal. Kullanmaya giden kullanılır. O beyefendinin ailesinin bilmesini istiyorum. O ailesine aittir, ben sıradan bir kaçamaktım ve artık geçmişte kaldım, içleri rahat olsun."

Hükümet bir soluk aldı, ardından kürsüye konmuş bardaktan bir yudum su içti. Medya mensupları bu kara çarşaflı kadının anlattıklarından etkilenmiş bir halde suskun.

"Tesettüre girmiş, başını sizlerin türban dediği hicap ile örten bir kadınla, böyle bir ihtiyacı hissetmeyen başı açık kadını kıyaslamanın anlamsızlığını biliyorum. Hangisinin daha gerçek bir mümin olduğunu hiçbirimiz bilemeyiz. Neden kapanmış olduğumdan ben de emin değilim. İnancımdan ötürü mü? Yoksa bana hakça davranmamış bir dünyaya isyan mı? Davetime icabet edip buraya kadar geldiğiniz için hepinize minnettarım. Çünkü bu konuşmam, içinde savrulduğum kısırdöngülerden sıyrılma çabalarımın başlangıcı olacak, bunu hissediyorum. Ayrılmadan önce sizlerden bir ricam olacak. Göbek adım Cevriye ve bundan böyle Hükümet adıyla anılmak istemiyorum. Bu isim benim için hep bir yük oldu. Ayrıca sizler söyleyin, Hükümet'e benzer bir yanım var mı? Ya da gelmiş geçmiş hükümetlere? İlk fırsatta mahkemeye başvurup bu isimden kurtulacağım. Bundan böyle adım Cevriye Fosforlu. Hepinizi saygıyla selamlıyorum."

O anda üzerindeki kara çarşafı hızla çıkarıp yanında getirdiği alışveriş torbasına koydu. Medya mensuplarının şaşkın bakışları karşısında şimdi iki parçalı şık bir siyah kıyafet giymiş, dalgalı saçları ustaca şekillendirilmiş, dolgunca ve hoş bir kadın vardı. Salonu terk etmek üzereyken bir kadın muhabirin sesi duyuldu:

"Bundan sonra nasıl bir hayat?"

Cevriye bir an durup kadının gözlerinin içine baktı ve karşılık verdi:

"Allah'ın dediği olur!"

Ve hızla kapıya yönelip gözden kayboldu. Medya mensupları olup biteni yeterince idrak edemeden salona yerleştirilmiş hoparlörlerden yüksek volümlü bir müzik yükseliverdi:

Karakolda ayna var, ayna var
Kız kolunda damga var, damga var
Gözlerinden bellidir Cevriyem
Sende kara sevda var
Moriye de fosforlum
Sende kara sevda var

Denizlerin kumuyum
Balıkların puluyum
Aç koynunu ben geldim
Ben de Allah kuluyum
Moriye de fosforlum
Ben de Allah kuluyum...

CİNAYET MASASI ŞEFİ LAPA dün öğleden beri Lost Suspect suikastı üzerinde çalışmakta. Lapa, filmlerden ve dizilerden çıkma bir komiser karakteri. Dağınık, bazen biraz çılgın, sigara yasağına rağmen ofisinin penceresi önünde sık sık tüttüren, karmakarışık saçlarıyla, kalın kaşlı görünüşüyle ahir zaman filozoflarına benziyor. Şu anda karşısında Macun oturuyor. Bu sabahki "Uykusuz" programına katıldığını ve Arnavutluk doğumlu bir diğer katılımcı kadının, Lanetli Takunya'dan söz edilince programdan aceleyle ayrıldığını anlatmakta. Anlatacakları bitince, Komiser Lapa'nın kendisine teşekkür etmesinden, artık gitmesi gerektiğini anlamayan Macun hâlâ detektiflik oyununun parçası olma hevesinde. Sonunda Lapa ayağa kalkıp ondan izin isteyince, rolünün buraya kadar olduğunu ancak idrak edebildi, canı sıkılarak. O çıkar çıkmaz Lapa sözü edilen radyo istasyonu hakkında bilgi edindi, ardından radyo yöneticisi hattaydı. Yönetici, telefonla katılanların numaralarının kendi telefonlarında göründüğünü, ama gizlilik ilkesine göre bu numaraları dışarıya veremeyecekleri konusunda bir süre direndi. Ancak, bir cinayet vakasının söz konusu olduğu ve delil saklamanın ciddi müeyyideleri olduğu hatırlatılınca, Kapuska'nın telefon numarasını isteksizce de olsa verdi. Ardından, program yöneticisi evinde uyurken arandı ve emniyete çağrıldı. Macun, Lanetli Takunya'nın adı geçince Kapuska'nın programdan ani olarak çıktığı yorumunu yapmıştı ve bunun programcı tarafından da doğrulanması gerekiyordu.

Dün akşam otelde bulunan CD'deki ses kaydı üzerinde yapılan

incelemelerden de bazı izlenimler edinilmişti. Ses kaydından bölümler dinletilen otel personelinin çoğu, erkek sesinin Lost'a ait olduğunda hemfikirdiler. Lost Lanetli Takunya'da uzunca bir süre kalmış olduğu için, bu değerlendirme ciddiye alınmıştı. Kayıttaki kadın sesi Tarzan İngilizcesi konuştuğundan diskin içeriğini anlamak hayli zordu. Anlaşılabildiği kadarıyla, bir tür pazarlık söz konusuydu. Rakamlar telaffuz edilmiyor, ama konu hangi tarafın daha yüksek para ödeyeceği üzerinde dönüyordu. Taraflardan biri Lost idi, diğeri de arada bir konu edilen İsrailliler olabilirdi. Pazarlık konusu olan nesneden "şey" diye söz ediliyordu. Bu bir belge de olabilirdi, değerli bir madde de. Kesin olan şey, konuşulanların gizli kapaklı ve muhtemelen yasadışı bir operasyonla ilgili olduğuydu. Arnavutluk doğumlu kadının üzerinde durulmasının nedeni, o odada aylardır hiç başka kadın müşteri kalmamış olmasıydı. Kayıttaki sesin o kadına ait olup olmadığı tabii ki kesin değildi, ama bu sabah bu konuda kafa karışıklığı yaratacak başka bir şey olmuştu.

Otelin müdür yardımcısı Lapa'ya yaklaşıp ertesi gün için randevu istemişti. O da hiçbir şey sormadan ona istediği randevuyu vermişti. Lakırdı odadan içeri girdiğinde telefonda konuşan Lapa, oturması için karşısındaki koltuğu işaret etti ona. Konuşması bitince Lapa doğrudan konuya girdi:

"Beni neden bur'da görmek istediniz?"

"Kişisellikle profesyonelliği iş ortamında birbirine karıştırmamak için. Anlatacağım şeyin önemi olmayabilir, ama bunu otelde size doğrudan anlatamazdım. Çünkü önce otel müdürüne anlatıp sizinle konuşma kararını ona bırakmam gerekecekti. Bunu yapmak istemedim. Bir arkadaşımın annesini teşhir etmek bana uygun görünmedi."

"Dinliyorum."

"Arnavutluk doğumlu bir kadın müşteriyle ilgilendiğinizi biliyorum ve bu kadını tanıdığımı sanıyorum. Çocukluk günlerimden. Elvira Teyze arkadaşımın annesiydi, evlerine sık giderdim. Acayip bir kadındı, ne zaman ne yapacağı, ne söyleyeceği kestiri-

lemeyen türden. Arkadaşı yoktu, ama çoğu zaman bütün gününü dışarıda geçirirdi. Her nedense beni sever, bana, Lakırdoş, diye hitap ederdi. Onu o gün otele giriş yaparken gördüm ve çok sevindim. Odasına hemen çıkmadı, lobide oturup bir kahve ısmarladı. Yanına yaklaştım ve 'Elvira Teyze, ben Lakırdoş,' dedim. Boş gözlerle bana baktı. 'Beni bir başkasıyla karıştırıyor olmalısınız,' dedi. Çok şaşırdım. O devam etti. 'Lütfen beni rahatsız etmeyiniz.' Özür dileyip ayrıldım, ama o olduğundan emindim, beni tanımış olduğundan da. Saçlarının şekli değişmemişti, heykelimsi bir şekil verilmeye çalışılmış, benzeri olmayan bir saç şekli, ses tonu, mimikleri, her şeyi bildikti.

"Daha sonra gidip kimlik fotokopisine baktım. Evet İşkodra doğumluydu, yaşı tutuyordu, ama ismi farklıydı. Arada bir ismini değiştirme huyu olduğunu geçmişte de duymuştum. Yine de huylandım, ama kimliğinin sahte olup olmadığını araştırma yoluna gitmedim, böyle bir şey yapsam otelde fark edilebilirdi. Sonra onu birkaç kere lobide gördüm. Bir defasında amaçsızca dolaşıp Fransızca şarkılar mırıldanıyordu. Sanırım iki, evet tam iki defa onu lobinin kuytu bir köşesinde kılıksız adamlarla otururken gördüm. İş konuşması gibi bir şeydi sanırım."

"Onu hiç Lost Suspect'le birlikte gördünüz mü?"

"Hayır."

"Elvira Teyze'yi gördüğünüzden kimseye söz ettiniz mi?"

"Telefonda oğluna söyledim, tabii beni tanımazdan geldiğini anlatmadım."

"Neden?"

"Elvira Teyze, arkadaşım ve ablası daha çocuk denecek yaştalarken ailesini terk edip sırra kadem bastı. Hiçbiri onu tekrar göremedi. Arkadaşım annesiyle ilgili haberler aldığında sevinir, nedense o, ablası gibi annesine kızamıyor. Canını sıkmak istemedim. Zaman zaman Elvira Teyze'yle ilgili efsanevi söylentiler çıkar. Bir ara bir Rus kontesi olduğunu bile duymuştum."

"Anlattıklarınızı değerlendireceğim. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Sizden bir ricam olacak."
"Buyrun."
"Sizi ziyaret ettiğimi oteldekilerin bilmesini istemiyorum."
"Hiç şüpheniz olmasın. Tabii ki ziyaretiniz aramızda kalacak."

CEVRİYE SALONDAN ÇIKTIĞI ANDA onu kapının hemen ardında bekleyen Kasatura ve asansörü çağırmış olan korumayla birlikte aşağıya indiler. Türbansız Cevriye'nin lobide tanınması zaten olası değildi, sakin bir halde kapıya yürüdüler. Dışarıda, biraz ötede bir araba onları bekliyordu. Dışarıya da konuşlanmış kameralardan kaçınmak için aceleyle oraya doğru ilerlerlerken bir ses duyuldu:

"Kaltak! Yuva yıkan fahişe!"

Mavi elbiseli bir genç kadın kendilerine doğru hızla koşup elinde tuttuğu plastik kovanın içindeki siyah boyayı Cevriye'nin üzerine fırlattı. Mehmedireşad'ın kızı Taze'ydi bu. Kapıdaki güvenlik görevlisi valelerin de yardımıyla Taze'yi kıskıvrak yakaladı. Plastik kova kaldırıma savruldu. Adamların kollarından bir an kurtulan Taze kendini yere atıp tepinmeye başladı, bir yandan ağlayarak:

"Kırmızı! Aslında kırmızı boya almıştım. Ne diye siyahla değiştirdim ki! Orospu bana inat siyah giymiş! Aaaaaaaah!!!"

HASTANEDEKİ ODASINDA dehşetle televizyona bakan Mehmedireşad O'Hal rahat bir soluk aldı. Hükümet bakire olduğunu açıkladıktan sonra zaten beyefendinin de iktidarsızlık sorunu var diyecek diye yüreği güm güm atmıştı. Ama o da ne? Birden ekranda kızı Taze göründü ve Hükümet'in üzerine siyah boya fırlattı. Mehmedireşad çıldıracak gibi oldu. Bir bu eksikti. Hele ağzından çıkan o laflar! O sırada hemşire kapıdan başını uzattı, biraz kafası karışmış gibi.

"Dışarıda oğlunuz olduğunu söyleyen bir genç var."

"Gönderin."

İtaat, Mehmedireşad'ın ilk ve tek ziyaretçisiydi. İçeriye elinde bir buket çiçekle girdi. Saçları sarıya boyalı, hali ve kılığı bayağı punk. Yaklaşıp babasının elini öptü.

"Acil şifalar dilerim efendim."

"Saçına ne yaptın öyle?"

"İngiltere'de pek çok genç böyle dolaşıyor."

Mehmedireşad otoriter bir sesle itiraz etti:

"Sen İngiliz değilsin, dini bütün bir Müslüman ailenin oğlusun. Yoksa oralarda ib.e mi oldun sen?"

"Estağfurullah baba, olur muyum hiç! Asla!"

Mehmedireşad aslında bunları söylemeye hiç de hakkı olmadığını hatırlayıp sustu ve bir süre sessizlik yaşandı.

"Sizi eve götürmeye geldim. Aşağıda öğrendim, durumunuz iyiymiş."

"Sen gelmeden biraz önce televizyonda gördüklerimden sonra eve dönmek ister miyim bilmiyorum."

İtaat anlamaz gözlerle bakınca Mehmedireşad açıkladı:

"Olanlar yetmezmiş gibi, biraz önce ablan kameraların önünde Hükümet'e siyah boya attı. Tam El Cezve'nin önünde. Ve bunu canlı yayında herkes seyretti."

İtaat yine şaşırdı.

"Ablamın hükümetle ne alıp veremediği olabilir ki?"

Mehmedireşad biraz tereddüt ettikten sonra çekingen bir sesle açıkladı:

"Hükümet o kadının adı."

Kafası iyice karışan İtaat "Hangi kadının?" diyecekken birden durumu anladı.

"Hazırlanmanıza yardım edeyim."

SABAH TAPUDAKİ İŞLEMLERİ erkenden biten Karanfil dönüşünde çok keyifliydi, çantasında yeni evin tapusu ve anahtarlarıyla. El Cezve'nin önünde taksiden indiğinde televizyon kameralarını görünce bir an şaşırdı, sonra ünlü birinin otelde kaldığını düşünüp kapıya yöneldi. Birden bir kadın onu itekleyip koşarak o sırada otelin kapısından iki erkeğin eşliğinde çıkmakta olan siyah elbiseli bir kadına, galiz küfürler yağdırarak elindeki kovadaki siyah boyayı fırlattı. Aynı anda saldırganın üzerine atlayan güvenlik görevlisi ve başkaları kadını kıskıvrak yakaladılar. Kadın sonra kendini yere atıp tepinmeye ve bağırmaya başladı. Saldırıya uğrayan kadın ve yanındakiler kendilerini bekleyen arabaya binerek uzaklaştılar. Karanfil şaşkın bir halde giden arabanın ardından baktı kaldı. Saldırıya uğrayan kadını tanımıştı. Bu, Şaibe'nin kız kardeşi Hükümet'ti. Ancak neden türbansızdı ve farklı giyinmişti? Yanındaki adamlardan birini de tanıyordu. Hükümet'in yıllar önce büyük aşk yaşadığı, zamanının yakışıklı kalecisi, sonrasının da başarılı teknik direktörü Kasatura. Bütün bunlar ne demekti? Neden televizyon kameraları kapıda Hükümet'i bekliyordu? Hükümet'in El Cezve'de ne işi vardı?

Otelin kapısından girer girmez yerde hareketsiz yatan bir adam görüp hafif bir çığlık attı. Adam ölmüş olmalıydı, ama kimsenin umursadığı yoktu, savcıyı bekliyor olmalıydılar. Ne biçim bir dünya olmuştu bu? İnsanlar yanından geçip gidiyorlardı. Lobide önüne çıkan ilk koltuğa kendini attı. Bir süre gözlerini kapatıp ba-

şını koltuğa yasladı. Birtakım gürültüler duyunca gözlerini açtı. Lobide bir telaş yaşanıyordu. Yerde yatan adamla ilgili olmalı, diye düşünüp ilgilenmemeye çalıştı ve kendine bir kahve söylemek için garsona işaret etti. Garsona kahvesini söyledikten sonra merakına hâkim olmayıp sordu:

"Girişte yatan adam öldü mü?"

Garson gülmeye başladı.

"O ölü değil efendim, 'Hayatta Kaldım' programına katılan Püskevit var ya o. Ara sıra lobide planking yapar."

"Planking de ne?"

"İşte o gördüğünüz hal. Dümdüz yere yatmak. Şu aralar çok moda."

"Bu duruma otel ne diyor? Ben az önce bir cesetle karşılaştığımı sandım."

Garson soruyu geçiştirmeye çalıştı.

"Orasını bilemiyorum efendim, ama gerçekten de bir müşterimiz vefat etti."

"Otelde ölü mü bulundu?"

"Hayır, dün gece kendini köprüden atarak canına kıymış. Çok da gençti. Cesedini bir saat önce bulmuşlar. Otel yönetimi yakınlarına ulaşmaya çalışıyor."

Garson bir an tereddüt ettikten sonra devam etti:

"Aslında siz o adamı dolaylı olarak biliyorsunuz. Odanıza çiçek yollamıştı. Çiçeği ben getirmiştim."

Karanfil derininden sarsılmıştı, kendini toparlamaya çalışarak konuşmayı sonlandırmak istedi.

"Ah tabii hatırladım, bir yanlışlık olmuştu. Allah rahmet eylesin ve yakınlarına sabır versin. Adı neydi? Hatırlayamadım."

"Otuz! Soyadı Damacana galiba, emin değilim."

Karanfil garsona gidebileceğini işaret eden bir hareket yaptı.

"Kahvenizi getireyim."

Garson çok uzağa gitmemişti ki yakındaki koltukta oturan yaşlı adam haykırdı:

"Yardım edin! Kadın bayıldı."

HAMASETTİN, yanında yatmakta olan Takiye'ye sarılıp fısıldadı:

"Günaydın. Doğum günün kutlu olsun."

Yarı uyanık olan Takiye gözlerini kırpıştırıp gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Artık eskiyorum Hamas."

"Birlikte eskidiğimiz için, hiçbir zaman birbirimiz için eskimiş olmayacağız."

"Ay bu ne güzel söz. Ben tam uyanınca bi' daha söyle de unutmayayım."

"Olur. Bu sabah kahvaltı benden ve Şeyhekul'dan."

"Ooooo! Şeyhekul evde mi?"

"Evet. Gece tuvalete kalktığımda karşılaştım, yeni gelmişti. Olay'ın konserine gitmişler, sonra da bir bara."

"O kızı seviyorum."

"Hangi kızı?"

"Olay'ı tabii, kimi olacak. Ha'di kalkalım mı?"

"Hadi."

Takiye özenle hazırlanmış zengin kahvaltı sofrasını görünce hafif bir çığlık attı. İyi de bunları Hamasettin ile Şeyhekul hazırlamış olamazdı. Soru sormamaya karar verdi. O sırada içeri giren Şeyhekul annesini kucaklayıp öptü, sonra da ona bir hediye paketi uzattı.

"Osmanlı dönemindeki favori karakterinle ilgili bir kitap, sonunda buldum."

Takiye heyecanla paketi açtı. Kitabın adı *Öküz Mehmet Paşa.*

Takiye Şeyhekul'u tekrar kucaklayıp teşekkür etti. Kitaba hayretle bakan Hamasettin merakla sordu:

"O niye senin favori karakterin?"

Takiye gülümsedi.

"Çünkü ismine bayılıyorum."

Hamasettin hâlâ şaşkındı.

"Tarih derslerinden adını hatırlıyorum, ama sadece adını. Bu nasıl bir isim?"

Takiye sakin bir sesle anlatmaya başladı:

"On yedinci yüzyılın başlarında devlet erkanının başında olan biri, Birinci Ahmet zamanında. Bir rivayete göre öküz lakabı, babasının Karagümrük'te öküz nalbantlığı yapmasından geliyor. Ama bir hikâye daha var. Zamanında Öksüz Mehmet Paşa saray kâtibine bir yazı yazdırmış, bu yazıyı padişaha sunmuşlar. Padişah yazıyı okuduktan sonra, yazının sonundaki imzayı da yüksek sesle okumuş. Kâtip, öksüzün sin harfinin dişlerini yapmayı unutmuş, dolayısıyla imza Öküz olarak görünüyormuş. Padişah da imzayı Öküz olarak okumuş. Herkes bıyık altından gülerken, sadrazamın da adı Öküz Mehmet Paşa olarak kalmış."

Hamasettin gülmeye başlayınca Takiye müdahale etti:

"Dahası var... Bir gün sadrazam ve çevresi büyük bir kalabalıkla mesireye çıkmışlar. Orada eğlenirlerken bir öküz gelmiş, Öküz Mehmet Paşa'nın karşısında durmuş ve ona doğru bakmaya başlamış. Oradakiler belli etmemeye çalışarak gülmüşler. Mehmet Paşa zeki ve yetenekli biri imiş, meseleyi anlayıp oradakilere dönmüş. 'Beyler bu öküz benim öküz olduğumu anladı, ama bu kadar eşşeğin arasında ne aradığımı anlayamadı,' demiş."

Hamasettin hâlâ hayretler içindeydi.

"Senin Osmanlı tarihine bu kadar vakıf olduğunu bilmezdim."

Takiye onu şöyle bir süzdü.

"Siz gazete yazarları kendi yüksek bilgilerinizin ötesinde olup bitenleri pek göremezsiniz de ondan."

Hamasettin baş edemeyeceğini anlayıp konuyu değiştirdi.

"Şimdi sıra benim doğum günü hediyemde."

O anda mutfağın kapısında orta yaşlı bir kadın göründü. Kır saçlı, tombulca, çerçevesiz gözlükler takmış. Takiye'nin anlamaz bakışlarına aldırmadan anaç bir tavırla ilerledi ve elindeki tepsinin üzerindeki çayları teker teker masadakilerin önlerine koydu. Hamasettin Takiye'ye döndü.

"Yeni ahçımız Müsvedde Hanım. Seni yemek pişirme zahmetinden kurtarmak da benim sana doğum günü armağanım."

Takiye, bunun bir kıyak mı, yoksa aşağılama mı olduğuna bir an karar veremedi. Sonra Hamasettin'in iyi niyetinden kuşkulanmış olduğu için utandı.

"Çok teşekkür ederim Hamas. Aramıza hoş geldin Müsvedde Hanım."

Aynı anda birden annesi ve geçmiş aklına geldi ve bir kapı daha açılıverdi iç dünyasında. Yemek pişirme ile ilgili sorunu annesinden kaynaklanıyordu, şu anda bundan emindi, unutulmuş bir anının birden yeniden canlanmasıyla. Genç kızlığında bir gün heves edip yemek yapmıştı. Ömrügüzel Hanım mutfağa girdiğinde önce yemekleri dudaklarını büzerek seyretmiş, ardından tadına baktığı fırında kabağı tepsisiyle birlikte çöp kutusuna atıvermişti. O ânın aşağılanmışlığını yeniden yaşadı. O günden sonra yemek yapmaktan nefret etmiş, yaptıklarını da kasıtlıymışçasına üstünkörü yapmıştı. Yemeğin gönül işi olduğunun farkındaydı ve yemeklerine hiçbir zaman gönlünü katmamıştı. O sırada telefon çaldı, karşısında Misina, doğum gününü kutluyor ve öğle yemeğine davet ediyordu. Takiye başkalarına söz verdiği gibi bir gerekçe uydurarak daveti nazik bir biçimde geçiştirdi. Hep böyleydi Misina. Ne zaman görüşeceklerine o anda sadece kendi karar vererek ararı. Önceden randevulaşmak onda baskı yaratıyormuş gibi gerekçelerle. Takiye onun bu gerekçesinin bazı değerli kişiler için geçerli olmadığının farkındaydı, ama kardeşi olduğu için bugüne kadar onun bu tavrına pek itiraz etmemişti. Ama dünden bu yana Ömrügüzel ile Misina'nın kendine yönelik tavırlarındaki bazı benzerlikler daha çarpıcı hale gelmekteydiler. O sırada Hamasettin'in sesi duyuldu:

"Nerelere daldın gittin öyle?"

Takiye önüne bakıp gülümsedi.

"Hiç, öyle dalıp gittim işte."

Sonra kocasına dönüp yanağını okşadı.

"Benim George Clooney suratlı kocacım."

Hamasettin'in yüzü anında asıldı.

"Bir erkeğe, onu bir başka erkeğe benzeterek iltifat etmek hiç hoş bir şey değil. Hele ruhsuz Hollywood aktörlerine hiç mi hiç değil."

Ortam birden sessizleşti. Önüne bakan Takiye'nin yanaklarından damlalar indiğini fark eden Şeyhekul telaşlandı.

"Anne, babam şaka yapıyordu. Bana göz bile kırptı."

"Tesellin için sağol, ama söylediklerine ikimiz de inanmıyoruz."

Sonra masadaki kahvaltıya baktı.

"Ne kadar güzel hazırlanmış... Hayır Şeyhekul, bende bir arıza var. Bazen lafın nerelere gideceğini hesap etmeden konuşuyorum. Aynı şey dün gece de oldu. O radyo programına katılmıştım. Söylediğimde haklı olduğum halde, nasıl oldu bilmiyorum, herkes programı terk etti."

Hamasettin araya girdi:

"Özür dilerim Takiye. Öyle bir tepki vermemeliydim. Özrümü kabul eder misin?"

Takiye evet anlamında başını salladı. Sonra bir silkinme hareketi yapıp başını dikleştirdi.

"Size bir haberim var. Belki hatırlamazsınız, ama iki yıl önce bir hikâye yazmıştım. Metnin kopyasını o sıralar bir arkadaşıma vermiştim. O metin iki yıl içinde dönmüş dolaşmış, sonunda Bokböceği Yayınevi'ne ulaşmış..."

Şeyhekul heyecanlandı.

"Önemli bir yayınevi."

"Biliyorum. Dün aradıklarında çok şaşırdım. Hikâyemi beğenmişler ve yazmaya devam etmemi önerdiler. Kim bilir belki devam ederim."

Şeyhekul'un armağan ettiği kitaba baktı.

"Belki de *Öküz Mehmet Paşa*'dan bir hikâye çıkar."

Hamasettin başını salladı.

"Osmanlı'dan her zaman iyi hikâye çıkar. Hem de çok renkli."

"Sence bizlerden de hikâye çıkar mı?"

"Çıksa da biraz yavan olurdu herhalde."

Takiye okumakta olduğu kitabı düşündü, evet aslında yavan sayılırdı galiba. Kent merkezinde yaşayan birtakım insanlar debelenip duruyor, ama sanki hiçbir yere doğru hareket edemiyorlar. Hikâyesizliklerin hikâyesi. O sırada Müsvedde Hanım kapıda göründü, çayları tazelemek için elinde tepsiyle. Takiye ona gülümsedi.

"Evinden getirdiğin limon reçeli harika bir şey. Ben limonun reçeli olduğunu bilmezdim."

KOMİSER LAPA HUMMALI BİR ÇALIŞMA İÇİNDE. Arnavutluk doğumlu kadının otelde kaldığı süre boyunca lobideki kamera kayıtlarının arşivde bulunması büyük şans olmuştu. O kayıtlarda kadının iki kere buluştuğu tipsiz adamların görüntüleri oldukça netti. O andan itibaren veriler hızla ulaşmaya başladı. Görüntü taraması sonucu, adamlardan birinin organ ticareti işinde olduğu, hiçbir kanıt bulunamadığı için hakkında işlem yapılamadığı bilgisine ulaşıldı önce. Konuşma kayıtlarında "şey" diye geçen nesnenin ne olduğunu aydınlatan bir veri. Kadının adresi bir türlü bulunamamıştı, farklı isim kullandığından olmalı, ama kendisiyle ilgili türlü söylentiler mevcut. Bunlardan biri de sosyete ile olan bağlantısı ve o çevrede Hürrem Kontes olarak tanınması. Tango hayatta olsaydı hemen onu arardı, ama iki hafta önce hayata veda etmiş, Lapa da cenazesine gitmişti. Sonra aklına Nedenyahu'nun eşi Reçel geldi, sosyetede olup bitenden her zaman haberdar olan o bol mücevherli kadın. Reçel Hanım telefonda onu şen şakrak karşıladı, her zamanki haliyle. Neden aradığını öğrendiğinde ise kendisi dahil kimsenin Kontes'in ne şimdisi ne de geçmişi hakkında sağlam bir bilgi sahibi olmadığını açıkladı. Kadın bir muammaydı ve savunma hatlarını aşmak imkânsızdı. Reçel Hanım'ın telefonu kapatmadan önce onun için "genetiği değiştirilmiş organizma" deyimini kullanmış olması, Lapa' nın kadına duyduğu merakı artırmıştı. Bayağı arıza bir kadın olmalı, diye düşündü. Derken, daha önemli bir haber ulaştı. Ülkedeki çıkış kapılarına gönderilen haberlere bir

karşılık gelmişti. Arnavutluk doğumlu aranan kadının yaşlarında bir kadın bu sabah çok erken bir saatte Fransa'ya gitmek üzere ülkeyi terk etmişti. Pasaportundaki adı Elvira Dino imiş. Kapılara haber verilmede geç kalınmıştı.

BEYHUDE, TUTANKAMON'u sabah dolaşmasına çıkardıktan sonra eve dönmek yerine Göbektaşı'ndaki kaldırım kafelerinden birinde karar kılmıştı, kendine okkalı bir kahvaltı ısmarlayarak. Kahvaltısını beklerken kafede çalmakta olan Beyonce'nin şarkısına odaklandı.

If I were a boy even just for a day
I'd roll outta bed in the morning
And throw on what I wanted then go
Drink beer with the guys...

Dün geceyi hatırladı, evine giren çocuğun söylediklerini. Her şeyi denetlemeye çalışmasının erkekleri nasıl kaçırdığını. Hâkim durumda olan sizsiniz, demişti çocuk, onu bayağı korkutmuş olmalıyım, diye düşündü. Neden hep duygusal yönden zayıf ve muhtaç adamları buluyordu ki? Eski kocası da dahil. Beyhude bu tavırlarının gerisinde kendi korkuları olabileceğini çok defa düşünmüştü, ama o korkuları hissetmiyordu. Hissetmeyince de bu konuda ne yapacağını bilemiyordu. En azından, kısa şort giyip göğüs dekoltesini derinleştirmenin insanı daha dişi yapmadığını artık biliyordu. Karanfil'in bavulunu patlatmak için gelen polis amiri de farklı nedenlerle de olsa kendisinden korkmuştu. Bir kadının erkekleri korkutması ne kadar tatsız bir hal, diye düşündü önce. Sonra da herhalde erkeklerin tümü değil, diye düşünüp omuzlarını silkti, umursamıyormuşçasına. Şimdi önemli olan, radyo progra-

mından bu yana kendini çok daha hafif ve yumuşak hissetmesiydi. O günden bu yana tek faul, asansörde memelerini elleyen oğlana gösterdiği abartılı tepkiydi, o da uzun sürmemişti. Radyo programında ne olmuştu da onda böyle bir değişiklik yaratmıştı? Bu sorunun cevabı hâlâ bir muammaydı. Sonra önüne gelen kahvaltıyı bir süre seyredip, ilk lokmayı ağzına götürdü.

EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ'nden otele dönüşünde Macun, önce odasının bulunduğu kattaki lounge'a gitti. Acıkmıştı, bir fincan kahve de içmek istiyordu. Gün için hiçbir programı yoktu ve bu durum onu tedirgin ediyordu. Bir program yapmadan zaman geçirmek ona göre değildi, iyi ki yanında bazı kitaplar getirmişti, ağırbaşlı içerikli. Odasına döndüğünde kendini yatağın üzerine attı. Ertesi gün bir şehir turuna katılmak iyi bir fikir olabilir, diye düşündü, bilmediği görmediği ne kadar çok yer olmalıydı bu heybetli şehirde. O sırada kapı vuruluyormuş gibi geldi, aldırmadı. Daha şiddetle vurulmaya başlayınca gidip açtı. Karşısında Karamela, yüzü ateş püskürüyor.

"Eşyalarını topla, eve dönüyorsun."

Macun'un tepesi atmıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bu odanın numarasını sana kim verdi?"

"Hiç kimse. Otele girdiğin andan itibaren seni izledim ve bur' dayım."

"Neden geldin? Oğlumuz ner'de? Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Oğlumuz yazlıkta. Onu Lodos Hanımlara bıraktım. Bana neden güzelim evimizi bırakıp buraya geldiğini açıkla."

"Güzelim dediğin evimiz ruhsuz, kasvetli bir yer. Her şeyden, her yerden uzak, soyutlanmış bir yer. Yaşadığımı hissedebilmek için buraya geldim."

"Kafanı o müstehcen isimli mekânda şarkıcı Kıyamet'le dans ederek mi dinliyorsun?"

Macun hayretle Karamela'ya baktı.

"Burası megapol mü, kasaba mı anlayamıyorum. Nasıl oluyor da bu kadınlar çetesi olup biteni anında birbirine yetiştiriyor? Sizin hiç kendi hayatınız yok mu?"

"Senin var mı?"

"En azından bir mesleğim var ve kimin kiminle ne yaptığına ayıracak zamanım yok. Katina'nın Dikiş Odası'na yemek yemeye gitmiştim. Mekânın adına bile bakmadım, bakmış olsaydım da bir şey anlamazdım."

"Herhalde Kıyamet Hanımefendi 'dikiş' sözcüğündeki gizli anlamı bilmiyor olamaz!"

"O kıza karşı daha saygılı olmanı beklerim. Kıyamet benim eski bir hastam imiş, çok yıl önceymiş hatırlayamadım. Acil bir ameliyat olduğu için hayatını kurtardığıma inanıyor."

"Tipik doktor senaryosu. O kadın benim eski bir hastamdı..."

İyice öfkelenen Macun Karamela'nın üzerine yürüdü. Korktuğu çok belli olan Karamela balkona kaçtı. Macun da peşinden giderken söyleniyordu:

"Senin benden hesap sormaya nasıl hakkın olabilir ki? Beni boynuzladığın o Eskimo'yla ilişkinin üzerinden fazla zaman geçmedi. Tabii hâlâ devam etmiyorsa."

"Eskimo değil o. İzlandalı."

"Telefonundaki fotoğrafını görmüştüm. Tıpkı şarkıcı Björk'e benziyor."

O arada Macun, kapıyı geçip balkona çıkmıştı. Karamela bağırmaya başladı:

"Dokunma bana! Yaklaşma!"

Kalçasını balkonun korkuluğuna iyice yaslamış haldeyken aniden dengesini kaybetti. Macun'un son hatırladığı şey karısının kafa üstü balkondan aşağıya uçuşuydu, sessiz. Bir süre orada donakaldı, sonra balkon kenarına koşup aşağıya baktı. İki kat aşağıda, bahçenin kenarındaki yolda, Karamela oda temizliği servisi

arabasının içinde çırpınıyordu, beyaz çarşafların içinde.

"Kurtarın beni bur'dan!"

Başı aşağıda, bacakları yukarıda kaldığından arabanın içinden çıkması zordu. Bacaklarıyla çıpındıkça başı ve gövdesi daha çok çarşafların arasına gömülüyordu.

"Adama Eskimo dedi! Adı neydi o adamın? Aklımı kaybettim herhalde. Kirli çarşafların ortasındayım!"

"1245 numaralı odadan arıyorum. Karım balkondan aşağıya düştü. Çarşaf arabasının içinde. Biri derhal oraya gitsin. Çok çabuk. Ben de hemen iniyorum."

KOMİSER LAPA, bulmacanın kalan bölümünü çözmekle meşgul. Daha doğrusu, bazı şeyler neredeyse kendiliğinden çözülmekte. Önce Lost'un öldürüldüğü kafenin kameralarından edinilen görüntülerin incelenmesinde, otomobilden silahını ateşleyen adamın görüntüsü elde edildi. Adam siyasi şubeye yabancı biri değilmiş. MOSSAD ajanı olma ihtimaline karşı izlemeye alınmış bir İsrailli. Bir saat önce tutuklanarak emniyete getirilmiş ve organ ticaretinde olduğunu itiraf etmiş. Organ nakilleri gözlerden uzak bir semtteki sıradan görünümlü bir klinikte yapılıyormuş. Arabadaki diğer iki kişinin kimlikleri de öğrenildikten sonra peşlerine düşülmüş. Lost'un öldürülmesinin arkasında Kontes lakaplı kadın varmış. Organ ticaretinde esas aracı oymuş ve bu işi yıllardır İsrailliler'le birlikte sürdürüyormuş, ama daha sonra Lost'la tanışınca fiyatı, dolayısıyla alacağı komisyonu artırabilmek için ikili oynamaya başlamış. Üstelik, işler uçak kaçırma olayı ile iyice karmaşıklaşmış. Organ nakli adayı, kuşku çekmemek için ülkeye güneydeki havalimanlarından birinden giriş yapmış. Oradan başkente gitmiş, buraya gelmek için de kaçırılan uçağa binmiş. Uçak buradaki havalimanına indiğinde teröristler tarafından öldürülüp piste atılan iki business sınıf yolcusundan biri imiş. Lost bu adamın geleceğinden bir şekilde haberdar olmuş ve Kontes üzerinde sadece kendisi adına çalışması için baskı uygulamaya başlamış. Yolcunun havalimanında öldürüldüğünden haberi yokmuş. Kontes İsrailliler'den korkuyormuş, Lanetli Takunya'dan da bu nedenle sessizce kaçıp saklanmış.

Bunun üzerine de İsrailliler Lost'u ortadan kaldırarak meseleyi halletmişler. Lapa'ya göre, şimdi sıra organ naklinin yapıldığı maskelenmiş kliniğe suçüstü operasyonundaydı. Burası, denetlenmesi çok zor bir şehir, diye düşündü.

ŞEYHEKUL ANNESİNE BAKIP SORDU:

"Dinlediğin şey nedir?"

"*Hamburger Concerto*."

Şeyhekul güldü.

"Amma da isim!"

Takiye ona ters bir bakış gönderdi.

"Sizlerin dinlediği müziklerin isimleri çok mu anlamlı? Adı Rihanna mı nedir, onun şarkısı. Umbrella, brella brella brella.. Ya da her neyse."

"Tamam tamam, ama dinlediğin şey rock müziği."

"Rock müziği bugün ortaya çıkmadı. Bu albüm yetmişli yılların ortasından bir kayıt. Focus diye Hollandalı bir rock grubu... Bu arada tuvaletin kapısına 'Sarkozy' yazılı levhayı sen mi astın?"

"Evet anne, sakıncası varsa çıkarırım."

"Yooo... O soytarı ortalıkta dolaştıkça levha da or'da kalabilir."

"Bir şey sorabilir miyim anne?"

"Tabii sor."

"Senin doğum günlerinde telefonun sürekli çalardı. Teyzemin telefonundan beri hiç çalmadı."

"Çünkü telefonum kapalı."

Şeyhekul'un yüzündeki şaşkınlığı gören Takiye açıklamaya başladı:

"Çoğunun bundan haberi var, anlayışla karşıladılar."

"Akşam hep birlikte kutlamaya gidersiniz ama."

"Hayır canım. Babanla baş başa yemek yiyeceğiz. Yanlış anlama, o insanların hepsini seviyorum, hepsinin hayatımda anlamlı yerleri var. Ama son iki doğum günümde çok sıkıldığımı fark ettim. İlgi odağı olmanın boğuculuğu. Bir gün herkesin ilgi odağı oluyorsun, ertesi gün hepsi bitmiş oluyor. Yani o ilgi aslında biraz da zorlama, ama hiçbirimiz farkında değiliz ya da olmak istemiyoruz. Son zamanlarda başkalarının doğum günlerinde de sıkılır oldum, ama gidiyorum işte, gitmem gerekiyor. Bugünü herhangi bir gün gibi geçirebilmek istiyorum. Hiçbir şey anlamadın, d'imi?"

"Anlar gibi oldum galiba. Bir şey daha sorabilir miyim anne?"

Takiye başını salladı.

"Akşam babamla yemek yedikten sonra, Lokum ve ben sizleri bir içkiye davet edebilir miyiz? Lokum da döndüğünden beri ikinizin birden evde olduğu zamanı bir türlü tutturamamıştı."

Takiye mutlu olduğunu belli eden bir yüzle karşılık verdi:

"Memnuniyetle geliriz canım, ama bizi çoluk çocuğun gittiği yerlerden birine götürmeyin."

"Onu bana bırakabilirsin anne, için rahat olsun."

Şeyhekul gitmeye hazırlanırken Takiye ona seslendi:

"Müsvedde Hanım biraz önce alışverişten döndü. Öğlene Elbasan tavası ve zeytinyağlı yaprak sarma yapacak. Lokum'la birlikte gelmek ister misiniz?"

"Lokum'u akşamdan önce görmeyeceğim, ama ben mutlaka gelirim. Ohhhh! Ben artık dışarıda kesinlikle yemem."

Şeyhekul çıktıktan biraz sonra ev telefonu çalmaya başladı. Numaraya baktı, Tango'nun numarası, ahizeyi kaldırdı. Karşısında Mimoza.

"Takiye Hanım, keşke vaktiniz olsa da bize bir uğrayabilseniz."

"Bugün gelemem Mimoza, ama yarın ne yapıp yapıp gelmeye çalışırım. Hay'rola?"

"Tutturdu, umreye gidelim diye. Bu sıcakta oralara gidilir mi? Zaten ben Hıristiyan olduğum için beni oraya almazlar."

Takiye çok şaşırdı.

"Mimoza sen ne zamandan beri Hıristiyan oldun?"

"Bu sabahtan beri. Bu evde olanlara başka türlü katlanamayacağım. Dün öğlen burada Gulu Gulu dansı yaptı, akşamüzeri Ebu Eyyub el-Ensari'nin türbesine gitti."

"Telefonda duyduğum ilahi sesleri ner'den geliyor?"

"Onun odasından tabii. Sesi sonuna kadar açtığı için siz de duyabiliyorsunuz. İlahilerden sıkılınca opera dinliyor. Avner operaları imiş. Evin içinde kaçacak delik arıyorum."

"Wagner demek istedin herhalde."

"Hah evet işte o... Şu anda içeride tesettür modacısı Şatafat'ın koleksiyonundan seçimler yapıyor. Türbanlar, kaftanlar, ne ararsanız. İki adet on beş santim topuklu ayakkabı aldı. Kraliçenin sarayında bile giyiliyormuş dedi, inanmadım tabii. Bu yaşta düşüp kalçasını kıracak Takiye Hanım. Bugün seçtiği kıyafetlerden biriyle akşam film galasına gidecekmiş. Yarın sabahki gazetelere bakın, bir yerde mutlaka resmini görürsünüz. Takiye Hanım, sizden çok rica ediyorum. Hepsine katlanırım, ama onu bu umre sevdasından vazgeçirin. Daha serin bir mevsimde gitsin, cenazesi dönmesin. Ben zaten bütün bunlar durulana kadar Hıristiyanım."

"Merak etme Mimoza, dediğim gibi, yarın mutlaka uğrarım."

Takiye telefonu kapattıktan sonra yine kitaba döndü, okurken zaman zaman düşüncelere daldı. Hükümet açılırken Tango kapanıyor, peki ne değişiyor? İnsanın içi aynı kaldıktan sonra. Kendisi saçının rengini bile değiştirmemişti, yer yer beliren zamansız beyazlara rağmen. Kimileri deprem yaşamış, kimileri henüz yaşamamış. Kendi zamanında olsaydı deprem, yine aynı şeyler olacaktı. Kimi depremi, kendilerini gereksiz yere korkutan bir olay olarak geçiştirecek, kimi kaybettiklerinin acısıyla baş başa bırakılacak. Farklı zamanların birlikte yaşanması ona saçma gelmiyordu. Matematik eğitimi onu, üniversitede öğretilenin ötesine götürmüştü zamanla. Mantığın mantıksızlığına ya da mantıksızlığın mantığına. Elindeki kitap gibi ya da Tozağacı'ndaki genç garsonun saçma diye bir şey yoktur, dediği gibi. Kitabı, kütüphanesinde başka bir kitabı ararken bulmuştu. Hamasettin yalnızca aklı başında şey-

ler okurdu, ama yine de ona sormuştu. O da herhalde kendisinin bir kitapçıdan alıp sonra da unutmuş olduğunu söylemişti. Böyle bir kitap kitapçıdan alınamazdı ki! Ne kitabın, ne de yazarının adı vardı. Şeyhekul zaten kitap okumazdı. Bu kitabın nasıl olup da eve girdiği sorusunun cevabı yoktu. Takiye zaten o cevabı da uzun boylu aramadan kitabı okumaya başlamıştı. Bunun gibi pek çok kitap daha olduğunu sezebiliyordu. İnsanlar böyle kitaplarla karşılaşmalıydılar, fazla soru sormadan. Yoksa sadece kitap okumanın değil, pek çok şeyin tadı kaçardı. Mutfaktan çok güzel kokular geliyordu, içine çekti keyifle. Belki bir gün kendisi de Müsvedde ile mutfağa girerdi, ama henüz değil.

KARANFİL, satın aldığı yeni evinde dolaşıyor, pencerelerden manzarayı seyrediyor. Zaman zaman nereye nasıl bir eşya koyabileceğini tasarlıyor, ama Otuz'u içinden uzaklaştıramıyor. Elli altı yaşına kadar uyuyan güzeli tutkulu öpüşüyle uyandıran genç adam. Hayatın aydınlık yanına açılan kapıyı ona aralayan insan. İkidir onun ölüm haberiyle baygınlık geçiriyor. Keşke ikincisi de asılsız haber olabilseydi. Otel doktoru sadece tansiyonunun düşmüş olduğunu söylemişti. Otobüs şirketini arayıp cenaze gününü sormuştu ardından, otopsi yapılacakmış, henüz belli değilmiş. Pencereden görünen parka baktı, gidip orada yürümek istedi. Tenhaydı park, oyun parkından çocukların keyif çığlıkları geliyordu. Yürümeye devam ettiğinde bir müzik sesi duydu, hoş. Oraya yöneldi. Bir grup sokak müzisyeni çalgı çalıp şarkı söylüyorlardı. Etraftakilerin arasına karıştı. Duyduğu müzik çok hoşuna gitmişti, sordu: SiyaSiya-Bend adlı grubun şarkısıymış. Efendioğlu Belediyesi sokak müzisyenlerini yasakladığından beri açık hava müzisyenleri artık buralara geliyorlarmış. Karanfil müzisyenlerin yanına çöküp şarkılarını birlikte mırıldanmaya başladı:

Hiç, hiçbir şey bilmiyorlar
Bilmek? İstemiyorlar
Hiç, hiçbir şey görmüyorlar
Görmek? İstemiyorlar

Şu cahillere bak
Dünyanın sahibi onlar
Onlardan değilsen, sana zalim derler
Onlara aldırma Hayyam, dostum
Dostum... Dostum...

KARANFİL'İN KATILDIĞI şarkıyı çok iyi hatırlamıştı Takiye, yaşadığı şehirle ilgili o belgeselden. Melodisi bile aklındaydı, o da birlikte mırıldandı. Sonra odanın batı yönündeki penceresine baktı, güneş inişe geçmişti iyice. Dönüp baktığında, nasıl olduğunu kendisi de anlayamadı, koltuğun üzerindeki kitabın sayfaları yerlerinden hareket edip odanın içinde uçuşmaya başlamışlardı. Adeta dans ediyorlardı, oysa müzik yoktu. Sonra yavaşça batıya bakan pencereden dışarıya doğru süzülmeye başladılar. Takiye bakıp düşündü sayfaların arkasından. Kendisi de başkasının okuduğu bir hikâyenin kahramanı olmalıydı. Uçuşan sayfadalardaki insanların yaşamış ya da yaşamamış olmalarının önemi olmadığını biliyordu. Bu, yaşamanın tanımına göre değişebilirdi. Pencereye gitti. Sayfalar batmaya hazırlanan güneşe doğru uçuyorlardı şimdi, sanki bir sığırcık sürüsü. Aşağıya baktı. Esmer bir kâğıt toplayıcısı, eliyle gözlerini güneşten korumaya çalışırken, gülümseyerek onlara bakıp elini sallıyordu.

—

Engin Geçtan

BÜTÜN YAPITLARI

•

Edebiyat

DERSAADET'TE DANS, 1996

BİR GÜNLÜK YERİM KALDI İSTER MİSİNİZ? 1997

KIRMIZI KİTAP, (1993) 1999

KIZARMIŞ PALAMUTUN KOKUSU, 2001

TREN, 2004

KURU SU, 2008

MESELA SAAT ONDA, 2012

Edebiyatdışı

PSİKODİNAMİK PSİKİYATRİ VE NORMALDIŞI DAVRANIŞLAR, 1975

İNSAN OLMAK, 1983

PSİKANALİZ VE SONRASI, 1988

VAROLUŞ VE PSİKİYATRİ, 1990

KİMBİLİR? 1998

HAYAT, 2002

ZAMANE, 2010

SEYYAR, Söyleşiler, 2005